

ПИТЪР ДЕЙВИД

ПРОХОД МЕЖДУ СВЕТОВЕТЕ

Част 57 от „Стар Трек: Оригиналният сериал“

Превод от английски: Румяна Христова, 1994

chitanka.info

ПЪРВИ КОНТАКТ

ГЛАВА ПЪРВА

Много са хората на света, но някои сякаш не живеят в него: не изпитват съчувствие към никого, не се обвързват с нищо — уединени, чужди един на друг и ужасно самотни. Като зрънцата на полиран мрамор — допиращи се, но вечно разделени.

Джон Мур

Капитанът на „Ентърпрайс“ се вторачи в екрана и каза замислено:

— Какво е мнението ви, Първи?

След кратък размисъл първият офицер отвърна:

— Не съм напълно сигурна, капитане. Мистър Спок... вие какво мислите?

Спок дори не вдигна глава.

— Трудно е да дам прецизен отговор без завършени компютърни анализи, лейтенант, но... почакайте малко! Те тъкмо се разпечатват — плавно и безшумно тънкият лист хартия се плъзна от принтера и Спок го пое. Задържа го за момент, за да разгледа данните, намръщи се, но се овладя, преди другите да забележат. Упрекна се — напоследък вътрешната му самодисциплина беше изключително разпусната и трябваше да ѝ обръща много повече внимание, за да има все пак някаква надежда, че ще достигне самоконтрола, който е присъщ на Вулкан... най-вече на Вулкан, който заема най-висок пост в командата „Старфлийт“ — пост, какъвто никой на тази планета не е достигал. — Компютърният анализ дава разнообразие от показания. Те са сбор от няколко различни енергийни източника, които вече са ни известни — каза той.

Първи го погледна с тъмните си очи.

— Поясни!

— Прилича на пространствен безпорядък като при дупка на червей — отвърна Спок, докато изучаваше распечатката. — В същото време създава такова непостоянство на космическата материя, което учудващо наподобява това, което се получава от собствените ни хипердвигатели.

— Разкъсване на пространството? — повтори капитанът.

Първи се облегна на конзолата за управление, като изучаваше картината на екрана.

— Очарователно!

— Най-подходящото определение — не се съдържа да не отбележи Спок. — Това действително е очарователно — смотолеви той. Една обикновена, но същевременно елегантна дума, която описва привлекателността на всяка загадка за човека, без да преминава границата на емоционалността. Очарователно! Трябва да запомни добре тази дума.

Звездният кораб се носеше в Космоса на няколко хиляди километра от пленителния обект на тяхното внимание.

Екипажът на „Ентърпрайс“ неведнъж се беше срещал с много и различни космически явления — от кваркове до квазари, от черни дупки до дупки, наподобяващи тези на червеите. Но това тук беше нещо... ново, уникално.

Спрямо кораба тази дупка имаше вертикална ос. Изглежда, не наподобяваше нищо така точно, както голяма цепнатина. Разликата се състоеше в това, че нещото беше подвижно. Дължината му се менеше от две до пет мили, но независимо от колебанията винаги превишаваше широчината. Центърът беше тесен и тъмен — толкова тъмен, сякаш никаква светлина никога не проникваше там. Краищата бяха тънки и светлината от звездите проблясваше през тях. Дали това беше изкуствено творение, или се беше появило в резултат на някаква физична аномалия — никой от наблюдаващите не знаеше.

— Цепнатина — каза Спок след кратък размисъл. — Разцепване на материята в пространството. Начинът, по който реалността се изкривява около нея, прави невъзможно проникването на нашите сензори. Цепнатина или...

— Или какво? — попита капитанът остро, което издаваше нетърпението му.

„За човек изследовател — помисли си Спок — капитанът е доста раздразнителен, ако не получи отговор на всички въпроси моментално.“

— Врата — довърши Спок.

При тази дума в командната зала се възцари тишина, която трая доста време. Едва тогава екипажът чу постоянния, дори дразнещ сигнал на червената тревога, който продължаваше от няколко минути, още откакто „Ентърпрайс“ се срещна с това... това... каквото и да бе то.

Естествено, този звук беше опънал нервите на капитана, защото той остро извика:

— Навигатор, спрете този проклет шум!

Хосе Тайлър се пресегна, без да продума, и изключи системата. Червеният триъгълник на сигнализацията пред него изчезна на момента и в командната зала настъпи блажена тишина.

Капитанът се отпусна в креслото си, като гледаше замислено пред себе си:

— Врата? — каза бавно той. — Но какъде? — и обърна пронизващия поглед на сините си очи към Спок. — Е, учен?

— Не се знае засега — отвърна Спок.

— Направете предположение! — от друг капитан това би прозвучало като духовита шега, но от капитана на „Ентърпрайс“ тези думи бяха изречени ясно като заповед.

Спок устоя на обикновената човешка реакция да свие рамене и просто каза:

— Тя води към другата страна.

Капитанът въздъхна и се обърна към първия офицер по начин, който на Спок се стори доста пренебрежителен, сякаш Вулкан беше извършил нещо лошо, ако изобщо беше способен на това.

— Първи, вие сте най-опитният офицер тук. Какво предполагате?

Първият офицер хвърли поглед към Спок, избарабани с пръсти, чиито нокти бяха лакирани в зелено, и каза:

— Мистър Спок е прав. Вратата води към другата страна. Понататъшните предположения са безсмислени.

— Докато не преминем през нея — отвърна капитанът.

— Да, сър.

— Възможно ли е това?

Като проучи разпечатката от компютъра, Спок каза:

— Възможно е, сър, но е крайно рисковано. Размерите на тази космическа цепнатина са непостоянни. Те варират от две мили по широчина до пет метра. Може да бъдем срязани на две, докато минаваме през нея, ако точно тогава се затвори.

Капитанът стана от креслото си и го заобиколи замислено:

— Отворете канал на търсеца честота!

— Каналът е отворен — отвърна комуникационният офицер Винсънт.

Капитанът изпъна рамене назад повече от обикновено и заговори с леко повишен глас. Спок се замисли върху тази странна черта. Защо, говорейки по-високо в ефир, човек смята, че ще бъде чул по-лесно.

— Тук е капитан Кристофър Пайк от многонационалния космически кораб „Ентърпрайс“ — каза той. — Ако има някой, който приема това съобщение, искам да го уведомя, че ние се намираме точно пред нещо, което наподобява междупространствен проход. Непостоянството на размерите му прави невъзможно нашето придвижване през него. Бихме искали да знаем дали има някакъв разумен живот от другата му страна. Ако ни чувате, моля, отговорете! — спря за момент и след това добави: — Излъчете съобщението по всички честоти, лейтенант!

— Да, сър — отговори Винсънт.

Капитанът седна отново в командното кресло и потърка брадичката си замислено:

— В това пространство и преди са минавали звездни кораби, нали?

Спок започна да преглежда файловете в компютъра, но първият офицер заговори, преди той да получи нужната информация:

— Два научноизследователски кораба и „Потьомкин“ са минали през този сектор за последните три години. Но в докладите им не се споменава за подобни пространствени цепнатини — отвърна тя.

Пайк я погледна с едва забележимо учудване, което си позволяваше много рядко.

— Вие помните рапортите на всички кораби от последните три години!?

— Не, сър — отвърна лейтенантът студено, — от последните пет.

— Разбирам — каза Пайк. Въпреки че това още повече го учуди, той не се издаде, а просто попита: — Значи това не е било тук преди?

— Може би не — каза Спок — или е съществувало, но малко извън времевия синхрон с нашата Вселена.

— Как? — попита Пайк.

— Вероятно е съществувало няколко секунди преди или след естествения ход на времето на нашата Вселена. В резултат на това, нормалната апаратура никога не би могла да го засече. Но някаква причина, естествена или друга, го е забавила или ускорила и поради това сега ние го засичаме.

Те чакаха дълго време, но не получиха никакъв отговор. Пайк бавно поклати глава и каза:

— Добре. Нека обобщим: имаме пред себе си времеви проход, който може би е бил или не е бил тук преди. Може би има някой или няма никой от другата страна. Ние може да оцелеем или да не оцелеем, ако се опитаме да преминем през него. Това достатъчно точно ли е?

Спок и първият офицер кимнаха в мълчаливо съгласие.

Пайк потри носа си с пръсти, вдигна поглед и въздъхна:

— Въпреки че всичко това е доста интригуващо — каза той, — ние сме на път за Вега IX, за да се погрижим за нашите ранени. Вече достатъчно се забавихме и въпреки многото „може би“ и „може би не“, няма никакъв начин, по дяволите, който може да ме накара да отлагам тази мисия повече. Щурман, възобновете курс към Вега IX. Включете хипердвигателите, курс пет.

— Курсът е зададен на компютъра, сър — отвърна Първи.

Капитанът кимна и подаде команда:

— Включете!

„Ентърпрайс“ направи завой и се отдалечи от космическата загадка, отправяйки се към Вега IX.

Пайк наблюдаваше отдалечаващия се проход, докато чакаше пред вратата на турболифта. Тъкмо когато се канеше да влезе, доброволката Колт се изпречи пред него, явно погълната от собствените си мисли, и Пайк едва не се блъсна в нея.

— Доброволец — каза той възмутено, — колко пъти...

— Рапортът за разхода на гориво, сър — отвърна бързо тя, като държеше листите пред себе си, сякаш бяха щит. — Казахте, че искате...

— Да, да — прекъсна я нетърпеливо той и бегло я погледна, докато прелистваше доклада. Отбеляза мислено, че трябва да говори с инженера за скоростта, с която изчерпват дилитиума — енергийната крива беше станала по-стръмна. Вероятно някъде имаше запушен заглушител. Ако това беше така, ремонтът щеше да е доста опасен. Веднъж Пайк беше видял член от екипажа, облъчен от делта лъчи при извършване на такъв ремонт, и нямаше намерение подобна съдба да сполети който и да е от неговия екипаж.

Подписа рапорта и като сложи кръстче на мястото „Консултация с капитана“, го върна на Колт. Тя му се усмихна и сведе смутено поглед. Пайк каза с въздишка:

— Силна жена управлява кораба — фразата отекна в главата му, а доброволката отстъпи, за да може капитанът да влезе в турболифта. Направи съзнателно усилие да не гледа след нея, докато вратата се затваряше със свистене.

„Ентърпрайс“ се стрелна в космическото пространство, а цепнатината сякаш започна да пулсира по-равномерно...

ГЛАВА ВТОРА

Юмруците на Пайк сипеха вихрушка от леви и десни крошета върху боксовата круша. При всеки удар леко изсумтяваше и си помисли за времето, когато можеше да поддържа такава юмручна градушка около половин час без прекъсване. А сега, само след около десет минути, усети, че въздухът не му достига.

В спортната зала имаше още няколко души, които се занимаваха с фехтовка, вдигане на тежести или други физически упражнения и тайно хвърляха към Пайк пълни с възхищение погледи.

В залата капитанът никога не говореше с когото и да било. Позволяваше си само от време на време да кимне за поздрав на този или онзи. Винаги изцяло се концентрираше върху това, което възнамерява да прави, и никога не повтаряше упражненията си. Фехтовка, плуване, бягане, самоотбрана — с каквото и да се захванеше, винаги влагаше толкова много енергия, колкото никой друг от екипажа.

Сега удряше по боксовата круша и непрекъснато увеличаваше темпото. Така беше погълнат от заниманието си, че всеки, който се осмелеше да застане между Пайк и неговата цел, със сигурност щеше да попадне под юмруците му.

След около още три минути боксиране отстъпи назад. Лицето му беше плувнало в пот, а тениската му беше мокра и залепнала на гърдите. Потупа боксовите ръкавици една о друга няколко пъти, разтърси ръце, за да отпусне мускулите си, но сърцето му продължаваше да бие ускорено.

Усети, че адреналинът му се покачва. Огледа се наоколо, но нямаше нито един с боксови ръкавици. Тъкмо когато се канеше да си върви, Хосе Тайлър влезе в залата с надянати ръкавици и се отправи към боксовата круша, но когато видя Пайк да стои до нея, се спря и неволно хвърли поглед назад, като очевидно се опитваше да разбере дали е останал незабелязан.

— Мистър Тайлър — каза Пайк, като му махна с ръка, — имам нужда от спаринг-партньор.

— О, ами, сър — каза Тайлър, като погледна напразно за помощ към останалите в залата. — Аз... хм... всъщност нямах намерение да боксирам...

Пайк леко кимна по посока на ръцете му.

— Защо са ви тогава ръкавици?

— Студено ми е на ръцете, сър.

— Хайде, Тайлър! — каза Пайк и посочи към тепиха. Нямаше специален боксов ринг, но това беше мястото, което се използваше за бокс и борба. — Ще бъде добра тренировка и за двама ни.

Тайлър въздъхна, като се опитваше да не обръща внимание на самодоволните усмивки на колегите си.

— Щом казвате, сър...

Двамата отидоха до тепиха и в този момент присъстващите в залата престанаха да се правят, че не обръщат внимание на това, което става около тях. Някой веднага донесе предпазители за зъбите, които бързо бяха напъхани в устата на Пайк и Тайлър. Миг по-късно на главите им бяха поставени и боксърски каски.

Младият и гъвкав навигатор, латиноамериканец, усещаше преценяващия поглед на Пайк върху себе си. Сега капитанът гледеше на него не като на член от екипажа, а като на потенциален враг. Докато Тайлър леко подскачаше, Пайк забеляза тревогата в очите му.

— Всичко е наред, Тайлър — каза той, като се опитваше да произнася ясно думите въпреки предпазителя в устата си. — Просто се отпусни! Внимавай с краката! Мисли си, че сме само двамата в залата и просто тренираме, както правим това всеки ден. Не трябва да се тревожиш за нищо, но помни, че... аз съм твоят капитан.

Трудно бе да се каже дали Пайк се шегува, тъй като това се случваше доста рядко. Дори когато се шегуваше, лицето му оставаше сериозно. Тайлър въздъхна още веднъж и тръгна към Пайк, като леко отскачаше наляво и дясно и държеше гарда си вдигнат.

Тактическият компютър, в което се беше превърнало съзнанието на Пайк, бързо прехвърли информацията за Тайлър. Той беше по-подвижен и по-млад, но Пайк просто трябваше да заеме необходимата стойка и да започне да удря. Би могъл да го победи: беше по-опитен от противника си и имаше страхотен десен прав. Би могъл да го победи.

Капитанът вдигна гарда си, когато Тайлър внезапно го атакува, и едва удържа на серия от бързи десни, последвани от ляво кроше.

— Хайде, мистър Тайлър! — каза той раздражено, като изпрати бърз ъперкът в брадичката му, от който противникът му едва не падна. — Можете и по-добре от това.

Тайлър отскочи назад, опитвайки се да поддържа дистанция, но внимателно наблюдаваше капитана. Не възстанови атаката си веднага, а подскачаше известно време наоколо. След около тридесет секунди Пайк започна да се ядосва. Пристъпи бързо напред и изпрати няколко силни удара в тялото на Тайлър, които отекнаха в залата с глух звук.

— Викайте силно, мистър Тайлър! Това е спаринг, а не нежен вал...

Пайк не успя да види удара, който улучи главата му. Дори не осъзна, че пада. Всичко, което помнеше, бе, че светът около него изведнъж се завъртя под ъгъл от четиридесет и пет градуса и после вече лежеше по гръб.

Тогава с изненада откри, че не харесва цвета на тавана. След това видя Хосе Тайлър, който се беше надвесил над него и го гледаше с ужас. „Победих!“ — сякаш казваше той и Пайк се зачуди кого беше победил.

После за момент всичко изчезна в някаква мъгла и когато отново се появи, видя доктор Фил Бойс да стои над него и да клати глава.

Докторът беше мъж на средна възраст, с къса руса коса. Изглежда, никак не му се нравеше, че Пайк движи устните си, но не издава никакъв звук. Тайлър, развълнуван, стоеше близо до него.

— Кажете ми още веднъж какво точно стана?

— Ляво късо кроше — отвърна Хосе. — Докторе... какво трябва да направя?

— Работете по дясното си кроше. Съмнявам се, че лявото ви има нужда от по-нататъшно усъвършенстване — отвърна Бойс и поклати глава. След това вдигна юмрук и разгъна три пръста — палец, показалец и среден. — Крис... колко пръста виждаш?

— Не съм сигурен — каза Пайк с хрипков глас. — Палецът брои ли се за пръст?

— Ще се справиш — каза Бойс. Хвана го под мишница и с помощта на Тайлър и още един мъж от екипажа го изправиха на крака. Пайк се изненада от силата, с която докторът го подкрепяше.

— Капитане, много съжалявам... — започна Тайлър. Пайк поклати глава, но веднага си обеща да не повтаря това движение, тъй

като му се зави свят.

— Всичко е наред, мистър Тайлър. Утешително е да знам, че сте на наша страна — за момент задържа устата си отворена и раздвижи долната си челюст наляво-надясно. — Не бих искал да бъдете мой враг.

— Да, сър — каза Тайлър и въздъхна облекчено.

Като се облегна на Бойс повече, отколкото би си позволил друг път, Пайк се остави да му помогнат да се прибере в стаята си. Бойс беше достатъчно тактичен да не го пита за нищо, докато вратата зад тях не се затвори.

— Ще ми кажеш ли за какво беше всичко това?

Докато Пайк се разглеждаше в огледалото, забеляза появилата се вече синина на лицето му.

— Спаринг, докторе. Начин да поддържаш формата си.

Бойс кръстоса ръце пред гърди, погледна скептично и отбеляза:

— Повечето начини за поддържане на форма не включват загуба на съзнание.

— Той просто имаше късмет, че ме улучи.

— Той имал късмет, така ли?! Боже мой! — изсумтя докторът. — От това, което виждам, разбирам, че добре те е подредил. Късметлията си ти. Трябва да се радваш, че не ти е счупил челюстта.

— О — махна с ръка капитанът. — Тревожиш се прекалено много, Фил. Тайлър е с десет години по-млад от мен. Не би могъл да ме нарани сериозно.

— Ако разсъждаваш правилно, Крис — каза Бойс, като клатеше глава, — ще осъзнаеш, че при тази десетгодишна разлика си ужасен късметлия, дето не ти е отнесъл главата — после отвори чантата си и започна да вади разни неща.

Пайк се обърна и мярна с очи набързо приготвения минибар, но нищо не каза. Докторът дори не го погледна, а просто попита:

— Както обикновено ли?

— Някой ден — каза Пайк — ще извадиш хипосулфат и ще ми предизвикаш инфаркт.

— Благодаря на господата, че ще има лекар до теб в този момент — и продължи да бърка картини за Пайк. — Не ти отива, Крис. Спаринг с по-младши офицери. Бъркаш нещо. Винаги си бил...

— Сдържан — прекъсна го Пайк.

— Щях да кажа резервиран — отвърна Бойс и му подаде питието.

— Стаите се резервират — каза Пайк. — Книгите от библиотеката се резервират. Аз съм сдържан. Чужд съм за хората си, далеч съм от техните чувства. Чужд съм дори на самия себе си.

— Говориш глупости — каза Бойс. — Преди няколко дни ти седеше точно върху това легло и ми каза, че мислиш да се оттеглиш. Каза, че си уморен, изтощен, че ти е омръзнало да вземаш решения. А сега говориш, че си безчувствен, докато преди е било точно обратното. Загрижен си за взаимоотношенията си с екипажа, нали? Различните капитани имат различни подходи, Крис. Това, което те занимава, но занимава също и екипажа, е дали си формалист или сдържан, ако така искаш да го наричаш. Забелязал ли си, че в командната зала се обръщаш към членовете от екипажа много по-често с техните длъжности, отколкото по имена?

Пайк леко се намръщи.

— Не. Не съм забелязал.

— Към всеки един ти се обръщаш с „мистър“, следвано от фамилията, с изключение на моята скромна личност — продължи Бойс, като смирено сведе глава. — А някои хора не получават дори и това. Откакто Първи е твоят първи офицер, естествено към нея се обръщаш с „Първи“. И никога не я наричаш по друг начин. Защо?

— Не мога да произнасям името ѝ.

— Какво? Защо, то е... — гласът на Бойс заглъхна и той се намръщи. Беше срещал името в доклади, но никога не се бе опитвал да го произнесе гласно. Опита се да го произнесе на срички: — Син на пуш-ка-та.

— Виждаш ли? Не всичко има такъв дълбок смисъл — каза Пайк. След това се загледа в ботушите си. — Искаш да знаеш как общувам с екипажа си, така ли?

— Да.

— Тъкмо приказвахме за Първи. Е, тя... — и той отпи от мартинито, сякаш искаше да добие сили преди някакво изпитание — тя има сексуални фантазии по отношение на мен.

Бойс зяпна от учудване. След миг усети, че мартинито се стича по брадичката му. Бързо го избърса и каза:

— Може ли да попитам... въ... как разбра?

— Талозианите ми казаха.

— Разбирам. И какъв беше твоят отговор?

— Към нея? Никакъв. По това време заплашвах талозианите.

— А след като се завърна, говори ли с нея?

Пайк облиза устните си.

— Не.

— Как... ъъ... а ти какво чувстваш? Имаш ли... хм... споделяш ли чувствата й?

— Не знам — призна Пайк. — Връщаме се към онова, което казах преди малко. Чувствам се чужд на екипажа и на самия себе си. Мислех за Първи като за студена, методична, дори напълно лишена от страст жена. Идеалната жена.

— Ха, така ли? — възкликна Бойс.

— Разбира се. Проблемът с повечето жени е, че те се оставят да ги води сърцето, а не разумът. Вземането на решения е интелектуален процес. Жените са...

— Лудост, безумие? — предположи Бойс.

Пайк отвърна радостно.

— Да! Точно така! Те подлудяват човек със своите емоционални изблици и...

— Начинът, по който изглеждат? Ароматът им?

— Точно така.

Бойс се облегна на стола. Гледаше замислено.

— Извивката на женския врат, ако са прибрани и повдигнати косите... Или пък ако са разпуснати — начинът, по който падат на вълни по раменете... — гласът му омекна и той се усмихна. — Сякаш въздухът в стаята се наелектризира, когато влезе някоя жена. Дори само като я чуеш да си поема въздух, и можеш да изгубиш самоконтрол. Не е ли така?

Пайк гледаше безцелно.

— Начинът, по който очите й блестят, когато ме гледа, а цялото й същество е изпълнено със страст и желание...

Съвзе се и забеляза, че Бойс го наблюдава съчувствено. Погледна към чашата си и се вторачи в маслината, която плуваше там.

— Вина беше страхотна жена, нали? — попита Бойс.

Пайк повдигна рамене.

— Чел си записките ми?

— Там всичко ли си записал? Всичко, което си преживял? Всичко, което си почувствал?

— Всичко, което е важно — каза Пайк твърдо.

— О, това е въпрос, по който може да се спори — отвърна Бойс. — Кое е наистина важно? Какво смяташ да правиш с Първи?

— Нищо. Ако тя искаше да знам за чувствата ѝ към мен, щеше да ми каже. Талозианите нарушиха вътрешния ѝ мир. Нямам намерение да се занимавам с това.

Внезапно се чу сигнал от комуникатора до малкия екран на бюрото на Пайк. Той стана, приближи се до екрана и натисна бутона за връзка. Появи се образът на първия офицер.

— Капитане, получаваме съобщение.

— От „Старфлийт“?

— Не, сър. От цепнатината.

Това изостри вниманието на Пайк докрай.

— От цепнатината?

— Да, сър. От временното разкъсване на материята в космическото пространство.

— Веднага се качвам.

Той бързо тръгна към вратата, а Бойс започна да прибира портативното си барче.

— Задължения, а?

— Много сериозни.

— Опитай да не се разсейваш прекалено от първия офицер.

— Ще опитам.

Капитанът се насочи към турболифта. Тъкмо влезе, но вратата още не беше се затворила, когато дочу нечий глас:

— Изчакайте, моля!

Пайк се обърна и видя Вулкан, ръководителя на научния сектор, който бързаше по коридора, вероятно също заради повикването на Първи. Кракът му още не се беше възстановил след сблъсъка им с враговете от Ригел. Господи! Щяха ли някога да стигнат до Вега IX, за да се погрижат за своите ранени?

— Командната зала — каза Пайк. След миг на размисъл се обърна към Спок и попита: — Кажете, нау... мистър Спок, струва ми се, че напоследък прекарвате твърде много време усамотен.

— Сър?!

— Не общувате с другите както преди.

Спок гледаше право към него, но като че ли не го забелязваше.

— Това не може да се регулира, сър.

— Не. Не, разбира се. Но като ваш командващ офицер, бих искал да съм в течение, ако имате някакви проблеми. Интересувам се от проблемите на всеки член от моя екипаж и бих желал да му помогна, ако наистина има нужда от помощ.

— Настина ли, сър?

— Да, разбира се — отвърна Пайк малко раздражено. — Винаги съм се интересувал от това. Заинтересуваността е моето презиме.

— Но, сър, презимето ви е...

— Това е просто сравнение, мистър Спок. Аз бях само... любопитен. Това е всичко.

— Любопитство. О, да — каза Спок, сякаш току-що бе забелязал интересен образец в зоологическата градина.

— Обикновено човешко чувство, капитане. Аз просто съм малко... претоварен от емоции. Понякога въздухът прекалено натежава от тях.

В този момент турболифтът спря и вратата се отвори със свистене пред командната зала. Пайк веднага прекрати разговора — сега всичко беше само работа.

— Добре — каза той, като се приближи до командното кресло. — С какво разполагаме?

— Съобщение директно от цепнатината — каза първият офицер, като се извърна на стола и погледна капитана. В ръцете си държеше разпечатка на посланието. — То гласи: „Прозорец от седемдесет и два часа за контакт. Какво искате?“

— Това ли е?

Първи кимна.

Пайк се облегна на една от облегалките за ръце върху командното кресло.

— Има някой от другата страна.

— Така изглежда — съгласи се Спок.

— От другата страна на кое? Друга част на нашата Галактика? Изцяло нова Галактика? Може би дори друга Вселена?

— Няма да узнаем, ако не опитаме да открием — отбеляза първият офицер.

— А ако ние продължим към Вега IX, както първоначално смятахме, никога няма да имаме шанса, който ни предлагат тези седемдесет и два часа, както заявява някой от другата страна — замисли се Пайк за момент, но всъщност вече беше решил. — Включете вътрешната радиоуредба! — нареди той.

— Включена е, капитане — отвърна Първи.

— Говори капитанът — започна обръщението си Пайк. Хората из целия „Ентърпрайс“ спряха, за да изслушат съобщението. — Съжалявам, че ще трябва да удължим малко нашия престой в Космоса, без да действаме по предназначение, но пред нас неочаквано се отвори невероятен шанс. Предполагам, че ще можете да пренебрегнете личните си нужди за известно време — толкова, колкото е необходимо, за да приключим с изпълнението на най-последната ни задача. А тя е: опит за контакт с нов разумен биологичен вид, който ще се осъществи през неоткрит досега проход в космическото пространство. Ще ви уведомяваме непрекъснато за развитието на нещата. Край.

Обърна се към навигатора Тайлър, който вероятно си мислеше, че Пайк се справя много по-добре като капитан, отколкото като спаринг-партньор.

— Мистър Тайлър, курс обратно към цепнатината. Включете хипердвигателите. Седем светлинни скорости.

— Зададено, сър.

— Действайте!

Пайк се настани удобно в креслото и се загледа в косата на първия офицер, която падаше свободно по раменете ѝ. С чувственост, която граничеше с телепатия, Първи се обърна и го погледна въпросително с блестящите си очи.

— Сър?

Той се намръщи и кимна с глава.

— Да, Първи?

Тя леко повдигна рамене:

— Нищо, сър — и отново се зае с работа.

Пайк усети голямата пропаст, която ги разделяше и която беше следствие от начина му на ръководене, но се отказа да се задълбочава върху тези мисли. Загледа се втрещено в екрана, но докато наблюдаваше космическото пространство, звездите, край които прелитаха, му заприличаха на женски сълзи.

ГЛАВА ТРЕТА

— Проходът е отворен, сър — Спок се извърна от мястото в научния сектор и се опита да прикрие изненадата в гласа си. — Няма грешка в данните от компютъра. Проходът сега е стабилен. Опасните флуктуации, които могат да разрушат кораба, са спрели и преминаването е възможно.

Пайк се взря в пространственото отклонение пред тях. Нищо не подсказваше какво има от другата страна, ако то изобщо съществуваше. Вместо това пред тях се бе изпречила мастиленочерна тъмнина.

— Казвате да влизаме в прохода?

— Не, сър — отвърна Спок, — казвам, че е възможно да влезем.

Пайк кимна и се изправи.

— Препоръки, Първи?

— Да бъдем внимателни, сър.

— Винаги все това препоръчвате.

— Винаги е отлична препоръка — отвърна тя педантично.

— Установете контакт! — нареди командирът. — Кажете им, че сме тук и чакаме техния отговор.

Отговорът пристигна бързо. Спок го прочете с изненада:

— Капитане, те казват: „Хайде, елате! Водата е чудесна!“

Хората в командната зала размениха погледи.

— Какво да разбираме от това? — замисли се Пайк.

Първият офицер избарабани с пръсти по плота на конзолата си и каза:

— Можем да предположим, че са или раса с известни телепатични способности, или че могат да прочетат данните от нашите компютри, без алармените ни системи да бъдат задействани, като сигнализират, че някой ни сканира. Следователно те са както умствено, така и технологично по-напреднали от нас.

— Друга раса телепати — каза кисело Пайк. — Напоследък станаха доста.

— Изглежда, са много по-прями от талозианите — отбеляза Спок. — Не предлагат фалшиви образи, не извъртат. Просто ни канят да влезем, като по оригинален начин ни показват, че условията за нас са безопасни.

— Кажете им да излязат — каза Пайк след миг на размисъл.

Съобщението беше изпратено незабавно и този път отговорът дойде още по-бързо.

— Те казват: „Това не е нашият път.“

— Отлично — каза Пайк. — Научен офицер, пригответе една капсула и се подгответе да я изстреляте по моя заповед.

Спок кимна и бързо въведе инструкциите в компютъра. Когато Пайк му подаде знак, той провери телеметричните показания още веднъж и изстреля капсулата към цепнатината.

Капсулата приличаше на светлинна топка, която, по спираловидна траектория, навлизаше в цепнатината. Постепенно се изгуби от погледите им.

Екипажът на „Ентърпрайс“ изчакваше.

— Някакви данни, научен офицер?

Спок погледна към екрана на компютъра в очакване на отговор от капсулата.

— Нищо, сър — отвърна той. — Мо... почакайте! Сензорите уловиха нещо.

— Пояснете се!

— Излизане от цепнатината на триста тридесет и едно, позиция двадесет...

Пайк завъртя креслото си и каза:

— Пълно увеличение на картината в координатите на мистър Спок.

Екранът примигна за момент, а после на него се появи увеличен образ на долния десен ъгъл на цепнатината. Изглежда, нещо излизаше оттам — някакви метални парчета.

— Това е капсулата — оповести Спок. — Натрошена е на парчета.

— Има съобщение — каза Първи.

— Какво е то?

Само след секунда принтерът го разпечата. Спок взе листа и прочете две кратки думи, които представляваха цялото съобщение.

— То гласи: „Хубав опит!“

В залата за събрания Пайк и офицерите му се приближиха към масата, когато Спок постави върху нея остатъците от капсулата. Първият офицер взе едно малко парче и го заразглежда с любопитство:

— Наистина ли е това, което си мисля?

— Да, Първи — отвърна Спок. — Направих пълен спектрален анализ, който потвърди моите първоначални и вашите настоящи предположения. Парчето метал, което държите, е на тридесет и три цяло и четири десети години.

Пайк погледна първия офицер, а след това и Спок.

— Какво? А аз си мислех, че е частица от нашата сонда.

— Точно така — отвърна Спок и посочи останалите парчета на масата. — Тези също са частици от нашата сонда. При тестванията се оказа, — че са с година или две по-млади от парчетата, които излетяха първи.

— Но ние не изстреляхме сондата преди тридесет години, по дяволите — каза Пайк.

— Разбира се, сър. Мисля, че имам някаква теория за всичко това.

— Тогава споделете я с нас — каза доктор Бойс. — Няма да спечелите нищо, като ни карате да гадаем.

Спок му хвърли пренебрежителен поглед. Никога не се беше разбирал с Бойс добре. Аматорските психологически усилия на доктора за сметка на Спок бяха непрекъснат източник на дразнене. Спок обаче не се тревожеше много от това. След няколко години Бойс щеше да се оттегли и каквито и да бъдат бъдещите доктори, с които щеше да се сблъска на „Ентърпрайс“, той бе уверен, че няма да бъдат толкова жестоки и досадни, както настоящият.

— Времевете полета във вътрешността на цепнатината са причинили полево изкривяване около сондата. Цепнатината не е просто една дупка в Космоса. Тя е поле, в което времето пропада. Около всяко нещо, което попадне в нея, времевете вълни се деформират. Сондата е била подложена на годишен времеви натиск. Може би тя е била изпратена в бъдещето и е състарена или е изпратена в миналото и е подмладена. Не може точно да се определи.

— Главата започва да ме боли — промърмори Бойс.

— Сигурно е, че сондата се е пръснала на парчета вследствие натиска от изминалите години — заключи Спок.

— И същото ще стане и с нас, ако се опитаме да преминем? — попита Пайк.

— Не е задължително — проговори първият офицер. Погледна Спок, който вече беше наясно с това, което се канеше да каже тя, и забеляза неговото одобрение. Тогава продължи: — Ако влезем с включени хипердвигатели, изкривяването на времето, което се получава тогава, ще ни предпази от разрушаване.

— Трябва да ни предпази — каза Пайк.

— Шансът ни да оцелеем е деветдесет и осем процента — отвърна първият офицер.

Пайк бавно заобиколи масата.

— Значи има два процента неуспех, така ли?

— Точно така — отвърна тя, като погледна Спок, за да види дали е съгласен с нея. Той отново ѝ кимна едва забележимо.

Пайк кръстоса ръце зад гърба си и закрачи из заседателната зала.

— Ако влезем с голяма скорост, няма да можем да реагираме на каквато и да е опасност, засечена от нашите сензори. Карате ме да ви повярвам и да взема решение, което ще изложи на опасност живота на всички от екипажа. Да хвърля зарове при наличие на изгледи за успех и неуспех.

— Но — проговори Спок — всички изгледи са в наша полза, капитане.

Пайк се обърна и го погледна студено:

— Но не сте вие този, който ще поеме тежестта на решението, нали, научен офи... мистър Спок?

Спок не показва, че е забелязал внезапната промяна в обръщението.

— Не, сър. Не съм. Но има още нещо, което трябва да вземете предвид, капитане — и протегна ръка. На дланта му лежеше малко триъгълно устройство, върху което личаха старателно отпечатани кръгове. Не беше по-голямо от нокът.

— Какво е това? — попита Пайк.

— Беше заедно с отломките — отвърна Спок. — Ако искате, може да го наречем „вградено“ в тях.

— От този, който е от другата страна? — попита първият офицер.

— Най-логичното предположение — каза Спок. — Според първоначалните ми проучвания това е някакъв вид микрочип за енергийно обръщане. Но много по-ефикасен от този, който сега захранва нашите хипердвигатели.

Главният инженер, Кейтлин Бери, протегна ръка и Спок ѝ го подаде. Тя го зараглежда с интерес.

— Сигурен ли сте?

— Това е само един компонент от много сложна енергийна система — отвърна Спок. — Не можем да добием представа за цялата система от това единствено парче, така както не може да се добие представа за човешкото тяло, ако разполагаме само с един бъбрек. Но то безспорно е показател за степента на прогрес на тези, които са от другата страна на цепнатината.

— Значи искате да кажете — промълви Пайк, като взе парчето от Бери, — че това е примамка.

— Или техният начин да ни кажат, че рискът, който ще поемем, за да контактуваме с тях, си заслужава — отбеляза първият офицер.

Не беше необходимо да се казва нищо повече. Командният състав разбра по изражението на лицето на Пайк, че той вече е чул достатъчно и е готов да вземе решение.

Последва гробна тишина, докато командирът преценяваше плюсовете и минусите.

След това усети, точно зад гърба си, много тих, но постоянен шум.

Беше дишането на първия офицер.

Пайк се обърна към Бери:

— Готови за хиперскорост, инженер! Влизаме!

Миг по-късно хората заеха местата си в командната зала и Пайк отново се обърна към целия екипаж на совалката по вътрешната комуникационна уредба. Твърдо изпълняваше обещанието си да държи в течение всички за това, което става. При такъв голям екипаж не беше желателно из кораба да се носят разни слухове.

— Предстои да навлезем в неизследвана част от космическото пространство — започна той. — Искам всеки на своя пост да бъде нащрек. Корабът ни е на жълта тревога. Не очаквам бойна ситуация, но

трябва да бъдем готови за всякакви обстоятелства. Твърдо вярвам, че всички ще се справите със своите задължения. Командната зала, край — след това се обърна към първия офицер и каза: — Добре, щурман, около две хиляди километра ще се движим само с обикновените двигатели — а по комуникатора каза: — Двигателна зала.

— Да, капитане — чу се гласът на Бери.

— Пригответе хипердвигателите. Скорост... — направи пауза. Беше неуверен каква скорост да зададе при тази ситуация. Първият офицер се извърна и му посочи два пръста. — Две светлинни — каза Пайк.

— Да, сър.

„Ентърпрайс“ започна бавно да се придвижва напред и все повече приближаваше цепнатината. Пайк очакваше съобщение, че някакъв енергиен поток ги дърпа напред, против тяхната воля, което щеше да е признак, че това е капан. Но нямаше нищо подобно. „Заповядай в гостната ми! — казал паякът на мухата“ — мислеше си Пайк.

— Данните от сензорите?

— Не са променени — отговори Спок. — Все още са неясни.

— Минахме две хиляди километра — каза първият офицер.

— Пълен стоп.

— Пълен стоп, капитане — потвърди Първи.

Цепнатината беше пред тях. Изглеждаше като част от нормалното космическо пространство и същевременно — част от нещо друго. Повърхността ѝ се вълнуваше и движеше като гъста каша, която ври.

И той възнамеряваше да хвърли себе си, кораба и екипажа в центъра на това нещо с надеждата, че ще открие...

Какво?

Е, това бе ежедневието им, нали? Проникваха все по-навътре в дълбините на Космоса, в неизвестното. Никой никога не знаеше какво ще открият, нали? Или пък какви са рисковете?

Беше изключително да се срещат с непознатото...

— Когато дълго гледаш в бездна, тя също започва да те гледа — каза Пайк бавно. След това пое дълбоко дъх и продължи: — Пълен напред! Хипердвигатели, две светлинни скорости — направи пауза и извика: — Старт!

Тайлър зададе курса, а първият офицер с въздишка, която Пайк чу, натисна бутона.

„Ентърпрайс“ се стрелна напред, захранен от хипердвигателите, и миг по-късно беше погълнат от цепнатината.

Вселената се завъртя.

Звездите около тях се свиваха и изчезваха. И оставащото нищо се изпълваше с всичко.

Пайк изкрещя без глас и в този вик сякаш се събра всичко, докато миналото и бъдещото се блъскаха около него. Той видя странни картини, картини без смисъл. Картини от полудялата действителност, картини извън пределите на времето, картини, които разумът не можеше да проумее.

Погледна наляво и видя с очите си как става по-млад. Погледна надясно и видя в него да се вира странно създание, което се беше сгушило в подобие на метален стол. Тази гледка накара душата му да потръпне.

На екрана не се виждаше нищо друго, освен огромна миазма от развълнувано пространство, сякаш Космосът представляваше огромно езеро и някой беше хвърлил камък, който отскачаше по повърхността.

— Поддържайте мощността! — извика Пайк, но не беше сигурен дали някой го чува. Дори не беше сигурен дали го е казал, или възнамерява да го каже, или току-що го е изрекъл, или просто непрекъснато го повтаря...

Корабът сякаш вибрираше неконтролируемо. Чу се вик от машинната зала. Не беше Бери, а лейтенант Скот, който обикновено поддържаше връзка с командната зала, когато Бери беше завързана. Ирландският му акцент се усещаше повече, когато беше притеснен:

— Капитане! Двигателите работят на пълна мощност — но по тона му се разбра, че има нещо повече от загриженост за машините. Звучеше така, сякаш го бяха заставили да гледа мъчението на собствените си деца.

И тогава звездите изведнъж се появиха. Корабът излезе от неизвестността.

Пред тях се появи огромна бяла топка, оградена от нещо, което не можеха да определят какво е, а „Ентърпрайс“ се носеше право натам с включени хипердвигатели.

Пайк движеше устните си, но звукът от гърлото му се бавеше:

— Намалете скоростта! — извика най-после той. — Изключете хипердвигателите!

Първият офицер беше като парализирана. Очите ѝ бяха разширени. От дясната ѝ страна седеше Тайлър с ужасно разкривено лице. Той непрекъснато мотолевеше нещо от рода на „ма-ма“. Страхотно! Пайк беше заповядал корабът да спре, а Тайлър викаше майка си.

Капитанът скочи и започна да си проправя път до конзолата на навигатора. Бутна Тайлър настрани и в същия момент той се опита да удари Пайк с бърз ляв, но този път капитанът го видя и се наведе, като едновременно с това успя да спре устрема на кораба.

Първият офицер видя ръката пред себе си и като излезе от моментната си парализа, реагира на заповедта му. Протегна се към пулта за управление, за да забави кораба, но се отдръпна, като разбира, че заповедта вече е изпълнена. Обърна се и се изненада, когато видя Пайк наблизко.

Облиза пресъхналите си устни и каза:

— Съжалявам, сър.

Успокоен, че не всички в командната зала са ненормални, той каза:

— Всичко е наред. Навигатор?

Тайлър още се вираше в космическото пространство, като че ли беше открил там нещо много особено. Долната му устна трепереше.

— Мистър Тайлър! — извика Пайк строго, но не получи отговор. За момент си помисли да извика Бойс в командната зала, но след това, без дори да се замисля върху фамилиарността, сложи ръка на рамото на Тайлър и каза: — Хосе, с нас ли сте?

Тайлър премигна няколко пъти и след това погледна към Пайк:

— Капитане? — присви очи, за да фокусира образа, и след това повтори по-твърдо: — Капитане.

— Спокойно, мистър Тайлър. Кажете ни, ако обичате, къде се намираме.

Тайлър бързо прегледа навигационните карти и стартира анализ на звездите, които виждаха на екрана. Не беше необходимо да казва, че никога не е виждал тези звезди преди. Пайк чакаше търпеливо.

— Доколкото мога да определя, сър — каза накрая Тайлър, — намираме се някъде извън покрайнините на квадранта Гама.

За момент стана тихо.

— Това е на светлинни години извън изследваното досега пространство — каза Пайк. — Сигурен ли си?

— Потвърждавам думите на мистър Тайлър — каза Спок от мястото си в научната станция. — Намираме се на значително разстояние от познатото ни досега космическо пространство.

— Колко значително?

Спок се обърна и погледна капитана:

— При скорост седем светлинни, с която не можем да се движим, ще ни отнеме двадесет и едно цяло и три десети години, за да достигнем най-отдалечения пост на Федерацията. Нещо повече, дори при една светлинна скорост, ще изчерпаме дилитиевите кристали години преди да достигнем познатите ни пространства.

— Това означава — каза бавно Пайк, — че цепнатината е билетът ни за обратно... или ще разказваме на нашите деца и внуци истории за това, коя е причината да бъдат първите, родени на звезден кораб.

— Точно така — отвърна Спок.

— Добре — каза Пайк с многозначителен тон. Върна се при командното кресло и се обърна към екрана. — Разходете ни наоколо. Зърнах нещо, докато влизахме, и искам да го видя по-отблизо.

„Ентърпрайс“ зави и импулс по импулс започна да се връща обратно. През това време Пайк направи бърза справка с инженерния сектор, за да се увери, че всичко е наред с двигателите. Състоянието им го успокои и той отново се обърна към Спок:

— Имаме ли данни за цепнатината? — страхуваше се да попита, защото ако пространствената пролука беше изчезнала, нямаше шанс да се завърнат вкъщи.

Така че успокоението му беше голямо, въпреки че не го показва, когато чу Спок да казва:

— Да, сър. При двеста и тринадесет, позиция осем. Същите данни. И... още нещо.

— Виждам я. Щурман, увеличете три пъти скоростта.

Екранът примигна и когато отново застана на фокус, Пайк осъзна, че устата му е полуотворена. Бързо я затвори, като се надяваше никой да не е забелязал това.

Пред тях гореше една планета.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Спок и първият офицер проговориха едновременно:

— Очарователно!

Сдържано изказване при вида на тази гледка.

Планетата беше голяма, приблизително с размерите на Юпитер, и изглеждаше така, сякаш гореше. Цялата ѝ повърхност беше покрита с тъмносин пламък. Но това не беше единственото странно нещо, което видяха.

Около планетата имаше множество сателити, свързани помежду си със сложна система от конектори, което можеше да се оприличи на гигантска паякообразна мрежа. Сателитите бяха различни по размер, но над всеки от тях имаше голям прозрачен купол, който покриваше нещо като град със запалени светлини.

Два от сателитите правеха изключение. Те бяха разположени на двата противоположни полюса на планетата. Този откъм южния полюс беше вторият по големина от сателитната група, с единична кула, която, изглежда, отразяваше постоянния огън на планетата.

Северният беше най-големият и нямаше бляскави кули и куполи както останалите. Вместо това беше покрит с множество сгради — ниски и тумбести. Нещо повече, като добавка към конекторите, които свързваха този сателит със съседните му, имаше и връзка, която водеше право към горящата планета.

— Анализ! — извика Пайк, когато им се стори, че гледката, която наблюдават, всеки момент ще бъде обгърната от пламъци.

— „Огънят“ на повърхността на планетата — отговори Спок след миг — е нещо като саморегенерираща се енергийна плазма, която захранва сателитната мрежа около нея с необходимата мощност. Нещо като вечен двигател.

— Саморегенерираща плазма?

— Да, сър.

Забележително! Вечен двигател! Енергийните нужди на „Ентърпрайс“ се задоволяваха от дилитиеви кристали, но всеки от тях

струваше страшно много и имаше ограничен живот. Идеята за регениране на енергиен източник беше просто една мечта.

— Сателитите?

— Изглежда, че атмосферата им се състои от определено съотношение на кислород и азот и е годна за дишане, но е малко по-разредена от това, към което сме привикнали — отвърна Спок. — Предлагам, ако телепортираме долу група, да ѝ дадем трикислородно съединение, за да се компенсира недостигът на кислород.

— Отбелязах. Препоръка към медиците.

Изведнъж екранът примигна и за тяхно най-голямо учудване на него се появи едно лице.

Ясно беше, че е на мъж, но беше трудно да се определи възрастта му. Лицето имаше тъмночервен тен, а очите му блестяха със слаби оттенъци на цветовете на дъгата. Нямаше коса. Но вместо това една прецизна шарка започваше от челото, преминаваше през върха на главата и стигаше чак до темето. Тя беше идентична с формата на мрежата от конектори, които свързваха сателитите. Носът му се състоеше от две цепнатини в средата на лицето, около които тънката кожа потрепваше при вдишване и издишване.

— Входящо съобщение — каза Тайлър, без да е необходимо.

Пайк не коментира, затова пък пристъпи напред и каза:

— Аз съм Кристофър Пайк, капитан на космическия кораб „Ентърпрайс“.

Чужденецът леко кимна и каза:

— Ето ви и вас. А аз съм Зио, Майстор-строител на Калигар.

— Майстор-строител?

Зио повдигна рамене — жест, учудващо наподобяващ човешкия.

— Наследствена титла, докато съм жив. Малко признание от един народ, който оказва рядко такава чест.

За момент настъпи неловко мълчание и тогава Пайк каза:

— Не познаваме вашия народ.

— И ние не познаваме вашия — отвърна Зио. — Затова предлагам да се запознаем.

— Ако ни кажете къде да се телепортираме...

Зио се усмихна.

— О, мисля, че е по-добре да не правите това, капитан Кристофър Пайк. Откровено казано, нямате и представа какво

вълнение причини вашето присъствие сред жителите на Калигар.

— Защо? Ние не искаме да ви причиним зло.

— О, не става дума за това — отвърна Зио с гримаса. — Самият факт, че сте тук, че ви позволихме да узнаете за нашето съществуване, е истинска сензация. Ще ви запозная по-подробно със ситуацията, капитане, но ако приемете нашите условия.

Пайк погледна първия офицер, която повдигна рамене в недоумение. Това беше нейният начин да покаже, че няма представа какъв съвет да му даде. Едно от нещата, които тя не обичаше да прави, бе да говори просто така, само да се намира на приказки.

— Добре — отговори Пайк. — Кажете условията си... Надявам се, че те не представляват заплаха за кораба или екипажа.

— Вие сте водачът на вашите хора. Оценявам това. Да кажем... след един час...

— Вие сте запознати със земните мерни единици?

— Разбира се — отвърна Зио с едва забележима усмивка. — Старателно проучихме компютърните ви данни.

— Не мога да кажа, че одобрявам това. Ако искаме да установим някакви взаимоотношения, те трябва да почиват на взаимно доверие. Ако искате някаква информация от нас, по-добре ни помолете.

Зио леко кимна с глава в знак на съгласие.

— Както желаете, капитан Кристофър Пайк. След час.

На екрана отново се показва картината със сателитите градове, за които екипажът на „Ентърпрайс“ вече знаеше, че принадлежат на народа на Калигар.

Пайк веднага се обърна към Спок:

— Научен офицер, ще ми обясните ли, по дяволите, как са сканирали нашите компютърни системи, без да бъдат засечени от алармените ни инсталации?

Спок се намръщи:

— Изглежда, разполагат с компютърен интелект, който не ни е познат.

— С други думи, не знаете.

— Точно така, сър — отвърна Спок.

— Добре. След един час ще ги посрещнем на борда и ще ги попитаме.

Пайк се оглеждаше в огледалото, като приглаждаше и изпъваше сакото си. След това кимна, доволен от външния си вид. Рядко изискваше от екипажа да бъде с униформа, но сега предстоеше първи контакт с напълно непознати същества и трябваше да се придържат към най-учтивите форми на благоприличието.

На вратата се позвъни и той каза:

— Влезте!

Вратата се плъзна с леко свистене и откри Хосе Тайлър, който изглеждаше притеснен.

— Да, мистър Тайлър?

Тайлър пое дълбоко дъх и каза:

— Искам да се извиня за поведението си в командната зала, сър. Беше... необичайно.

— Да, така беше — Пайк замълча и с жест покани Тайлър да влезе. Вратата се затвори след него. — Бихте ли ми казали какво предизвика тази силна реакция? — Тайлър погледна надолу. Колебаеше се, затова Пайк продължи:

— Ако има нещо, което сте преживели и което е от значение, бих искал да знам за него.

Хосе въздъхна и каза:

— Видях... неща. Видях... тази жена. Тя беше... не знам. Само за миг зърнах образа ѝ. Тя ме викаше. Така ми се стори. Във всеки случай така изглеждаше. Като че ли я познавах отнякъде, а всъщност... не я познавах. Разбирате ли, капитане? Знаете ли какво се случи, когато влязохме в процепа?

Пайк се обърна и погледна към огледалото. За момент му се привидя онова странно създание, което седеше на металния стол и се взираше в него.

— Не съм сигурен. Мисля, че видях нещо, наподобяващо самия мен, но не съм сигурен... Всичко стана така бързо. Сега знам, че вие също сте видели... някакви картини. Ще трябва да се посъветвам с мистър Спок. Мога единствено да предположа, че това, което сме преживели, е било нещо като скок във времето и е резултат от преминаването ни през процепа. Времето се е деформирало около нас и всеки за кратко е видял същества, чиито съдби се пресичат или ще се пресекат със собствените ни. Може би това сте преживели, когато сте

видели тази жена. Видели сте своето собствено бъдеще, мистър Тайлър. И това ви е смутило.

Тайлър се вторачи в Пайк:

— Това се е случило и с вас, сър, нали?

Командирът се поколеба, а след това повдигна рамене:

— Видях нещо, което не можах да разбера тогава. Мислех си за момент, че виждам нещо, което няма връзка с моето бъдеще... Но ако това е бъдещето ми, не бих искал наистина да го изживея. Все пак със сигурност можем да приемем, че вие няма да се превърнете в женско същество поне в близкото бъдеще. Следователно и аз не бива да се тревожа, че ще се превърна в доста неприятното същество, което видях.

— Не, сър.

Пайк хвърли още един бърз преценяващ поглед към огледалото и каза:

— Хайде! Нека поздравим гостите си.

Когато Пайк и Тайлър пристигнаха в транспортната стая, там завариха първия офицер, Спок, Бойс, Бери и главен старшина офицер Гарисън. Всички бяха в очакване. Главният транспортен офицер Питкейрн гледаше към асистент Ямата за потвърждение, че са пропуснали нещо.

— Капитане — каза Питкейрн, — разбирам, че ще качим някого на борда. Така ли е?

— Точно така — отвърна Пайк и погледна одобрително офицерите си. Бойс пристъпваше от крак на крак и командирът си спомни, че той се оплакваше от ботушите си.

От друга страна, униформата на първия офицер беше доста приятна. Представляваше дълга жълта рокля, дълбоко изрязана на гърба, пристегнатата с колан, вързан отляво, връзките на който стигаха чак до коленете. Това я правеше да изглежда доста женствено. Тя погледна към Пайк, повдигна едната си вежда, като че ли го предизвикваше да каже нещо по въпроса. Да ѝ направи някакъв комплимент, беше равносилно на хвърлена ръкавица.

Въпросите на главния транспортен офицер го изтръгнаха от мислите. Пайк се обърна и каза:

— Съжалявам! Какво казахте?

— Питах ви, сър — повтори Питкейрн спокойно, — как се предполага, че ще качим някого на борда, когато никой не ни е дал никакви координати?

— На ваше място не бих бил толкова учуден — отвърна Пайк. — Мисля, че гостите ни знаят какво да правят.

Ямата изведнъж примигна от изненада.

— Транспортните схеми се активираха току-що — информира той.

— Никога не се съмнявайте в капитана си — каза ведро Пайк.

В този момент транспортният лъч светна, платформата също. Пайк застана пред офицерите си и зачака.

Бавно се появиха четири силуета. Питкейрн гледаше към командното табло с недоумение и каза:

— Мисля, че трябва да знаете, капитане. Аз нищо не съм правил. Не мога да поема отговорност за...

— Ще го имам предвид — отвърна Пайк спокойно.

Шумът се усили до кресчендо и след това спря. На транспортната платформа стоеше създанието, което се представи като Зио. Зад него имаше още двама от мъжки пол: единият беше на същата възраст като Зио, а другият, който много приличаше на него, беше по-млад. Той беше с една глава по-висок от най-високия човек в стаята (Пайк) и имаше доста здраво телосложение. От дясната му страна стоеше едно същество, което изглеждаше да е от женски пол. Чертите ѝ бяха изумително меки, дори приятни за човешките стандарти (Въпреки че според стандартите на Калигар сигурни бе доста грозна. Не можеше точно да се определи.).

По-възрастният калигарианец, който стоеше до Зио, намръщено оглеждаше транспортната зала и клатеше глава в знак на неодобрение:

— Това е безсмислено — изръмжа той.

Зио дори не го погледна.

— Тихо, Алт! Въпросът е приключен.

— Не, Зио — каза Алт. — Не е приключен — но все пак спря да мърмори, като се задоволи с разглеждане на хората.

Пайк пристъпи напред и с лек поклон каза:

— Майстор-строител Зио, аз съм капитан Кристофър Пайк.

За негова изненада Зио протегна дясната си ръка. Забеляза, че пръстите на калигарианците са малко по-дълги и по-слаби от човешките.

— Объркан ли сте? — попита Зио. — Това е земният поздрав, нали?

— Това е един от най-разпространените поздрави — отвърна Пайк и подаде ръка. — В академията ни учеха да не бъдем нагли и самоуверени. Има поне пет познати планети, където ръкостискането се смята за неприлично, а на една планета е знак за война.

— О, драги. Това звучи доста неприятно — Зио освободи ръката на Пайк и се обърна към Спок, вдигна дясната си ръка и разтвори пръсти в знак V. — Мир и дълъг живот!

Спок повдигна вежди в изненада, но въпреки това направи знака на вулканите:

— Дълъг живот и благополучие!

Първият офицер и Бери също поздравиха. Бойс се опита да направи същия жест, но не успя. Той повдигна рамене.

— Добре сте се осведомили за нас — каза Пайк.

— Вашите компютърни данни ни бяха от полза. О, капитане, трябва да ви се извиня за начина, по който ви посрещнахме, или по-точно — не ви посрещнахме. Сканирането на нашите компютри беше най-ефикасният начин да научим езика ви и как да се държим с нас. Мислех, че ако бяхме позволили на алармените ви инсталации да реагират, щяхме ненужно да ви разтревожим.

— Трябваше да поискате разрешение — отбеляза Пайк.

— Отговорът щеше да е „не“ — заключи Зио.

Пайк се усмихна.

— Е... каквото станало — станало. Но няма да позволим да се повтори в бъдеще. Да ви представя останалите — той посочваше всеки един от хората си, казваше името и длъжността му, а те се покланяха. — Първият ми офицер Първи. Научният офицер Спок. Главният инженер Бери. Главният старшина Гарисън. Главният навигатор Тайлър... — гласът му трепна за момент, когато видя втренчения поглед на Тайлър. Той гледаше към калигарианците, сякаш бяха призраци. — Тайлър?

— О... извинете, сър — каза Тайлър, като премигваше и полагаше усилия да се съвземе. Какво, по дяволите, става с него?

— Това е Алт — каза Зио, като посочи към намръщения калигарианец. — Аз съм Майстор-строител, а той е Майстор на правното положение.

— Трябва да призная, че титлите ви са ми малко неясни — каза Пайк.

— Ще ви обясня накратко. Но нека ви представя другите двама младежи, които ни придружават. Това е моят син Макро. А това е дъщеря ми Екма.

Лицето на Макро представляваше безизразна маска, но Екма им се усмихна:

— За мен е голяма чест — думите ѝ прозвучаха като мелодия.

Пайк, въпреки студенината си, веднага я прецени като чаровница. Но вътрешно се предупреди да не реагира повече така. Искаше да пази професионална дистанция към всички. Едно време беше скъсил тази дистанция с Вина, но това му довлече маса проблеми.

Усети тежкото дишане на Тайлър до себе си и се подразни. Обърна се и видя, че той гледаше към младата калигарианка с широко отворени очи. Не успяваше да скрие чувствата си от момента на нейното появяване. Защо, по дяволите, беше така привлечен от Екма...

Ек... ма...

Ма.

О, боже! Значи Тайлър не беше викал майка си. Той беше произнасял името на калигарианката, която още не бе срещнал.

Навигаторът улови погледа на капитана и тихо потвърди това, което Пайк вече бе разбрал:

— Това е тя!

„Отлично! — помисли си командирът. — Всичко ужасно се усложнява.“

ГЛАВА ПЕТА

За гостите бяха подбрани множество видове ястия от различни краища на Федерацията и, изглежда, Зио беше много доволен, тъй като опитваше от всичко, което му се предлагаше. Този, който беше представен като Алт, отначало седеше настрани в ъгъла и оглеждаше сърдито, но изключително представителният Бойс явно си постави за цел да го измъкне от уединението. Пайк не можа да се сдържи да не се засмее, когато, близо до бюфета, случайно видя Бойс да отрупва Алт с най-различни напитки, чийто състав би предпочел да не узнава.

На капитана не убегна и фактът, че Тайлър отделяше доста много време за оживен разговор с женския индивид, който се наричаше Екма. Що се отнася до нея, изглежда, тя се забавляваше и Пайк се почувства объркан. Така че, докато Зио водеше задълбочен разговор с първия офицер и Спок, Пайк отиде до тях и като се изкашля, попита Екма дали не би извинила Тайлър за няколко секунди, за да поговори с капитана си.

— Някакъв проблем ли, капитане? — попита щурманът объркан.

Пайк леко разклати течността в чашата си:

— Защо не ми кажеш?

— Разговорът с Екма ли имате предвид?

— Лейтенант, не забравяйте професионалната дистанция.

— Дистанцията е точно такава, каквато трябва да бъде — отвърна Тайлър, но като видя, че капитанът му не е доволен от отговора, продължи: — Сър, намирам я за доста очарователно същество. Тя е умна, с чувство за хумор и много се интересува от ме... от нас. Но нямам намерение да пренебрегвам задълженията си на офицер от „Старфлийт“.

— Добре — каза Пайк. Отпи една глътка, но погледът му остана прикован върху Тайлър. — Внимавайте все пак да не ги пренебрегнете!

Тайлър кимна и се обърна към Екма. Пайк, от своя страна, се съмняваше до известна степен в думите на младежа. Той беше отличен навигатор и офицер, на когото можеше да се разчита, но беше с гореща

кръв и доста романтичен — комбинация, която прави действията на човека непредвидими.

Зио остави чашата си и каза с тон, който подхождаше за тържествено съобщение:

— Капитан Пайк... офицери... вие бяхте търпеливи и много учтиви. Мисля, че сега е най-подходящият момент да ви обясня кои сме ние и какво става тук.

Пайк също остави чашата си и скръсти ръце.

— Не мога да желая повече от това.

Зио кимна едва забележимо:

— Калигар — продължи той, — както може би вече сте разбрали, се населява от една много развита нация.

— Много по-напреднала от вас — добави Алт. — Без да се обиждате.

— Не се обиждаме — отвърна Пайк, а вътрешно се почувства развеселен. „Може би наистина са по-развити от нас, но ако се съди по Алт, не могат да устоят на ликъора.“

Зио също усети, че Алт е леко пийнал, но, изглежда, това го забавляваше така, както забавляваше и Пайк.

— Да, ние сме по-напреднали... но сме изолирани. Нямаме съседни, факт, който без съмнение е помогнал на развитието ни. Придържаме се към самите себе си. Същността на нашата философия е пълната изолация.

— А в нашата философия има условие да не се бъркаме в работите на чуждите планети — отвърна Пайк.

— Добра философия.

— Но не ни изолира от останалите — продължи Пайк.

— Просто... ни кара да бъдем по-внимателни.

— О, виждате ли? В това отношение вие може би сте много по-напреднали от нас — усмихна се Зио. Думите накараха Алт да изсумти, но след това той започна да се накланя назад и само бързата намеса на Макро го предпази от падане. Екма се изкикоти, като се скри зад рамото на Тайлър, но той леко я отстрани от себе си.

— Все пак — продължи Зио, — въпреки че никога не сме търсили контакт, имаше аргументи на чисто хипотетична основа, че ако някой потърси контакт с нас, не трябва да му отказваме.

Сега проговори Екма:

— Баща ми е един от главните привърженици на тази философия. А Алт — един от главните опоненти.

— Точно така — каза твърдо Алт и се оригна.

— Докато съм Майстор-строител — каза Зио, — аз съм отговорен за прогреса на Калигар. Алт е отговорен за философския и социалния растеж. Разбира се, откакто е решено нашето общество да не се разраства...

Тези думи, изглежда, отрезвиха Алт и той насочи пръста си към Зио:

— Това — изръмжа той — е грубо опростяване. Знаеш го, Зио. Но може би отново опростяваш нещата, защото чувстваш, че тези... хора... не могат да схванат тънкостите на калигарианската философия. За Хармонията и за Светов...

— Алт!

Зио го стрелна злобно с очи, но в тях не се четеше разгорещеност, а просто едно предупреждение. Очите на Алт се свиха, докато явно премисляше това, което беше казал, и след миг отново се разшириха. Явно беше учуден от собствените си думи. Погледна виновно надолу.

Зио, напълно спокоен, се обърна към Пайк и каза:

— Странно е, че аз съм по-привързан към нашата философия, отколкото Алт. Може би съзнанието ми е по-чисто. Тъй като не харесваме експанзионизма, нямаме действена програма за изследване на Космоса. Всъщност не разполагаме с космически транспортни средства освен тези, които са ни необходими за мрежата в нашия свят.

— Тя се състои от така наречените градове, които заобикалят вашия свят? — попита първият офицер.

— Точно така. Някога този свят беше нашият роден дом. И все още е, до известна степен. Странно е — каза Зио, като обикаляше в кръг с ръце зад гърба, — че ние почти го разрушихме, като доста го замърсихме. Преди няколко земни века той стана действително невъзможен за живеене и това, което трябваше да направим, бе да се преместим на други планети, в други светове. Но осъзнахме, като народ, че това е неуместно. Тогава разгледахме космическата експанзия като решение на въпроса със замърсяването. Това, което щяхме да направим, бе да продължим с нашата безотговорност и на другите светове. И вместо това беше решено...

— Кой го реши? — попита Пайк. — Имате нещо като Управителен съвет?

— Беше решено — продължи Зио с тон, който показваше, че Пайк пристъпва границите, в които биха желали да се води дискусиата, — че трябва да решим собствените си проблеми, без да завземаме нови светове, че ако не можем да се справим с трудностите в нашия свят, не заслужаваме да продължим да съществуваме като раса.

— Интересно решение — каза Пайк.

— Това беше единственото, което изглеждаше... — Екма замълча, за да потърси точната дума — човечно — каза накрая.

— Резултатът е научният бум, който, сигурен съм, вашите сензори вече са засекли — саморегенериращата се плазма, която захранва мрежата в нашия свят.

— Изглежда — каза Спок — в противоречие със законите на термодинамиката.

— Подадохме апелационна жалба срещу законите във Върховния съд — каза Зио спокойно. — Това откритие позволи да бъде създадена мрежата в нашия свят, а също и много прогресивни неща. Философията да не контактуваме с други раси също остана и завладя мисленето ни. Тук, в нашия сравнително отдалечен сектор в Галактиката, такава идеология изглежда много ефикасна. В същото време изолационизмът може да изглежда доста тесногърд начин за прекарване на живота. Изглежда обаче, че природата на Галактиката има свой отговор за това.

— Цепнатината? — попита Пайк.

Зио кимна:

— Цепнатината.

— Значи тя не е изкуствено създадено от вас явление? — попита Спок. Той действително беше доста изненадан.

— Не — отвърна Зио. — Изцяло естествена е. Повечето време е невъзможно да бъде открита нито с просто око, нито с каквато и да било апаратура. Но на всеки — за момент замълча, изглежда, че пресмяташе нещо наум, — на всеки тридесет и три цяло и четири десети земни години тя се отваря.

— Бригадун! — възкликна Тайлър.

Всички го погледнаха и малко смутен от това навигаторът обясни, като повдигна рамене:

— Има една стара история за място, където всички спят през цялото време и са будни през един-единствен ден на сто години.

— Интересно — каза Зио. — Нека наречем цепнатината Бригадун, ако така бихте желали. Тя се отваря и стабилизира за приблизително седемдесет и два земни часа.

— Приблизително? — попита угрижено Пайк.

— Да, така че ви предлагам да я следите на мониторите си доста внимателно. Освен ако не искате да сте наши постоянни гости — каза Зио и продължи да обикаля из залата за събрания: — Разбрахме, че и в други части от Галактиката се ражда и развива живот. Признавам, че това ми беше интересно. Имаше няколко души, които също като мен желаеха да се срещнат с развиващите се цивилизации. Но имаше и други — той погледна към Алт, — които не желаеха. Няма значение. Когато получихме съобщението ви през цепнатината, която току-що бе започнала да се отваря, последваха ожесточени спорове. Мога да ви уверя в това. Имате голям късмет, че вашите космически радиотрансмисии са много по-бързи от скоростта на светлината, иначе времеизменящата се природа на цепнатината можеше така да ги забави, че щяхме да получим съобщението ви много след като умрете.

— Наистина ли? — попита Пайк. — Е... какво ще правим по-нататък?

Зио разпери ръце:

— Бихме желали да обсъдим някои философски въпроси с вас. Да поговорим за тънкостите, които ни се изплъзват при сканиране на данните от вашите компютри. Бихме искали да ви опознаем като потенциални... съседи. Ако вие желаете, разбира се.

— Това са глупости — каза грубо Алт. — Искаме да ви проучим дали не сте войнолюбиви варвари. Някой ден, този или следващия век, ще нахлуете в нашето космическо пространство. Трябва да знаем с кого си имаме работа.

— Дори ако това време дойде — отвърна Пайк, — мога да ви уверя, че то ще е дълго след като ние, тук присъстващите, отдавна сме си отишли от този свят. Но ако наистина настъпи такава време, Федерацията ще уважи желанието ви за уединение. Ако заявите, че не желаете никакви контакти, ще зачетем това.

— Говорите така сега — отвърна Алт. Изглежда, се беше отърсил от опияняващия ефект на ликьора, но докато приближаваше Пайк, леко

се олюляваше. — Обаче, както сам изтъкнахте, контактите може да продължат и след като вие не сте вече между живите. Кой знае как ще се държи Федерацията след време? Ето защо в наш интерес е, заради сигурността ни, да ви преценим.

— Нямаме тайни — отвърна Пайк, като разпери ръце.

— Сигурен съм, че ще можем да работим заедно и ще се почувствате по-спокойни.

— Това е всичко, което искаме да чуем — каза Зио. — Утре ще ви разведа из един от нашите главни градове, така че ще добиете представа за калигарианците. Междувременно, като знак на нашата откровеност — обърна се към Спок и първия офицер, — докато изследвахме данните от вашите компютри, открих много скорошно проучване, направено от мъж на име Ричард Дейстриъм. Добре ли съм разбрал името?

— Доктор Дейстриъм е проектирал компютрите на „Ентърпрайс“ — каза Спок. — След тяхното първоначално инсталиране беше извършено допълнително изследване и имаше развитие.

— Подобрения в способността за извличане на данни — намеси се първият офицер. — Всъщност следващия месец бяхме записани... — внезапно спря, тъй като не беше уверена дали трябва да говори за това, и погледна Пайк. Той ѝ кимна и тя продължи: — Бяхме записани, когато кацнем в звездната база, да получим новите компоненти и те да бъдат инсталирани в корабните компютри. Възприемане на команди, изричани на глас, и такива отговори, а не само разпечатки на екрана и върху хартия. Дейстриъм е конструирал новите компоненти и те са в процес на изработка.

— Те са във вашата стая — каза Зио.

Хората се вторачиха в него, като не разбраха смисъла на думите.

— Извинете, бихте ли повторили? — помоли първият офицер.

— Уредих завършените компоненти да бъдат доставени в стаята ви — отвърна спокойно Зио.

— Но... те ще са готови най-рано след две седмици — каза първият офицер.

— Да, но виждате ли, вашите учени вече са свършили цялата работа — усмихна се Зио. — Ние не използваме нашата напреднала технология, за да свършим работата вместо тях. Просто следвахме тези планове, за да създадем хардуера за вас. Това съвсем не омаловажава

свършеното от вашия доктор Дейстриъм. Дори, ако желаете, когато пристигнете в звездната си база, бихте могли да демонтирате компонентите, които ще получите от нас, и да инсталирате на тяхно място тези на Дейстриъм. Мога да ви уверя, че ще са напълно еднакви.

— Казвате — каза учудено Пайк, — че сте проучили подобренията в конструкцията на доктор Дейстриъм, които бяха заложиени в нашата компютърна библиотека, и че сте превърнали тези проекти в действително работещи модели... за един ден?

— Естествено не, капитан Пайк — каза Зио. — Не за един ден.

— А за колко време тогава?

Зио се усмихна, но се опита думите му да не прозвучат като самохвалство:

— За пет минути!

Никой не можеше да каже, че е виждал някога първият офицер да се носи по коридорите така стремително. Сега тя тичаше стремглаво, а хората от екипажа, които се изпречваха на пътя ѝ, бързо отскачаха настрана.

Зад нея тичаше Спок, който беше впечатлен от бързината ѝ. Въпреки по-свършената си физика на Вулкан, той едва успяваше да я догонва.

За изключително кратко време се добраха до нейната стая, където, близо до гардероба, видяха голям куфар. Първият офицер го отвори и погледна учудено съдържанието му.

Вътре се намираха всички компоненти, за които тя само беше чела, поставени на нещо като възглавничка, за да се запазят невредими. Тя посочи един:

— Това е интерфейсният модул А-3.

Спок кимна и леко потупа едно плоско парче със схема в средата:

— Това е логически интегратор модел 83.

Тя го погледна:

— Това е невероятно! Всичко е тук. Абсолютно всичко. Всичко, за което съм чела.

Спок стана единственият свидетел на невероятната възбуда и ентузиазъм на първия офицер. Никой друг не я беше виждал в такова състояние. Но само след секунда тя успя изцяло да прикрие вълнението си.

Най-силната страст на първия офицер, освен задълженията ѝ, бяха компютрите. Това съвпаднаше с интересите на Спок и те бяха прекарвали много часове в дискусии за лимитите на системите им, като си мечтаеха за бъдещите им възможности. Спок непрекъснато се убеждаваше, че способностите на първия офицер са много по-големи от това, което показваше тя, и често се чудеше на какво още беше способна.

Изглежда, че сега щеше да има шанса да открие. Тя го погледна право в очите и каза:

— Можем ли да го направим? Можем ли да инсталираме всичко това?

Спок прехапа устни и се замисли:

— Трябва да направим пълна диагностика, за да се уверим, че тези компоненти наистина са това, на което приличат. Предпазливостта го изисква.

Тя махна с ръка.

— Ще ни отнеме около час. След това... ще се справим ли, Спок?

Спок кимна бавно.

— Вярвам, че ще се справим.

— Фантастично! — отвърна тя. — Хайде да започваме!

— Сега? — учуди се Спок.

Първият офицер го погледна спокойно:

— Имате ли други предложения, мистър Спок?

— Не — размисли той.

— Тогава да започваме!

ГЛАВА ШЕСТА

— Невероятно!

Хосе Тайлър стоеше сред пустиня. Бавно се обърна, като се опитваше да свикне с непоносимата жега, която слънцето безжалостно поддържаше.

— Това... това е невероятно! — повтори той.

Близо до него Екма се усмихна и каза:

— Искаш ли да видиш нещо друго?

— Като например?

— Като... каквото и да е — повдигна рамене и внезапно всичко наоколо бе обвито в мъгла, а след миг вместо в пустиня се намираха в покрита със сняг планина. Тайлър погледна надолу и видя, че стои до глезените в сняг. Дъхът му излизаше във вид на пара.

— Невероятно! — каза отново, като почувства, че започва да се повтаря.

Беше доста студено и той се зарадва, че е облечен в сиво яке, с каквито обикновено се екипираха групите, които се спускаха на чуждите планети.

— Чувал съм разни теории за холографската технология — каза Тайлър. — Но това... това минава границите на всичко. Холография, но...

— Действителна — увери го Екма. — Моментално създаване на материя и в същото време — нейното изчезване.

— Изчезване?

— Можем да създадем нещо и да го накараме да изчезне — каза тя и протегна ръка: — Ела!

Той тръгна с нея, а всичко наоколо дълбоко го впечатляваше. Беше му трудно да осъзнае, че се намира във вътрешността на един от градовете сателити от мрежата в света на Калигар. Илюзиите — не, не илюзиите, реалните холографии, които бяха създадени от калигарианската технология, бяха изумителни.

— Не мога да си представя, че Федерацията някога ще има нещо, подобно на това — каза Тайлър. Клекна, взе сняг в шепата си и

започна да прави снежна топка.

— О, ще имате — отвърна Екма. — Проучихме степента на експоненциален растеж на вашия научен прогрес. Изчислихме, че ще развиете подобна технология през следващите шестдесет земни години.

— Това значи, аз ще съм жив и ще бъда очевиден! Забележително! — кимна одобрително и подхвърли снежната топка. — Хубав сняг за топки.

— Сняг за топки ли? — попита тя.

Той я погледна учудено:

— Какво? Никога ли не си правила снежни топки?

Тя кимна отрицателно.

— Запозната съм с това. Запозната съм с околната среда, която някога е съществувала на нашата планета. Но — намръщи се Екма — защо ми е да правя снежна топка? Каква е целта? За какво може да ми послужи?

Той я погледна, а след това погледна към снежната топка. После замахна и я запрати към Екма.

Не се беше прицелил добре. Топката уцели дясното ѝ рамо. Ударът я завари неподготвена и почти я повали. Тя седна в снега с едно учудващо:

— Ууф!

Тайлър се надвеси над нея, като се смееше:

— Е, каква е целта на това? — поиска да узнае тя.

— Беше... е, беше просто шега.

Тя го прониза с поглед.

— Шега? — попита недоверчиво.

— Да. Шега — започна да се защитава Хосе.

— Не разбирам. Стоя тук — отвърна тя, докато се изправяше на крака, — без да предприемам нищо срещу теб. Държа се приятелски. Подчинявам се на инструкциите на баща ми да ти покажа нашата холотехнология. И какво е първото нещо, което правиш? Използваш технологията ни, за да направиш оръжие...

— О, за бо...

— Наистина, примитивно, но все пак оръжие. И го използваш срещу някой, който се е съгласил да ти бъде гид. Питам ви, лейтенант,

това действия на една развита цивилизация ли са? На интелигентна и мислеща цивилизация?

Той се отдалечи от нея. Чувстваше се объркан и засрамен.

— Е... виж. Не исках да се получи така. Наистина нямах лоши намерения. Беше... беше просто неуместна шега. Това е всичко — обърна се с лице към нея. — Знаеш ли, понякога чувството ни за хумор може да бъде...

Снежната топка полетя и с невероятна точност го уцели право в лицето. Снегът влезе в носа и очите му се насълзиха. Хосе изчисти лицето си учуден.

Екма се смееше и го сочеше с пръст:

— Бяхте прав, лейтенант. Много е смешно!

— Оох! Ох, ти... — той я подгони. Екма побягна и се претърколи в снега. Тайлър скочи след нея и се запързала по корем, като се опитваше да я хване.

Калигарианската архитектура беше най-впечатляващото нещо, което Пайк и Бойс бяха виждали някога. Разходката по една от главните улици им даде възможност да се наслаждават на великолепните арковидни спирали, които бяха отдолу, отгоре и около тях. Пайк не забеляза улицата, по която вървяха, да има наклон, но му се струваше, че се изкачваха. Над тях блестяха звездите и светлината им проникваше през прозрачния купол, който покриваше целия град. Пайк виждаше големите конектори, които водеха към съседния град.

— Какво е предназначението на тези огромни кабели? — попита капитанът накрая.

— Двустранно — отвърна Зио. — Свързват различни функционални системи от световната ни мрежа в едно цяло и са основното средство за транспорт между градовете. Ако искате да пътувате между градовете, вашето тяло се редуцира до частица от потока и се изстрелва по конекторните кабели по желаното направление.

— Казвате, че те също свързват и функционалните системи — каза Пайк. — Може ли да попитам как?

Зио се усмихна едва забележимо и отвърна:

— Можете да попитате.

Бойс забеляза, че присъствието им привличаше погледите на минавачите калигарианци, но, изглежда, никой нямаше какво да им каже. Бяха обект на любопитство и предпазлив интерес, каквито би предизвикал двуглав дългоопашат папагал. Нищо повече.

— Ето го и моят дом — каза Зио и мина през масивна врата. Металът на вратата сякаш се нагъна около него и след това отново се изглади.

Пайк и Бойс се спогледаха и след това командирът направи великодушен жест:

— След вас, докторе.

— Много сте любезен — каза Бойс сухо, погледна към вратата, пое дълбоко дъх и пристъпи напред. Блъсна вратата и продължи. След миг нямаше и следа, че е минал оттам.

Пайк си пое въздух и помисли, че може би Бойс в този момент вече е мъртъв и е възможно и него да го сполети същата участ.

— Ако е гарга, да е рошава! — промърмори и тръгна.

Усети странна тръпка. Спря да диша, тъй като за миг почувства, че няма нужда от това. Чувстваше се така, сякаш металът снабдяваше тялото му с живителна сила, и осъзна, че ако не направи още една крачка, за да излезе напред или назад, може да живее практически вечно в рамката на вратата, но не смяташе това за най-пълноценния начин на живот.

Той не беше направил нито крачка, но миг по-късно беше изхвърлен от рамката.

Нямаше и помен от стая от другата страна.

Всъщност нищо, което Пайк можеше да забележи. Всичко около него беше абсолютно нищо. Чак дъхът ти секваше в тази празнота. Просто чиста белота навсякъде около него. Нищо над него и нищо...

Нищо под него.

Пайк се опита да се пребори със странното чувство, което човек изпитва при свободно падане. Съзнанието му подсказваше, че всеки момент ще полети като камък в бездна.

Но нищо подобно не се случи. Вместо това той просто си стоеше там и сякаш белотата му се присмиваше.

От Бойс и Зио нямаше и следа.

Покритите със сняг хълмове отстъпиха място на спокойната зеленина на гората. Екма уверено вървеше по добре утъпканата пътека, а Тайлър я следваше.

Тя се движеше грациозно, което го развълнува, а от време на време се обръщаше и го поглеждаше. Намираще я пленителна.

Всичките му вътрешни прегради се стопяваха. Имаше лошия навик веднага да проваля всяка връзка с жена, като си представяше най-различни случки с нея. Фантазиите му никога не се сбъдваха. Гарисън му беше измислил прякор Латинския любовник, въпреки че и сам не беше убеден в него. Но Тайлър се почувства принуден да му го върне, като се опита да води живот според прякора си. И само след месец флиртуваше с приятелката на Гарисън...

Проблемът на Тайлър бе, че никога не бе сигурен дали е привличан от жена (което често му се случваше) просто защото трябва да поддържа имиджа си на Латински любовник или защото наистина я харесва.

— Разкажи ми за себе си! — обърна се той към Екма, като стъпи върху един пън. — Всичко, което знам за теб, е че си дъщеря на Зио. Имаш ли майка?

— Не — отвърна Екма бавно. — Тя си отиде.

— О, съжалявам — каза Тайлър. — Умряла ли е?

— Беше дошло времето ѝ — отвърна Екма с безразличие.

За Тайлър беше ясно, че тя е казала всичко, което е желала да каже по този въпрос, и промени темата.

— Работиш ли?

Тя кимна, като бутна с ръка едно клонче.

— Да. Работата ми е да съм дъщеря на Зио.

— И какво включва това?

Тя се обърна, погледна го и се усмихна:

— Опитвайте се да измъкнете информация от мен, така ли, лейтенант?

— Е, сега, аз...

Тя се засмя с чудесния си глас. Смехът ѝ беше звънлив и това подчертаваше разликата между тях (ако червената ѝ кожа и двете цепки вместо нос не бяха достатъчно доказателство).

— Всичко е наред. Разбирам любопитството ти. Ние също сме любопитни относно вас — направи пауза. — Както знаеш, баща ми е

Майстор-строител. Аз съм негова помощничка — усмихна се едва забележимо. — Това не може да се каже за моя брат.

— Защо?

— Защото той е по-големият. Но баща ми вярва, че аз имам по-големи технозаложи от него.

— Тези неща от възрастта ли зависят?

— Зависи с кого разговаряш — отвърна Екма. — Ако вярваш на брат ми, тогава — да. Но ако вярваш на баща ми — не.

Тайлър се препъна в един корен, но бързо се изправи. Някъде наблизо се чуваше шум от течаща вода... водопад. Толкова отдавна не бе чувал такъв шум, че сега почувства някаква тъпа душевна болка. Не беше виждал водопад от единадесетгодишна възраст.

Екма беше казала, че тази необикновена холотехнология ще бъде създадена от хората, преди той да умре. Представи си, че се намира на звезден кораб, но използва холотехнологията, за да създаде сцени от родния си дом и откъдето си поиска. Струваше му се, че животът му е... някак си... вече отминал.

Пътечката зави надолу и Тайлър видя източника на шума. Едно великолепно езеро се простираше пред тях, а водопадът се изливаше в него. Повърхността беше равна като стъкло, а във въздуха се носеше силна миризма на бор.

Той се обърна към Екма, за да ѝ каже нещо, но за най-голямо учудване я видя да се съблича.

— Хм... извинявай... какво мислиш за...

Тя вече беше съблякла ризата си и Тайлър отбеляза факта, че биологично Екма изцяло прилича на жените от Земята.

— Виж, Екма...

— Какво има? — попита тя. — Ела да плуваш с мен!

— Не мисля, че е редно.

Тя свали и другите си дрехи и той откри, че и останалата част от тялото ѝ е същата като на земна жителка.

Господи! Правеше биологически сравнения! Наистина е в Космоса от доста дълго време.

— Водата е чудесна — извика Екма. — Това е едно от любимите ми места — обърна се и скочи.

Докато я наблюдаваше как плува, той почувства кръвта си да пулсира във всяка клетка — дори в главата и в пръстите. Екма се

извъртя във водата и като го погледна, му махна с ръка да скочи.

— Оох, момче — каза си той.

— Докторе! — извика Пайк в празнотата. — Фил!

— Не е нужно да викате, капитане — чу се спокойният глас на Бойс.

Сякаш от нищото се отвори врата и Бойс пристъпи напред, като гледаше загрижено Пайк. До него стоеше Зио.

— Тук съм — продължи Бойс.

— Зио, какво... — Пайк махна безпомощно с ръце — какво е това?

— Току-що обяснявах на доктора — отвърна Зио спокойно. — Нашите къщи са много субективни.

— Субективни? — Пайк нищо не разбираше.

— Това е най-добрият начин да накараме някого да се почувства като у дома си, капитане — каза Бойс провлачено. — Не го виждате, защото съзнанието ви не е достатъчно спокойно.

— Да видя кое? — попита Пайк, като се опитваше да прикрие раздразнението си.

— Собствената ни заобикаляща среда е подчинена на индивидуалните ни прищевки и вкусове — отвърна Зио. — Всичко е напълно подсъзнателно.

— Подсъзнателно? — попита Пайк, като приседна в едно кресло. — Как може да е подсъзнателно?

— Декорацията, мебелировката и всичко останало произлиза от подсъзнанието ви — каза Зио. — В резултат на това никога не сте притеснен от наредбата на собственика. Вие винаги си създавате индивидуална представа.

— Искате да кажете, че всеки индивид може да го направи? — попита Пайк, като барабанеше с пръсти по масичката за кафе.

— Точно така — отвърна Бойс. — Аз например е този момент се намирам в стая, обзаведена в стил Луи XIV. Нямам представа какво виждате вие.

— Аз не виждам ни... — гласът на Пайк заглъхна, когато той бавно започна да осъзнава факта, че седи в кресло и почуква върху някаква масичка. Огледа се. Изглежда, се намираше в стая на моряк.

Един барометър висеше на стената отсреща, а наоколо имаше тежки полирани мебели. Сякаш е на гости при капитан от испански кораб. Струваше му се странно: преди миг — празнота, а сега — това.

— Много впечатляващо — каза накрая Пайк.

— Не и за нас — отвърна Зио. — Радвам се, че го намирате за интересно. Рисувате ли, капитане?

— Имате предвид портрети и други подобни? — повдигна рамене. — Когато бях млад, се занимавах, но никога не съм бил много добър.

— Елате тук тогава! — подкани го с жест Зио да го последва.

Пайк стана от удобното си кресло. Докато минаваше покрай Бойс, се забави, за да го попита тихо:

— Луи XIV?

— Може и да съм сантиментален. Ти какво виждаш, Крис?

— Просто интериора на моите стаи, както обикновено — излъга Пайк. — Познавате ме, докторе. Без въображение съм.

Въображението на Тайлър работеше трескаво, докато той разкопчаваше якето си.

Видя се да се съблича, да скача във водата и с мощни загребвания да плува към Екма. Видя се да я придърпва към себе си, водата около тях се вълнува и започва сякаш да кипи, тя обгръща тялото му с крака и...

Капитанът. Показва се неочаквано, стои на брега с ръце на кръста и гледа намръщено. Гневът, порицанието, хихикането зад гърба му на кораба, когато...

Окашля се (изглежда, гласните му струни се бяха парализирали) и извика:

— Хм... мисля, че е по-добре да остана тук.

— О, но водата е толкова чудесна! — отвърна тя.

— Не е като... хм — отново гласът му секна. Тайлър седна върху една скала и махна вяло с ръка. — Мисля... да, определено смятам, че е по-добре да стоя тук. Кажи ми... разкажи ми повече за твоя народ. В какво вярвате?

— В какво вярваме? — тя заплува по гръб. Да, наистина плуваше по гръб. По дяволите! По дяволите!

— Ами... да. Като например... вярвате ли в бог? Или в някой, който е сътворил всичко наоколо?

Тя движеше краката си бавно и грациозно. Най-малкото нещо, което можеше да направи, за да го възбуди.

— Разбира се — отвърна Екма.

— О'кей. Тогава... в какво вярвате?

— В баща ми. Той е сътворил всички тези неща. Той е Майстор-строител, какъвто е бил баща му преди него и баба му, и т.н. — засмя се. — Един ден аз ще съм творецът на всички неща... а това може да вбеси брат ми — тя внезапно се завъртя и се гмурна, но преди водата изцяло да я скрие, дупето ѝ внезапно лъсна на повърхността.

— Да, нали така каза — отвърна Тайлър, макар да знаеше, че тя не може да го чуе. Не можеше и да го види, но той се изкашля силно и кръстоса крака.

Екма изплува на повърхността на няколко фута от него и продължи да ходи из водата. Като се опитваше да се придържа към темата, която беше подхванал, Тайлър каза:

— И, хм, какво мислиш, че става, след като умреш?

При тези думи лицето ѝ внезапно помръкна, след това отново се озари. Тя постигна тази промяна с усилие, но отвърна:

— Какво значение има?

— Ами... интересно ми е.

— А на мен — не. Интересувам се от всякакви неща — биоинженерство, холография... от всичко, но не и от това, какво става с нас, след като умрем. Аз ще живея още дълго, дълго време и се радвам на живота много, даже твърде много.

Пристъпи напред и излезе от водата. Венера на брега! Капките се стичаха по тялото ѝ, сякаш кожата ги отблъскваше.

Той отстъпи назад и каза:

— Знаеш, че като офицер от „Старфлийт“...

— Искаш да научиш нещо повече за нашата философия — довърши тя. — Ние не вярваме в извъртанията. Не вярваме в прикриването на чувствата — прокара пръсти по ризата му. Близостта ѝ беше опияняваща...

— Има... — прокашля се силно Тайлър — има определени правила...

Тя го ухапа леко по врата, а след това описа с език устните му. Накрая зарови лицето си в гърдите му.

— Е, това са... повече указания, отколкото правила — довърши той.

Тя протегна ръце и започна леко да масажира слепоочията му така, както никой преди не го беше правил. Това, съчетано с нежните ухапвания по врата, го замая.

Е... капитанът беше наредил да се научат възможно повече неща за този народ... така че той следваше заповедите, в края на краищата.

Комуникаторът на Пайк издаде звук и той го включи:

— Тук е Бери, сър — чу се гласът на инженера. — Енергийната система, с която разполагат тук, е... невероятна.

— Те ви позволяват да я сканирате? — учуди се Пайк, като погледна към Зио. За негова изненада той кимна отрицателно.

Бери веднага потвърди това отрицание:

— Не, сър. Има определени сектори, за които ми се казва, че не е позволено, тъй като са прекалено сложни за мен — в гласа му се долови нотка на раздразнение, дори обида. Бери никога не е бил добър в прикриване на раздразнението си.

— Както знаете, капитане — каза Зио, — ние сме предпазливи, когато дискутираме подробни нашата технология. Не искаме да правим нещо, за да ви поставяме на ниво, което още не сте достигнали.

„Колко снизходително от ваша страна“ — помисли си Пайк, но веднага се съгласи със Зио. Той беше прав, разбира се. Подобна реакция имаше и самата Федерация спрямо собствената си технология. И те никога не биха разкрили и обяснили подробностите около ръчния фазер.

— Задоволете се с това, което ни показват, мистър Бери — каза Пайк. — Каквото и да научите ще бъде достатъчно.

— Да, сър — въздъхна инженерът.

Пайк погледна отново платното пред себе си. То беше наполовина завършено и Зио го преценяваше внимателно. Също и Бойс.

— Доста впечатляващо за начинаещ художник — каза Зио одобрително.

— Не знаех, че имате такива заложиби, капитане — проговори Бойс.

„Платно“ беше само условното название на това, което виждаха пред себе си, тъй като нямаше и помен от платно. Представляваше твърд къс прозрачен материал с размери два на три фута или нещо такова. Като следваше инструкциите на Зио, Пайк беше сложил ръцете си върху него и се мъчеше да си представи картината в подробности. Бавно, върху така нареченото „платно“, картината започваше да се появява като с магическа пръчка. За опитното око на Бойс трябваше да е танцорка от Орион, но не беше сигурен. Първо се появяваха очертанията и после Пайк се опитваше да се съсредоточи върху детайлите.

Да, това наистина беше момиче от Орион! Не можеше да се сбърка с друго заради зелената кожа. Беше гола и малко по-еротична, отколкото Бойс очакваше от Пайк. Капитанът си мърмореше, че до неотдавна е имал много такива момичета. Докторът започна да се чуди дали заключението му за Пайк не е било твърде прибързано.

Главата на момичето беше леко наклонена назад, в очите ѝ гореше огънят на страстта, беше прехапала долната си устна. Ръцете ѝ се събираха в арка над главата. Беше леко разкрячена. Забележително! Бойс дори виждаше, че тялото ѝ е леко изпотено от танца.

Той се наклони напред и тихо попита Пайк:

— Някой, когото познаваш?

— Не.

— Не е ли момичето, за което ми спомена?

— Не — отвърна Пайк уверено. С такъв тон говореше само когато искаше да скрие нещо и Бойс тактично замълча.

— Е — попита Зио точно когато Пайк оформяше сянката около танцуващото зелено момиче, — кажете ми... имате ли врагове?

Екма учестено дишаше, а Тайлър буквално се задушаваше в прегръдките ѝ. Внезапно една груба ръка го сграбчи за врата и го завъртя. Тайлър застана лице в лице с разярения Макро и можа само да каже:

— Здравсти!

Вместо отговор Макро го хвърли над главата си, като го запрати в близката кал. Тайлър веднага скочи на крака, точно навреме, за да посрещне връхлитащия Макро. Зад него Екма викаше нещо сърдито, но брат ѝ не ѝ обръщаше никакво внимание.

Още от първия си контакт с Макро Тайлър знаеше, че той е изключително силен, защото без никакво усилие го беше хвърлил през глава и не изглеждаше това да го е успокоило.

— Макро, спри! — извика Екма и сграбчи ръката му. Но вероятно липсата на дрехи по нея отслабваше авторитета ѝ. Изглежда, не повлия на Макро, защото той я отстрани, сякаш беше някакво перце, и отново тръгна към Тайлър.

Навигаторът вдигна гарда си, а Макро връхлетя без замисъл или определен план и изстреля няколко бързи десни, но нито един от тях не проби гарда на Тайлър, който пък изстреля серия от бързи десни и леви, някои от които улучиха главата на противника му. Това напълно го задоволи и той заподскача около брата, но не сваляше юмруците си и парираше злобните му десни удари.

Но изведнъж Макро стовари един ляв удар с такава сила, че едва не разби зъбите му. Навигаторът седна, зави му се свят. Сякаш тялото му омекна. По дяволите! Макро го беше изправил и държеше здраво ръцете му. Каква глупава ситуация!

— Стой настрана от сестра ми! — изръмжа Макро.

— Той не е направил нищо — каза Екма сърдито. — Опитваше се да не прави нищо. Но аз не му дадох друга възможност.

— Облечи се! — ядоса се Макро.

— Не. Не ме е срам от нищо! Лейтенант, мислите ли, че трябва да се срамувам от нещо? — тя стоеше предизвикателно с ръце на кръста.

— Не, не и отгук, където съм сега — отвърна Тайлър. Опитваше се да се пребори със световъртежа.

И изведнъж Макро го хвана и го вдигна. Краката му нямаха опора и като ги размахваше във въздуха в отчаяна съпротива, той го изрита в стомаха. Макро изпъшка, но се направи, че не е усетил удара.

— Ти си толкова... толкова отвратителен, Макро — говореше ядосано Екма. — Винаги си бил такъв, винаги, откакто те помня.

— А откакто аз те помня, ти винаги си правила всичко, за да ме ядосваш!

— Светът не се върти около теб, Макро — изрепчи се Екма. — Трябва добре да запомниш това!

Тайлър почувства, че в яда си Макро го стиска още по-здраво. Едва си поемаше дъх.

— За напреднала цивилизация, каквато сте вие — изломоти той, — имате някои... чудесни, чудесни разправии.

Макро го погледна така, сякаш го виждаше за първи път. Вторачи се в него и изръмжа:

— О, така ли мислиш?

— Ами... мина ми през ума.

Макро се обърна бързо, тръгна към езерото и... преди Екма или Тайлър да реагират, потопи навигатора във водата. Тайлър започна да се дави. Макро леко отпусна желязната си хватка и дробовете на Тайлър рефлексивно се опитаха да поемат въздух, но... влезе само вода.

Навигаторът чу Екма да крещи, но беше отдалеч, от много далеч. Викът се отдалечаваше с всеки изминал момент.

ГЛАВА СЕДМА

Първият офицер изтри потта от челото си и се приближи отново до сърцето на компютъра в улея на Джефри. Беше плътно до Спок, който проверяваше данните на системите за задаване на курса. Той хвърли поглед за миг към първия офицер. Тя изцяло се беше концентрирала върху задачата си. Не беше проронила и дума през последните пет часа, освен кратки инструкции или въпроси за някаква информация. Тя не беше човек, с който можеш да си поговориш ей така.

Първият офицер провери настройките още веднъж и след това потри ръце:

— Добре — каза провлачено, но изглеждаше нервна. — Добре, мисля, че сме готови.

Спок кимна. Бяха опрели гърбовете си плътно един до друг.

— Права сте.

— Тогава, нека видим какво сме направили. Монтирахте ли звуковата интегрална схема в командната зала?

— Да, спазих указанията ви — той внимателно премери думите си, за да не издаде раздражението си от факта, че му задаваше за пети път този въпрос.

— Добре — отново провери системата. — Направила съм първоначалната настройка плюс предварителната интерфейсна програма. Значи сме готови.

С леко кимване на главата тя посочи, че Спок трябва пръв да напусне улея. Той го направи и след това ѝ помогна и тя да излезе от него. Спогледаха се за момент и забелязаха колко уморени, потни и раздърпани изглеждаха.

— Нека първо се пооправим — каза първият офицер, — а след това ще стартираме теста в командната зала. Шестнадесет хиляди часа, нали?

— Логично е!

Тя кимна и двамата се запътиха към стаите си. Спок спря за момент пред своята врата и каза:

— Първи, не мислите ли, че капитанът трябва да присъства на теста?

Тя се замисли за момент и каза:

— По-добре не.

Той повдигна въпросително вежди:

— Може ли да попитам...

— Защото, ако тестът не е успешен, не искам той да присъства на неуспеха ми — при тези думи тя се обърна и се насочи към своята врата.

Спок я изглежда за миг и бавно поклати глава:

— Очарователна е — промълви тихо.

— И така, главният враг на Федерацията е империята Клингън — каза Зио замислено, докато разглеждаше завършения портрет на танцуващото зелено момиче от Орион. След това кимна одобрително: — Да, това и ние научихме от компютърната ви банка с информация.

— Не съм имал много лични контакти с тях — отвърна Пайк. Взираше се в барометъра и се учуди, че според показанията му се задава буря. Какво ли означаваше това? — Те са коварен и опасен враг.

— Но защо? Философиите ви са сходни.

Пайк погледна Зио учудено:

— Сигурен ли сте, че сте прочели добре файловете?

— О, да. Напълно.

— Но те вярват, че имат право да завладеят каквото си поискат! — отвърна Пайк. — Убедени са, че са по-силни от Федерацията и могат да правят всичко, каквото поискат, където поискат. Мислят, че са определени да бъдат доминиращата раса в Галактиката.

— Те вярват в това, защото чувстват, че са по-силните.

— Да.

— Но вашите теории за еволюцията и естествения подбор показват, че — коя е правилната фраза? — оцеляването на най-приспособения е всъщност естествен и правилен ход на нещата. Вярвате ли в това?

— Да, вярвам, че еволюцията е истинският път, по който върви човечеството — отвърна Пайк бавно. — Но...

— И клингънианците вярват, че чрез естествения подбор те са доминиращият вид, така както човешките същества вярват, че са доминиращият вид на Земята — отвърна Зио, като явно се забавляваше. — Така, с какво сте по-различни от клингънианците в това отношение?

Пайк погледна към Бойс за помощ. Докторът само повдигна рамене. Капитанът погледна отново към Зио и каза:

— Разликата е в това, че клингънианците виждат превъзходството само във физическо отношение. Определението им за физическа сила се базира изцяло върху концепцията им да са способни да подчинят другите на себе си. А човешкото превъзходство на земята няма нищо общо с физическата сила или с желанието да покорява останалите. То е свързано с оцеляването, а не със завладяването.

— Да, но в стремежа си за оцеляване човечеството подчинява по-голямата част от заобикалящата го среда. Дори почти я разрушава, така както ние направихме с нашата — Зио поклати глава. — Идеята за завладяване не е това, което ви дразни, капитане. Притеснявате се, че човечеството може да се самоунищожи — така както вече са изчезнали някои форми на живот на вашата планета. Страхувате се за вашето съществуване. Наричайте го както искате — завладяване или оцеляване.

— Клингънианците са различни от нас — противопостави се Пайк.

— О, да, съгласен съм.

— Добре — отвърна командирът, като погледна доволно към Бойс.

— Съгласен съм, че те се различават в това, че са по-силни — продължи Зио — и че техните претенции в основата си имат много общо с вашата философия. И точно истинността на техните претенции най-много ви дразни. Страхувате се, че може би са прави.

Пайк се вторачи в Зио и каза:

— Какво говорите? Вие сте на тяхна страна?

— Не, ни най-малко.

— Ако те се срещнат с вас, ще се опитат да ви завладеят — отвърна Пайк — както всяка войнолюбива раса, позната на Федерацията, ще се опита да го направи. И ако това се случи, сами ще се убедите колко по-различни от нас са клингънианците.

Зио кимна леко:

— Без съмнение сте прав.

— Те ще се опитат да ви завладеят — потвърди Бойс думите на капитана.

С усмивка, изразяваща съгласие, Зио каза:

— Те ще се опитат, но със сигурност ще си навлекат... проблеми.

— Имаме проблем!

Първият офицер току-що се бе появила в командната зала, а Спок стоеше зад нея. Думите бяха изречени от Виола, която работеше в научния сектор, докато Спок отсъстваше.

— Какъв е той? — попита Спок. Първият офицер се запъти към командното кресло, но вниманието ѝ беше насочено към Виола.

— Цепнатината се затваря — отвърна Виола.

— Но още не са изминали седемдесет и два часа — каза първият офицер. — Изминали са само...

— Четиридесет и осем и девет десети — довърши Спок. — Ще се окаже, че преминаването ни през временния отвор и сблъсъкът с нашето поле е засилило нестабилността на цепнатината.

— Време до пълното затваряне?

Спок започна да прави изчисления наум и след това, за да се увери, извика:

— Компютър...

— Работи — отвърна компютърът.

Първият офицер и Спок се спогледаха и тя скришом се усмихна.

Когато чуха гласа на компютъра, всички в командната зала бяха шокирани, с изключение на тези, които бяха монтирали платките. Офицерите учудено се споглеждаха и сякаш търсеха мястото, откъдето се чу гласът. Екипажът знаеше, че Спок и първият офицер бяха заети с монтаж на нови платки в компютърната система, но действителността беше нещо друго.

— Времето до затваряне на цепнатината — каза Спок.

— Тридесет и две минути — оповести компютърът, което точно съвпадна с времето, което беше пресметнал Спок.

— Телепортирайте групата обратно на кораба — каза бързо първият офицер. — Трябва да се измъкнем оттук. Веднага.

— Е, разкажете ми за вашата система на управление — помоли Пайк.

— Няма много за разказване — отговори Зио. — Много е просто. Имаме Борд на съветниците и се съобразяваме с това, което ни казват да правим.

— Но сигурно сте им повлияли при вземането на решение за контакт с нас.

— Да, до известна степен — каза Зио скромно.

— Може ли да се срещнем с Борда на съветниците?

— Страхувам се, че...

Внезапно комуникаторът на Пайк иззвъня и той го включи:

— Тук е капитанът.

— Капитане — каза първият офицер, — цепнатината се затваря.

Пайк укорително погледна към Зио, но по изражението на калигарианеца видя, че той е учуден.

— Трябва веднага да тръгвате — каза Зио. — Иначе...

— С какво време разполагаме? — попита Пайк.

— Тридесет и една минути и единадесет секунди — отговори Спок.

— Свържете се с останалите от групата — заповяда Пайк. — Телепортирайте всички обратно на борда веднага.

— Вече върнахме шеф Бери — отвърна първият офицер, — но не можем да открием мистър Тайлър.

Пайк погледна към Зио разтревожено:

— Къде е навигационният ми офицер? — попита той.

Зио се намръщи, но след миг лицето му отново прие предишното изражение.

— Да... разбира се. Той е с дъщеря ми, доколкото си спомням. Но не виждам причина да се тревожите. Той е в добри ръце.

Ръцете на Макро здраво държаха Тайлър, като натискаха тялото му под водата. Навигаторът се мятеше безпомощно в силната хватка на бесния калигарианец.

За момент му се стори, че чува звън от комуникатора си, но точно тогава уредът се откачи от колана му и потъна.

Дробовете му безумно жадуваха за въздух, но вместо това получаваха само вода. Тайлър почувства ръката на Макро пред устата си. Отвори уста и с всички сили го ухапа. За негово удовлетворение чу Макро да вие от болка и в същия миг се изтръгна от желязната му хватка. Подаде се над повърхността, като кашляше и плюеше. Все още беше до колене във водата, когато видя, че Макро отново се опитва да го хване.

Изведнъж гледката около тях се промени и се намериха в пустиня. Екма се обличаше и говореше сърдито на Макро:

— Опитай се да го удавиш сега, идиот такъв.

Тайлър беше на четири крака, като все още силно кашляше и плюеше вода. До него беше комуникаторът, който звънеше непрекъснато. Навигаторът започна да пълзи към него, но Макро бързо стъпи върху устройството. Голямото му стъпало го пръсна на множество парченца.

— Все още няма отговор от Тайлър — каза първият офицер, когато Пайк влезе в командната зала на „Ентърпрайс“. — Всички останали са на борда — тя стана от командното кресло. — Деветнадесет минути до затварянето на цепнатината.

Пайк веднага седна в креслото и каза:

— Командната зала до инженерната станция. Подгответе хипердвигателите, две светлинни скорости — и се обърна към първия офицер: — Задайте курс към цепнатината.

Виола, която сега беше в навигационния сектор, изрази гласно това, което всички останали си мислеха:

— Но, сър... мистър Т...

— Отворете канал към Калигар — каза Пайк и миг по-късно се обърна с думите: — Зио, тук е капитан Пайк. Все още не сме установили местоположението на лейтенант Хосе Тайлър. Наложително е да бъде намерен до... — направи пауза — петнадесет минути. Иначе може би ще има сериозни последици за всички.

Тайлър бързо се изправи, но след това внезапно се наведе, за да избегне удара на калигарианеца. Но замахането го извади от

равновесие, а Тайлър използва момента и изсипа жестока серия от десни и леви крошета в стомаха му. Беше се оставил насъбралият се в него яд и преживеният страх за живота му да го завладеят. Усети, че противникът му се огъва под неговата атака и преди учуденият калигарианец да се съвземе, Тайлър изпрати ляв удар под брадичката му и Макро падна.

Изглеждаше зашеметен от неочаквания обрат, а Екма се надвеси над него и със задоволство каза:

— Надявам се, че се чувстваш като пълен глупак, Макро. Но ти наистина си го заслужаваш.

— Склонен съм да се съглася — каза бързо Тайлър, като събираше парчетата от комуникатора. — Но точно сега мисля, че е по-добре да разбера какво искат от „Ентърпрайс“. Може би е важно.

— Девет минути, сър — каза Спок.

Пайк стоеше неподвижно, като се взираше в системата Калигар.

— Фазери в готовност — каза тихо той.

Първият офицер се обърна и го погледна учудено:

— Сър?

— Изпълнявайте! — отвърна Пайк.

Тя се обърна обратно и миг по-късно съобщи:

— Фазерите са захранени.

— Отворете канал — каза командирът и отново се обърна по комуникатора: — Внимание, Калигар! При вас е един от моите хора. Върнете го незабавно или ще съм принуден да приема отказа ви като враждебен акт и ще открия огън по един от сателитите ви?

След няколко секунди на екрана се появи лицето на Зио, по което се четеше оскърбление.

— Капитане — каза той разочаровано, — наистина ли мислите, че заплахите ви са необходими?

— Може би — отвърна Пайк. — Един от моите хора липсва и вие поставяте под заплахата връщането ни в нашия сектор от Галактиката.

Зио поклати глава:

— Става ми ясно, капитане, че вие и вашите хора имате да извървите дълъг път, преди да се чувстваме добре и безопасно от контакта с вас. Вие автоматически приемате, че имаме някакви

враждебни намерения. Такъв подход показва, че въпреки вашите декларации за мирни намерения вие все още сте войнолюбиви и виждате атаки там, където те дори не се замислят.

— Това, което виждам — отвърна Пайк — е, че времето тече. И ако вие станете причина да загубя член от екипажа си, ще трябва да демонстрирам физически неудоволствието си от този факт.

— Напълно ви разбирам, капитане — каза Зио. — Може би... ви разбирам по-добре, отколкото бихте желали. Не се притеснявайте! Лично ще се заема с проблема.

Екма и Тайлър се появиха от холографския център навреме и видяха крайно ядосания Зио да стои отвън. Беше кръстосал ръце пред гърди и каза:

— Може ли да попитам какво правите?

— Просто показвах на лейтенанта центъра — послъга тя. Тайлър се усмихна.

— Мога да си представя. Ще поговорим за това по-късно. Лейтенант, трябва веднага да напуснете!

— Какво? — ужаси се Екма. — Какво? Но... защо?

— Няма време за дискусии — каза Зио. — Транспортният център е наблизно. Трябва веднага да тръгваме. Капитанът беше достатъчно ясен.

— Но...

— По-късно, Екма — каза Зио. — Лейтенант...

Макро, намусен и кисел, също се показа от холографския център. Хвърли ядосан поглед върху Тайлър, но не каза нищо.

Екма хвана ръката му:

— Лейтенант, останете с мен. Има много неща, които...

Но Зио го дръпна силно настрани и го избута към транспортния център. Екма ги последва. Макро тръгна след тях.

Влязоха в малката сграда и Тайлър видя, че в нея няма нищо необикновено. Сякаш нямаше контролни уреди, панели, нищо. Просто една празна стая в цялата сграда. Зио бързо го заведе в средата и отстъпи назад, като каза:

— Поздравете капитана от мен!

Тайлър гледаше натъжените очи на Екма. Всичко изглеждаше така объркано. Той току-що я беше срещнал. Не можеше да изпитва силни чувства към нея... по дяволите, кого се опитваше да излъже? Разбира се, че може. Все пак той беше Латинския любовник. Но това беше... различно. Ако...

— Ела с мен — извика той към нея.

Очите ѝ се разшириха, но преди да може да отвърне нещо, Зио отговори:

— Това е невъзможно!

— Но...

— Довиждане, лейтенант — каза Зио.

Макро беше влязъл и стоеше зад Екма. Картината около Тайлър започна да бледнее. Силуетът на калигарианката ставаше неясен.

Видя Макро, който започна да я гали. Тя стисна устни, но не направи нищо, за да го спре. Зио не видя нищо от това.

Хосе Тайлър извика яростно и се хвърли към тях, а в следващия момент вече се носеше из транспортната зала на „Ентърпрайс“ и се блъсна в конзолата на Питкейрн, който извика от изненада.

— Върнете ме обратно! — изкрещя Тайлър.

— Същински дявол! — промърмори Питкейрн, като натисна един бутон: — Командна зала, тук е транспортната зала. Същото нещо както преди — лъчите бяха активирани отвън. Лейтенант Тайлър току-що се материализира.

Тайлър веднага се стрелна от транспортната зала към командната точно когато „Ентърпрайс“ се завърташе и насочваше към цепнатината.

— Капитане, трябва да ме върнете обратно! — извика той.

Пайк се вторачи в него така учудено, сякаш видя на лицето му трето око.

— Върнете се на поста си!

— Една минута и петнадесет секунди — каза Спок.

— Капитане, спешно е. Екма е...

— Веднага!

Въздухът затрептя от студения яростен вик на Пайк. Командирът не понасяше неподчинението.

Тайлър също се ядоса, но не можеше да се противопостави на капитана. Като внимателно направляваше всяко свое движение, той се

запъти към навигационната станция. Виола бързо се отстри от мястото му.

— Една минута — оповести Спок. — Петдесет и девет, петдесет и осем...

— Хипердвигателите са в готовност — каза първият офицер.

— Капитане, цепнатината ускорява скоростта на завъртане — каза Спок. — Подновявам броенето: двадесет и девет, двадесет и осем...

Краят на цепнатината ставаше по-тесен с всяка секунда и започваше да блести.

— Старт! — извика Пайк.

„Ентърпрайс“ се стрелна напред и след миг бе погълнат от цепнатината.

Времето около тях скачаше и се изкривяваше, дори по-интензивно от предишния път. Пайк се почувства така, сякаш съзнанието му е разчупено на две. Погледът му се върна върху екрана — Вселената представляваше мигаща мъглявина от усукващи се спираловидно цветове.

Те се сливаха един с друг и приемаха форма, която му беше страшно позната. И той видя нещо... видя нещо невъзможно.

Кораб, който се втурваше към тях сред чудното изригване на цветовете, което ги обгръщаше сякаш отвън и отвътре. Още един кораб, в който щяха да се блъснат.

Пайк се опита да извика една команда, но не можеше да чуе нищо от рева около него, рева на времето, рева на кръвта, нахлула в главата му. Не знаеше дали някой друг виждаше кораба, който връхлиташе върху тях, но знаеше, че е късно, дори и да го виждаха, защото той беше тук, беше тук...

И изчезна.

И той осъзна в миг на лудо прозрение, че това са били самите те... те... някакъв вид остатъчен образ. Това са били самите те по пътя, откъдето дойдоха. Една стара песен зазвуча в главата му: „Здравей, трябва да тръгвам!“

И тогава те бяха заминали. Или всъщност се бяха върнали. Светът около тях отново придоби нормалния си величествен вид, звездите блестяха с обикновения си блясък.

— Завърти! — извика Пайк и първият офицер с твърда ръка обърна кораба. Точно навреме, за да видят как изчезва проходът.

Ръцете на Пайк стискаха здраво лостовете за управление. Нямахше и помен от прохода.

Чу зад себе си гласа на Пайк:

— Мистър Тайлър.

Бавно, като се опитваше да се овладее, Тайлър се обърна и каза спокойно:

— Да, сър.

Стори му се, че Пайк го преценяваше цяла вечност, въпреки че това бяха само няколко секунди. Тогава той просто каза:

— Курс към Вега.

Тайлър за миг зяпна от учудване, но бързо се съвзе и отвърна:

— Да, сър.

— И, мистър Тайлър...

— Да, сър.

— Очаквам пълен доклад върху бюрото си до три часа. Пълен доклад, мистър Тайлър.

Навигаторът кимна:

— Да, сър.

— Това се отнася за всички — каза капитанът, като се обърна към останалите членове от екипажа в командната зала. — „Старфлийт“ ще очаква впечатленията на всички очевидци. Това беше първият контакт и ние ще го впишем в книгата. Мистър Спок, Първи... какво стана с компютърните компоненти?

Първият офицер леко кимна по посока на Спок, в знак, че разрешава по-младшият офицер да отговори. Вместо отговор Спок каза:

— Компютър...

— Работи.

— Докладвайте положението!

— Всички системи функционират нормално. Настоящият курс е към Вега IX. Чакам заповед от капитана.

Спок се обърна и погледна Пайк спокойно. Командирът, прекалено опитен, за да издаде учудването си, само кимна. Изглеждаше намръщен, когато каза:

— Хипердвигатели включени. Една светлинна скорост. Изпълнете!

Когато „Ентърпрайс“ промени скоростта си, Спок не се сдържа да не попита:

— Капитане, наред ли е всичко? Изглежда, че вие...

— Гласът на компютъра — отвърна Пайк. — Звучи ми познато — след това очите му се разшириха и той се обърна към първия офицер: — Първи... компютърът. Това беше вашият глас.

— Да, сър — каза първият офицер.

— Запрограмирали сте вашия глас? — попита той невярващо.

— Когато пристигнем в звездната база, можете да го промените, ако желаете — каза тя спокойно.

— Не. Не — отвърна той. — Нямам намерение да го правя. Просто съм любопитен защо сте използвали гласа си. Би трябвало да бъде някакъв сборен глас, но може би сте били доста суетна, за да...

— Това няма нищо общо със суетността, сър — отвърна първият офицер кратко. — Искан да използвам глас, който всява респект.

— Разбирам — каза Пайк.

— В допълнение — продължи първият офицер — проучванията доказват, че женските гласове са по-ефикасни при шум от мъжките.

— Значи твърдите, че женските гласове привличат повече вниманието.

— Точно така, сър.

— В такъв случай — каза Пайк — мислите, че ще има повече жени командири.

Първият офицер бавно се извърна на стола си и каза:

— Да, сър. Сигурна съм.

— Тогава би трябвало да се тревожа за бъдещето си като командир, имайки предвид амбициите ви?

— Не, сър.

— Значи мога да бъда спокоен.

— Бих желала да командвам по-голям кораб, сър.

След тези думи Пайк я наблюдава известно време, за да види дали по лицето ѝ не се прокрадва усмивка. Но не видя.

ВТОРИ КОНТАКТ

ГЛАВА ОСМА

— Всички системи функционират нормално — чу се гласът на първия офицер.

Мистър Спок се извърна от мястото си в научния сектор и каза:

— Капитане, компютърните диагностични проверки са завършени. Всички системи функционират нормално.

Капитанът се усмихна, а очите му блестяха закачливо:

— Е, какво облекчение — отвърна той с въздишка. — След всичките проблеми, които имахме напоследък, е добре да знаем, че нещо тук знае и две, и двеста.

Спок кимна и след това добави:

— Със сигурност пристигането на доктор Дейстриъм би се омаловажило, ако компютърът не работеше както трябва.

Капитан Джеймз Т. Кърк се изправи и се протегна, като отново съжали за липсата на старото кресло. То беше много по-меко и квадратните му облегалки за ръце бяха по-удобни от тесните на новото. Защо хората изпитват непреодолимо желание да подобряват неща, които нямат нужда от подобрения? Каквато и полза да имаше от това, загубата беше същата по величина.

— Мисля, че сегашното посещение на доктор Дейстриъм не цели последна проверка на компютърната система — отбеляза Кърк и пристъпи, като изпъна ръце назад. — Мистър Сулу, времето до срещата ни с транспортния кораб?

— Деветнадесет часа, сър.

— Добре. В такъв случай, ще обърна внимание на гостите ни за...

Вратата на турболифта се плъзна, като издаде съскащ звук. Това веднага привлече вниманието нататък, тъй като целият упълномощен персонал беше вече заел местата си в командната зала.

В рамката на отворената врата застана комодорът. На лицето му беше изписано силно вълнение. Усмихваше се широко. Изглеждаше по-добре, когато се усмихваше. Принудителното строго изражение не му приличаше. Всеки път, когато комодорът беше зает с работа, на

Кърк му се струваше, че всъщност той прави всичко възможно, за да се преструва, че подражава на някого.

Близко до него стоеше Маккой, който извика:

— Комодорът подмина себеподобния си с развети знамена, капитане, но в последния момент ме забеляза и ме попита дали не би могъл да дойде в командната зала и си помислих, че...

— Винаги — каза Кърк и зачака по-възрастният офицер да излезе от турболифта.

Но комодорът просто си стоеше там, като се взираше в командната зала, сякаш беше изпаднал в транс.

— Комодор Тайлър — каза Кърк, като улови погледа на възрастния човек.

Тайлър го погледна. Посивялата му коса беше оредяла на темето. Беше набит, но, изглежда, не беше спрял да спортува, тъй като външният му вид излъчваше жизненост и го подмладяваше. Това явно се подчертаваше и от факта, че, изглежда, продължаваше да се забавлява с флиртове с жените офицери, когато му се удаде случай:

— Да, капитане?

С жест Кърк го покани да влезе.

— Не стойте там, сър. Влезте! Чувствайте се удобно!

Тайлър пристъпи колебливо и след това влезе. Вратата на турболифта се затвори със свистене, когато влезе и Маккой. Комодорът погледна наляво, като търсеше нещо, което явно не намираше, и каза:

— Винаги имахме охрана точно там. Мисля, че се казваше Валдини. Най-проклетото нещо бе, че на лицето му винаги беше изписана самодоволна усмивка. Мисля, че се чувстваше глупаво — да стои там само заради проклетия протокол — обърна се към Спок и каза: — Помните ли го, мистър Спок?

— Да, сър — отвърна Спок.

— Знаете ли какво стана с него?

— Беше убит при една акция на Аргус X на звездна дата 3619,2.

— О — тези спомени, изглежда, помрачиха за момент настроението на Тайлър, а после той въздъхна. — Опитвайте се да извлечете смисъла от нещата, а всичко, с което се сблъсквате, е така безсмислено.

Тръгна бавно из командната зала, като разглеждаше наоколо учудено.

— Знаете ли... забавно ми е колко различно изглежда... и всъщност почти всичко си е същото. Двуредното разположение, местата на станциите — всичко е както по мое време. Нещата, които тогава смятахме за прогрес, изглеждат така примитивни сега. А кой знае как ще е за в бъдеще, когато този кораб ще се счита за антика.

— Има някои — Кърк погледна Спок накриво, — които и сега го смятат за антика. И то членове на екипажа.

— О — усмихна се Тайлър, — не съм чул такова нещо. А вие, Спок?

— Да, сър — отвърна Спок.

Тайлър го изгледа за момент, като се замисли върху начина, по който Спок говореше, и върху лекото високомерие, с което се отнасяше към останалите.

— Знаете ли, Спок... преди се усмихвахте по-често.

Маккой се изненада:

— Шегувате се. Спок?! Има ли нещо на света, което да го накара да се усмихне?

— Без съмнение, докторе — отвърна Спок сухо. — Фактът, че все още не сте назначен постоянно на „Ентърпрайс“ не е за пренебрегване.

Тайлър погледна Кърк и каза с престорено възмущение:

— Капитане, това ме учудва. Офицерите ви спорят пред част от екипажа. Това е възмутително. Не мислите ли?

При тези думи Кърк се усмихна:

— Според мен, комодор — каза той шепнешком, — докторът и мистър Спок провеждат „караниците“ си по необичаен начин. Е, преди може би наистина е имало омраза между тях, както между двама боксьори, които се въртят в кръг, нанасят си удари, но никой не пада. Сега мисля, че те продължават така, защото... е... така са свикнали. По-добре е, отколкото всеки от тях да се опитва да убеди другия в правотата на своята философия. Те са си нужни един на друг, за да поддържат на ниво своето остроумие.

Маккой и Спок се втрениха в Кърк, който им се усмихна невинно. Ухура, Чеков и Сулу се спогледаха многозначително, като се опитваха да не се изсмеят на глас.

— Свършихте ли? — попита Маккой.

— Мисля, че да.

— Тогава ще ви благодаря — процеди през зъби, — че се опитвате да запълвате времето си, като се правите на начинаещ психолог.

— Това е моята командна зала — отвърна Кърк, — на моя кораб. Това е моето време. И тази забележка за начинаещия психолог ме наранява, Боунс. В края на краищата... по дяволите, Боунс. Аз съм капитан, а не доктор.

— Тогава погрижете се да помните това — каза Маккой твърдо, завъртя се на пета и излезе от командната зала. Но точно когато вратата на турболифта се затвори, Кърк дочу силния му смях.

Докато капитанът минаваше покрай залата за почивка на екипажа, дочу, за своя най-голяма изненада, уникалния звук от арфата на Вулкан. Стори му се, че не я бе чувал от векове, и влезе вътре. Видя Спок да седи, дългите му пръсти се движеха плавно по струните и от тях се откъсваше нежна, но натрапчива мелодия. Около него се бяха насъбрали младши лейтенанти и офицери с по-нисък чин. Кърк се усмихна при тази гледка. По дяволите, трябваше да си признае, че от момента, когато за първи път беше чул тайнствената мелодия, която Спок свиреше на арфата си, беше изминало доста време. Повечето от тези офицери тогава може би още са се учили да ходят или да се хранят, или може би техните родители още не са се познавали.

Младите офицери изглеждаха омаяни от тази музика и Кърк не можеше да ги вини. Тя беше завладяваща. Странно, но командирът беше доста старомоден и предпочиташе мелодия, която може да се тананика и която прилича на песен. Всичко в нея изглеждаше една еkleктична смесица от ноти — и все пак по някакъв начин успяваше да заприлича на мелодия.

Кърк беше разбрал, че най-добрият начин да бъде оценена музиката от арфата на Вулкан, е подсъзнателният. Вместо да се концентрира върху музиката, той позволяваше на съзнанието си една разходка, като го оставяше да бъде водено от нотите. Беше (ако смееше да си признае) очарователно, че музиката на Вулкан може да разбуди толкова много чувства, при положение че философията му така строго беше ориентирана в точно противоположната посока.

Унесе се от мелодията, като позволи на мислите и мечтите си да се реят свободно из съзнанието му. Никога не се чувстваше по един и същи начин, когато слушаше тази музика. Понякога лицата на предишните му любовници се открояваха ясно, понякога се виждаше сам вкъщи, из полетата на Йова, взиращ се замечтано в небето в очакване на времето, когато можеше да кандидатства в академията. Каква ирония... още веднъж, точно както когато е бил дете, мечтата за академията...

Този път не видя нищо подобно, никаква картина, никаква сцена. Вместо това пред него изникна миналото му, настоящето и бъдещето. Всеки един звук, който се откъсваше от арфата на Спок, се отразяваше в съзнанието му като блещукаща звезда.

Звездите отдавна не бяха блестели само за него. Това беше първото нещо, което забеляза, когато полетя в Космоса — блещукането на звездите беше резултат от пречупването на светлината през атмосферата на земята, но извън границите на атмосферата звездите представляваха отделни, твърди и непремигващи сигнални кули. И всяка сигнална кула го привличаше по свой начин. Това беше главното, което изпълваше със съдържание съществуването му. Всяка отделна звезда за него беше покана, лична покана към него, Джеймз Т. Кърк. И щеше да бъде грубо, ако откажеше такава покана.

И така, той беше прекарал живота си в приемане на тези покани, една след друга. И щеше да продължи да ги приема до последния си ден, когато просто ще се присъедини към звездите завинаги.

Музиката свърши.

За момент Кърк се почувства дезориентиран, което му се случваше всеки път, когато Вулкан спираше да свири. Изкашля се и се присъедини към аплодисментите.

Погледна към един ъгъл и забеляза там комодор Хосе Тайлър. Очите му бяха пълни със сълзи и първоначално не аплодираше, явно вгълбен в чувствата си, предизвикани от музиката. Но, изглежда, се съвзе, изтри сълзите си и се присъедини към аплодиращите.

Спок благодари с леко кимване, а след това погледна нагоре. Ухура беше в дъното на залата, като се усмихваше и кимаше одобрително.

Пръстите на Спок отново се задвижиха по струните, но този път мелодията беше по-жива в сравнение с предишната. И след това, за

изненада на Кърк, Ухура запя. Гласът ѝ се извисяваше в прекрасно мецосопрано. От увереността, с която пееше, командирът се досети, че тя знае тази песен. Може би дори я е пяла понякога и преди със Спок.

Думите обаче не бяха от традиционните песни на Вулкан. Може би тя си ги измисляше в момента. Ако това беше така, то го правеше великолепно.

Тя заобиколи Спок с гъвкава, игрива походка, докато пееше:

*Имаше мъж и кораб славен,
изчезнаха двама в безкрая незнаен.
Жените имената им не смееха да изрекат,
а чара си на теб можеха да посветят.
Мъжът в душата не един спомен скътал
в неземната любов на себе си нямаше равен.
Годините не можеха да го надвият
и корабът при теб го връща, него... самия.*

*О, девойко, от космоса пази се, внимавай,
девойко, внимавай! Лесно не му се доверявай!*

Ухура леко се засмя и отново шумни аплодисменти изпълниха залата. Кърк видя Тайлър да става и като се усмихваше под мустак, излезе от стаята. След миг колебание той също стана и тръгна след него.

Видя Тайлър да върви по коридора, погълнат от мислите си, и бързо го настигна.

— Много вълнуваща музика, нали, комодор? — попита той.

— О — каза Тайлър, — без съмнение. Вълнението ме накара да напусна залата — погледна Кърк: — Интересно е да се види как се държат с екипажите си командирите на „Ентърпрайс“. Пайк беше много по-различен от вас, Кърк. Нямате нищо против да ви сравнявам с него, нали?

— Разбира се. Към Кристофър Пайк изпитвам само възхищение — отвърна Кърк.

— Изглеждате много по-достъпен от него. Екипажът ви уважава, а вие не се опитвате да прокарате идеята за идеален ред. Това прави

атмосферата спокойна, но не пречи на професионализма и ефективността на работата. Дори вероятно помага. Поне е поздравословно. Пайк... — Тайлър леко подсвирна — Пайк поддържаше строг ред и дисциплина. Най-строгия ред и дисциплина. Държеше се повече като военен. Понякога се опитваше да стане „член от екипажа“, но никога не му се удаде. Винаги се държеше формално. Чувстваше се по-удобно така. Първият му офицер беше точно негово копие. Дори по-зле, но не мисля за това в отрицателния смисъл. Той и тя — и двамата един и същи тип. Носеха се слухове за тях. Предполагам, че сте чули?

— Слухове? — попита Кърк със закачлива усмивка.

— За това, че действително... е, няма значение — Тайлър махна презрително с ръка. — Няма смисъл да говоря за това.

— Наистина — съгласи се Кърк сериозно. После се замисли и каза: — Всъщност аз се възхищавам на Крис Пайк. Но ми е трудно да си представя как прекарва свободното си време.

— Е... веднъж се боксирахме.

— Наистина ли? И какво стана?

— Е... беше само един спаринг. Мисля, че всъщност завършихме на равно. Да, спомням си — каза Тайлър. — Не можах да му нанеса нито един добър удар... Беше много добър боксьор.

— Представям си.

Стигнаха стаята на Тайлър и Кърк се спря пред вратата.

— Комодор... всичко наред ли е?

Тайлър го погледна право в очите и попита:

— Какво имате предвид, капитане?

— Изглеждахте... някак... разстроен преди малко?

— О, това ли? Хм... — изкашля се и каза: — Просто си спомних за една жена, която изоставих. Насълзявали ли са ви се очите някога заради жена, която не сте могли да направите част от своя живот?

— О, да, сър — отвърна Кърк.

— Тогава значи ме разбирате.

— Ако мога да попитам... кога за последен път сте я видели? Спомняте ли си?

— Да, със сигурност. Преди 33,4 години.

— Тридесет и три и четири де... — Кърк се намръщи. — Комодор, тогава проходът е бил отворен за последен път. Проходът,

към който пътуваме...

— Доста добре знам това, капитане.

— И вие — каза Кърк бавно, като започваше да разбира — помолихте да присъствате на новото отваряне на цепнатината, като изтъкнахте опита си от предишното отваряне.

— Продължавайте, капитане — каза Тайлър. — Почти улучихте.

— Жената, която сте изоставили... комодор, тя е...

— От Калигар. Да — влезе в стаята си и се усмихна, когато вратата се затвори. — Стимулиращо, нали?

ГЛАВА ДЕВЕТА

Транспортният кораб „Секорд“ приближи в обсега на „Ентърпрайс“ точно в определеното време. Кърк и подчинените му офицери се запътиха към транспортната зала, за да поздравят пристигащите. За Кърк тази формалност беше малко странна и остаряла.

Като влезе в турболифта със Спок и Маккой, командирът каза кратко:

— Транспортната зала — след това продължи, без да се обръща конкретно към единия от двамата. — Намирам ситуацията за доста иронична.

— Първо психиатър, а сега философ — каза Маккой кисело. — Уменията, които развивате с напредване на възрастта, са доста забавни.

— Не искате ли да чуете в какво се състои иронията? — попита Кърк. В гласа му се долови лека обида.

— Не особено — отбеляза Маккой.

Тогава Кърк се обърна към Спок, но той го гледаше безизразно.

— Добре, ще ви кажа...

Маккой въздъхна.

— Иронията е в това, че сме на път да изследваме една цепнатина в космическото пространство. Нещо изолирано, различно. Но ще правим това с помощта на няколко души, с които ни разделя една друга цепнатина: посланик Робърт Фокс, с когото имахме остри разногласия, които едва не доведоха до смъртта ни; доктор Ричард Дейстриом, чийто стремеж към успех за известно време му причини откъсване не само от самия себе си, но и от реалността и комодор Хосе Тайлър, офицер от „Ентърпрайс“ от едно друго време, който е бил разделен от един определено интересен женски индивид, останал от другата страна на цепнатината. Мистър Спок, не мислите ли, че това е една ирония?

— Не, сър.

— Е, тогава как бихте го нарекли?

Вратата на турболифта се отвори и Спок погледна капитана си.
— Добър план — отговори Вулкан и след това продължиха с Маккой напред.

Кърк ги последва, като разочаровано клатеше глава:

— Без чувство за драматизъм — измърмори той.

Скоти ги чакаше в транспортната зала, като сам управляваше транспортъора, също както когато се транспортираха VIP^[1]. Той погледна към младата жена, която обикновено обслужваше транспортъора, и каза:

— Сега ще видите как работи експерт, Туч.

— Да, сър — отвърна Туч. Дългата кестенява коса се разстиляше върху раменете ѝ и сърцето на инженера затупка по-силно. Той въздъхна.

— Проблем ли има, мистър Скот? — попита го Кърк.

Туч беше заета с проверката на запрограмираните модели на индивидите, които пристигаха на борда, а Скоти спокойно отвърна:

— След всички разстояния, които сме изминали, съм разбрал, че няма по-голямо разстояние от възрастта. Това не е ли ирония?

Кърк погледна триумфиращо Спок и Маккой, но те не бяха чули думите на Скот. Капитанът си помисли да им спомене за това по-късно.

— „Секорд“ ни сигнализира, че е готов — каза Туч.

— Качете ги на борда, мистър Скот.

— Да, сър — каза Скоти и занатиска бутоните с вещината на специалист.

Транспортната платформа заблещука и миг по-късно на нея се появиха няколко познати и две непознати фигури.

Познатите изглеждаха малко поостарели и поуморени, отбеляза мислено Кърк. Но това описание можеше да бъде отнесено до всеки един от присъстващите с изключение на Туч. Разстоянието.

Кърк пристъпи напред и протегна ръка:

— Посланик Фокс — каза той.

Фокс слезе от платформата и здраво стисна протегнатата ръка. Когато Фокс беше по-млад, бялата му коса го отличаваше от останалите. Сега просто изглеждаше стар. Но все още се държеше

отлично и годините в дипломатическия корпус бяха увеличили самочувствието му.

— Капитан Кърк — отвърна формално. — Отдавна не сме се виждали.

— Да, доста отдавна.

Фокс хвърли бегъл поглед към Маккой, Спок и Скоти.

— Както виждам, същият команден състав.

— Необходимо ли е да се стремим към съвършенство? — попита Кърк.

— Наистина. Няколко бели косъма в повече, но времето не щади никого. Радвам се да ви видя отново, капитане. С нетърпение очаквам да работя с вас и с вашите изключително способни хора.

— Благодаря! — като се имаше предвид надменността и арогантността, с която Фокс се беше отнасял към тях последния път при мисията Еминиър VII, това беше обрат и добро начало.

Посланикът посочи към един висок, слаб андорианец:

— Това е Так, андорианец, техният най-добър учен.

Так направи дълбок поклон и заговори с мек глас, като леко фъфлеше. Андорианците бяха сред едни от най-жестоките воители на Федерацията.

— Доволен съм, че се срещам с вас, капитан Кърк. А също и с вашите офицери.

— А това — продължи Фокс — е Шондар Доркин — най-големият експерт по социално развитие от Теларит.

Шондар Доркин дори не си направи труда да каже нещо, а просто изръмжа, след като беше представен. Доркин и Так се придружаваха от техните асистенти, но и двамата не бяха представени.

Един от групата все още стоеше на платформата. Стоеше безучастно, като се взираше някъде далеч пред себе си. Беше облечен по същия начин, както го помнеше Кърк отпреди, но изглеждаше някак... по-нисък. Да, беше се попривел с годините, а може би имаше и друга причина. Когато Кърк го видя за последен път, той се държеше с поразително достойнство. Но сега изглеждаше различен.

— И — каза посланик Фокс — сигурен съм, че си спомняте доктор Ричард Дейстриом.

— Разбира се. Доктор Дейстриом! — Кърк отново протегна ръка.

Дейстрьом се вторачи в нея, сякаш Кърк беше направил неприличен жест. След това, много бавно, пристъпи и подаде ръка на капитана. Ръкостискането не беше твърдо, ръката на доктора беше студена.

— Капитане... — започна Дейстрьом. Гласът му беше все още младежки, басов. Но след това се запъна, сякаш не можеше да си спомни какво искаше да каже.

Кърк му помогна, като каза моментално:

— Помните мистър Спок и доктор Маккой — наблегна на последното име, за да обърне внимание, че това е главният лекар на „Ентърпрайс“.

Маккой разбра намека и веднага каза:

— Доктор Дейстрьом, радвам се, че ви виждам отново.

Дейстрьом се усмихна, но имаше толкова много болка в тази усмивка, че дори Кърк го заболя.

— Изглеждате уморен, доктор Дейстрьом — продължи Маккой.

— Да... да — измърмори Дейстрьом, като потриваше челото си. — Пътуването беше дълго и аз съм... уморен.

— Отвън ви очаква част от нашия персонал, който ще ви покаже стаите — каза Кърк. Леко повиши тон, като се обърна към всички в транспортната зала. — Когато „Секорд“ излезе извън обсега ни, ще се отправим към нашата цел. Изчислено е, че ще пристигнем след...

— Двадесет и шест часа и три десети — каза Спок кратко.

— Така че ще имаме събрание след четиринадесет часа — продължи Кърк, — за да се уверим, че всички са в течение със задачите на мисията и всеки знае какво трябва да върши.

— Това означава ли, че няма да мога да върша определените ми задължения? — попита Шондар Доркин навъсено.

Изражението на лицето на Кърк не се промени — помогна му опитът; натрупан от дългата практика с теларити.

— Не, Шондар — капитанът се обърна към теларита с малкото му име. — Смятам, че всички знаят параметрите, в които могат да се простират, така че никой от нас няма да пречи в най-важните ви действия.

Тонът му беше добре премерен, неутрален и теларитът изобщо не забеляза лекия сарказъм.

— Добре — каза Шондар. — Отлично начало.

— Радвам се, че го оценявате — отговори Кърк.

Минути по-късно изследователската група, изпратена от Федерацията, за да осъществи контакт с калигарианците, беше съпроводена до определените стаи, докато Кърк, Спок, Маккой и Скоти се задържаха малко в транспортната зала.

— Боунс — каза меко Кърк, — искам да внимавате за доктор Дейстрьом. Нервната му криза е била преди години, а „Старфлийт“ ми се закле, че се е възстановил напълно, но...

— Преди той да се качи на борда, разгледах данните за него в компютъра — каза Маккой. — Той и сега е брилянтен компютърен гений, какъвто винаги е бил. Възстановил се е след болестта благодарение на терапията, продължила няколко години. Но, Джим, човешкият мозък е деликатен инструмент. След като веднъж се е повредил, може да бъде поправен, но пукнатините не могат да бъдат заличени изцяло. И по мое мнение това най-силно важи за човек с такъв забележителен интелект като на доктор Дейстрьом.

— Ще поговорите ли с него? — помоли Кърк.

— Да, ще поговоря — обеща Маккой.

Кърк кимна одобрително и след малко каза:

— Като имаме предвид всички трудности, които срещаме с посланик Фокс последния път, когато работихме с него, той изглеждаше изключително откровен в оценката си за нас днес.

— Има стара поговорка сред дипломатическите среди — каза Спок.

— И тя е?

— Най-добрият ключ за дипломата е откровеността. След като фалшифицираш ключа, останалото е просто.

Кърк задържа погледа си за кратко върху Спок, а след това погледна Маккой. Кимна към Вулкан и каза на доктора:

— Прекалено дълго е бил около вас. Мистър Спок — обърна се обратно към първия си офицер, — мисля, че се превръщате в циник.

— Първо специалист по логика, а сега — по цинизъм — отбеляза Маккой.

Спок леко кимна в знак на одобрение.

— Имам прекрасни модели, от които се уча, докторе. В това съм късметлия.

[1] Very Important Person — много важна личност — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Ричард Дейстриъм седеше в стаята си и се взираше в екрана на компютъра. Внимателно натискаше бутоните на клавиатурата, както баща гали детето си.

— Компютър — каза меко той.

— Работи.

— Идентифицирай ме!

— Доктор Ричард Дейстриъм — отвърна компютърът — изобретател на дуотоничната система като основа на компютърните системи в „Сгарфлийт“. Награден с Нобелова награда и наградата Z-Магни.

Докторът кимна. Перфектно и кратко ID^[1].

— Какво съм направил напоследък? — попита той.

— Страдате от умствено изтощение.

Дейстриъм направи гримаса.

— А след това?

— Възстановявате се от умственото изтощение.

— След това?

— Уточнете се.

— Направил ли съм нещо... — търсеше точната дума. — Направил ли съм нещо забележително, което заслужава да бъде отбелязано?

Компютърът не се поколеба:

— Отрицателно.

Докторът наведе глава. Слепоочието му опираше в монитора. Усети, че вратата се отваря.

— Здравейте, докторе.

— Здравейте, докторе — отвърна Дейстриъм на поздрава на Маккой със стиснати устни. — Вече ме проверявате?

— Не ви проверявам — отвърна Маккой, като седна срещу нето.

Дейстриъм се завъртя на стола и го погледна:

— Вие не само ме проверявате — каза спокойно, — а се опитвате и да лъжете.

Вместо да отговори на тази забележка, Маккой видя, че компютърът е включен, и попита:

— Какво правите?

— Диагностицирам.

— Компютъра?

Той се усмихна и отвърна:

— Не, доктор Маккой. Себе си.

Маккой кимна:

— И каква е вашата диагностика?

— Не много успокоителна.

„Забавно“ — отбеляза наум Маккой. Доктор Дейстриъм имаше неприятния навик да не премигва дълго време, а гласът му беше нисък и монотонен. Това беше ужасно разконцентриращо.

— Докторе — каза Маккой спокойно, — ще говоря направо. Проучих медицинските данни за вас. Трябва да сте знаели, че ще го направя.

— Вие сте главният лекар — промърмори Дейстриъм. — Щях да съм шокиран, ако не сте го направили.

Дейстриъм въобще не приличаше на човек, който може да бъде шокиран в този момент. Всъщност приличаше на човек, който изобщо не може да бъде шокиран.

— Докто...

— Моля — каза Дейстриъм, като вдигна изнемощялата си ръка. — И двамата сме уважавани хора. Моля, наричайте ме Ричард. А аз ще ви наричам...

— Доктор Маккой.

Дейстриъм премигна невъзмутимо, а Маккой докосна ръката му.

— Беше просто шега — каза той. Но почувства напрежението под кожата на Дейстриъм. Мъжът приличаше на навита пружина. — Моля... наричайте ме Леонард. Или Боунс.

— Боунс^[2]?

Той повдигна рамене.

— Прякор, който получих отдавна. Зависи с кого разговаряте. Кратко от соубоунс^[3] или скин енд боунс^[4].

— Аз също имах прякор, когато бях млад — каза Дейстриъм. Говореше за младостта си, но гласът му отново беше монотонен.

— Наистина ли? Какъв беше той?

Дейстрьом го погледна с безизразни очи:

— Особняка.

— Разбирам — Маккой сведе поглед, а след това погледна Дейстрьом отново: — Ричард, какво, по дяволите, правиш тук?

— „Старфлийт“ се интересува от компютърната технология на Калигар, която засега е напълно непозната. При първия контакт между „Ентърпрайс“ и Калигар извънземните въобще не са пожелали да дискутират този въпрос. В определени среди се счита, че те ще променят отношението си след изминалите години. Аз все още съм експерт, въпреки широко дискутираните ми умствени затруднения. Знаете, че беше писано за това в едно много уважавано списание.

— Знаем. Четох — каза Маккой.

Дейстрьом повдигна вежди:

— Какво си помислихте тогава?

— Помислих си, че авторът е по-заинтересуван да се покаже колко е умен, отколкото да изложи изследванията върху затрудненията, от които страдате.

— Аз съм гений — каза Дейстрьом. — Това не е самохвалство, а напълно достоверен факт. Концепцията е следната: един прогресивен учен трябва да е достатъчно напредничав, за да не се тревожи за такива дребни неща като умствена неустойчивост.

— От гледна точка на историята, тази концепция не е напълно вярна — каза Маккой.

— Прав си — каза Дейстрьом тъжно, — Леонард.

След това стана, прекоси стаята и отново се върна до креслото си. Облегна се на него. Кокалчетата на пръстите му изпъкваха под кожата. Погледът му, ако изобщо беше насочен към нещо, беше навътре, към самия себе си.

— Нямате ни най-малка представа — каза спокойно, — колко много хора се зарадваха на моето страдание. Когато сте гений, не се интересувате или дори не мислите за хората, които изпреварват по пътя си към успеха. Виждате само препятствия по този път. Нищо повече от това. И винаги, когато един гений изпревари някой по-нисш, е горд заради божествената правота на своето дело. Силните оцеляват, като прегазват слабите. Разбирате това, нали, Леонард? Геният е един голям стомах, който смилва проблясъците на човечеството, изхвърля

мазнините, боклука, костите и задържа за себе си протеина. Качеството. Месото на човечеството.

— Ричард...

Дейстрьом погледна Маккой с немигащите си очи.

— Уверявам ви, Леонард, нищо ми няма. Аз съм просто един философ. Не представлявам заплаха за този кораб, за екипажа или за мисията. Интелектът ми е в ред... един щастлив факт, ако вземем предвид семейството ми, личната ми съдба и гордост — замисли се, а после продължи: — Леонард, тревожиш ли се за мен?

Маккой премисли отговора си и каза:

— Да, тревожа се. Но вярвам, че ще си способен да продължиш работата си. Вратата в самия себе си може би те е напуснала. Нещо подобно на това — да гледаш полупълна чаша, а да я преценяваш като полупразна. Но вярвам, че ще се справиш с всичко, което се изпречи на пътя ни.

— Приятно ми е да го чуя — каза Дейстрьом. — Добре е да знам това. Сега... ако нямаш нищо против, бих искал да остана сам за известно време.

— Добре — изправи се Маккой, — но искам да знаеш, че вратата ми винаги е отворена.

— Това звучи доста добре — каза Дейстрьом спокойно.

— Просто да знаеш — каза Маккой и излезе от стаята. Дейстрьом изчака, докато стъпките му заглъхнат.

Облегна се напред и каза:

— Компютър.

— Работи — отвърна компютърът.

Докторът сплете пръсти и каза:

— Идентифицирай ме!

— Доктор Ричард Дейстрьом — започна компютърът.

И Дейстрьом се заслуша, сплетените му пръсти се стягаха все повече и повече, докато си помисли, че кокалчетата му ще се счупят. Дишането му стана учестено...

— Ще се оправи — каза Маккой.

Кърк го погледна:

— Добре. Това е успокояващо. Последното нещо, което трябва да се случи през тази деликатна мисия, е да имаме проблеми с умственото състояние на един от нашите ключови хора. Бих желал да присъствате на съвещанието.

— Няма да го пропусна за нищо на света — отвърна Маккой.

[1] Identifikation — идентификация, разпознаване — Б.пр. ↑

[2] Кокали, кости — Б.пр. ↑

[3] Хирург — Б.пр. ↑

[4] Кожа и кости — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Цепнатината — това е аномалия T-128 — каза Кърк, — която е съществувала преди около четири десетилетия и която ще се появи отново скоро.

На монитора в конферентната зала се виждаше пулсиращата цепнатина в цялото ѝ величие. Кърк огледа подчинените си офицери, групата от дипломати и учени, които бяха изпратени от Федерацията.

Всички изследваха явлението с огромен интерес. Шондар Доркин се наведе и прошушна нещо на своя помощник, който от своя страна се разсмя силно. Беше по повод на някаква забележка относно цепнатината и Кърк беше доволен, че не е чул нищо.

Командирът забеляза обаче, че комодор Хосе Тайлър разглежда проходът по-внимателно от всички останали. Всъщност той изглеждаше като омагьосан от него. Кърк знаеше какви мисли минават през главата му и се помоли комодорът да не бъде разочарован.

— Вече бяхте информирани за спецификата на процепа — каза Кърк. — След по-малко от девет часа ще бъдем свидетели на пълното му отваряне, което ще позволи достъпа ни до Калигар.

— Как ще разберем дали те ни очакват и дали ще искат да се срещнем? — попита Сулу. Той беше чел за калигарианците и знаеше, че обичат изолацията.

— Това се подготвя предварително — каза Спок. — Когато процепът се отваря, това не стана изведнъж. Отварянето е съпроводено с „родилни болки“, ако може така да се нарече. Появява се серия от малки, едва забележими пукнатини, когато проходът се подготвя да се отвори. И в действителност връзката е възможна.

— „Старфлийт“ е установил връзка с Калигар! — извика Шондар Доркин, сякаш тези думи бяха за него като гръм от ясно небе. — Моето правителство не беше информирано за това! С калигарианските същества, които притежават такава мощ, не може да се осъществява комуникационна връзка без да се говори от позиция на силата и...

— Правителството на Теларит беше уведомено, Шондар — прекъсна го Спок, който прояви безкрайно търпение.

— Глупости! Лъжете!

— Вулканите не лъжат — проговори Так тихо, почти шепнешком. — По някаква причина са пренебрегнали този факт и не са ви уведомили.

— Пренебрегнат! — избухна Доркин. — Това е най-...

— Шондар — каза Кърк, като внимаваше да сложи ударението на последната сричка. Обратното щеше да означава неуважение. — Или вашето правителство не е било уведомено поради недоглеждане от страна на Федерацията, или пък вие не сте били уведомен поради недоглеждане от страна на вашето правителство. И двата случая са показателни, че някой нещо е пропуснал. Нека признаем, че е станало snafu^[1], и да продължим по-нататък.

— Snafu! — изръмжа Шондар Доркин и за най-голямо учудване на Кърк скочи, като блъсна стола си: — Как смееете! Осмелявате се да изречете snafu! Осъзнавате ли, Кърк, че с тази дума вие ме предизвиквате на война?

— Какво?! — слиса се Кърк. Огледа се. — Някой ще...

Посланик Фокс вдигна ръка и каза:

— Капитане, думата!

— Каква дума? Какво... — изведнъж очите му се отвориха широко — беше разбрал. Направи усилие да не се разсмее, но мисълта за сериозността на ситуацията му помогна. — Разбира се. Шондар...

Доркин вече се беше запътил към вратата, но като чу името си, се завъртя на пета и каза:

— Какво искате, землянино?

— Думата се спелува S-N-A-F-U и се произнася подобно на една ваша дума, която е обидна и неприлична. Вие си помислихте, че съм имал предвид точно нея. Но аз употребих думата snafu, която се образува от началните букви на „Situation Normal, All... Fouled Up“^[2].

— Какво? — попита конфузно теларитът. — Какво?

Спок пристъпи и каза:

— Стар земен термин, който изразява идеята, че постоянният хаос и неразбирането са обичайна практика.

— И няма нищо общо с думата, която мислите, че съм казал, дори не съм си и помислил — довърши Кърк.

— Капитан Кърк скромно и смирено се извинява и моли за прошка — каза Фокс.

Кърк раздражено погледна към него.

— Е, сега... аз не точно...

— Смиреното извинение се приема — изръмжа Доркин, изрази с жест намерението си да се върне и отново седна.

— Радвам се, че се разбрахме — Кърк се опита да се усмихне. — Дори в наши дни стават такива случайни tuck-up^[3].

— Muckup! — изрева теларитът, като отново скочи на крака. — Как се осмелявате...

Андорианецът сложи състрадателно ръка върху рамото на Доркин, с учудваща сила го накара да седне и каза строго:

— Слушайте, моля!

Кърк недоумяваше:

— Мисля, че събранието ни може да бъде по-резултатно, ако всички просто слушаме внимателно. Можем ли да направим това?

Насъбралите се около масата кимнаха. Капитанът изтри потта от челото си, опита се да преодолее болката, която чувстваше, и каза:

— Загубих мисълта си. Докъде бяхме стигнали?

— До субкосмическото радио — каза Чеков услужливо.

— А, да. Благодаря! Чрез субкосмическото радио ни се удаде възможност за връзка с Калигар и те ни увериха, че наистина се интересуват от установяване на контакт с нас. Причината за интереса им беше изразена така: да се осведомят за прогреса ни и да ни разкрият част от тяхната технология, както и да добием представа за общественото им устройство.

— Имате ли представа с кого разговаряхте? — попита Тайлър. — Със Зио ли? Майсторът строител?

— Не ни бяха споменати имена — отвърна Кърк. — Нямам представа кой говореше от името на Калигар.

Тайлър се облегна назад и се замисли.

— Когато стигнем до прохода — продължи Кърк, — ще изчакаме той да се отвори до задоволителна ширина и да достигне стабилност. Няма да изпратим никого през него, ако не съм убеден, че е безопасно за всички ни — отново насъбралите се около масата кимнаха в знак на съгласие и Кърк се обърна към Спок, което означаваше, че научният офицер трябва да продължи.

Спок започна гладко:

— „Ентърпрайс“ няма да може да премине. Оказва се, че големината на кораба при първото преминаване е бил важен фактор, който е повлиял върху стабилността на прохода и е причинил неговото по-ранно затваряне. Ще изпратим совалка на свръхбърза шейничка.

— Свръхбърза шейничка? — порита Фокс. — Извинете моето невежество... но като дипломат не съм добре запознат с последните технически новости.

— Свръхбързата шейничка — започна Спок — е малка транспортна единица със самостоятелно захранване, която може да бъде свързана към друго космическо транспортно средство, което не е предвидено за по-големи скорости от скоростта на светлината. Максималната скорост на шейничката е три светлинни скорости. Но разходът на гориво е много голям и прикаченото транспортно средство може да използва шейничката не повече от тридесет минути. След това совалката е зависима единствено от собствените си двигатели.

— Което означава, че ще бъде пръсната на парчета от силата на времевите изкривявания в прохода — добави Скоти.

— Последния път, когато минахме — намеси се Тайлър, — бяхме подложени на влиянието на различни времеви потоци. Сякаш се намирахме в истински ад.

— О — каза Скоти, — но вие сте преминали със старите хипердвигатели, сър. Когато хипердвигателната система беше усъвършенствана, се получи модерно задвижване. Ние също уякчихме и полето, което предпазва „Ентърпрайс“ дори от стандартното налягане при скорост по-голяма от светлинната.

— А що се отнася до двигателните единици на свръхбързата шейничка?

— Те също бяха усъвършенствани, сър — отвърна Скоти. — Това е повече от достатъчно, за да се предпазят пътниците от влиянието на времето изкривяване.

— Добре — каза Тайлър, като изглеждаше поуспокоен от информацията. — Не мога да кажа, че съм нетърпелив да премина през този проход отново. След почти четири десетилетия той все още е едно от най-страшните преживявания, които съм имал.

— Откъде да знаем, че това не е някакъв трик? — попита Шондар Доркин. — Изпращаме нашата група през прохода и не

получаваме нищо и замяна. Може да стоите тук като тъпащи седемдесет и два часа, след това проходът се затваря, а вие го наблюдавате тъпо.

— Някои членове от Съвета на Федерацията се опасяват от същото — призна Кърк. — Изглежда, че живеем в подозрително време.

— Не е като преди, а, капитане? — попита Тайлър и се усмихна.

Кърк кимна и продължи:

— Този въпрос вече беше обсъден с калигарианците по комуникационната система. Те се придържат към духа на космическата хармония и за да потвърдят интереса си към нас, се съгласиха да изпратят през прохода представител като част от програмата за установяване на контакт за времето, през което е отворена цепнатината.

— Представител? Един? — изръмжа Доркин.

— Да, сър — каза Спок, — един.

— Ние изпращаме цяла група от най-добри специалисти, а те — само един представител? — изсумтя Доркин.

— Какво искат да кажат с това? Че един от тях струва колкото няколко наши представители?

— Донякъде — промърмори Так. — Бих искал да обсъдим това положение.

Шондар Доркин му хвърли подозрителен поглед със свинските си очички.

— Ние, с всичките си намерения и цели, сме гости на Калигар — каза Кърк. — Те не са ни дали повод да мислим, че са двулични и играят двойна игра.

— Не ми харесва — ръмжеше Доркин.

— Теларитите не харесват нищо в Галактиката — каза Так.

Доркин се обърна към него и изръмжа:

— Опитайте се да ме обидите ли, андорианецо?

Изкаран от търпение, Так каза:

— Не се опитах. Аз успях. Вашата непрестанна враждебност може да докара разумно същество до лудост.

— Так! — намеси се предупредително Кърк.

— А какво знаят андорианците за разума? — озъби се Доркин. — Вие, с вашата слаба фъфлеща маниерност. Наричате се раса от

воини! Няма да удържите и пет минути срещу млад теларит.

— Шондар Доркин! — обърна се Кърк към теларита. Като капитан, той беше длъжен да бъде дипломат докрай, но спорът тук вече вземаше опасен обрат.

— Бихте ли имали нещо против, ако говорите настрани? — попита Так любезно. — Дъхът ви ми клати антената.

Шондар Доркин веднага скочи, също и Так, който го направи с изумителна скорост. Посланик Фокс запелтечи от изненада. Тайлър се усмихваше широко, сякаш се наслаждаваше на това, което става около него. А Кърк се канеше да ги усмири, когато един гръмовит глас отекна в залата. Заповядващ. Сърдит. Влиятелен и толкова плътен, че мебелировката почти завибрира.

— Седнете и млъкнете!

Всички замръзнаха по местата си, а погледите им се насочиха към Ричард Дейстриъм. Той не се бе помръднал и с инч от стола си. В студените му очи гореше огън.

— Веднага! — прогърмя отново гласът му.

Възцари се тишина за известно време, след което андорианецът леко наклони глава по своя забавно учтив начин. И после седна. Шондар Доркин остана прав за момент, но обгърналата ги тишина му въздейства и той отново седна на мястото си.

Кърк продължи, сякаш нищо не се беше случило.

— Тъй като калигарианците винаги са се държали добре с нас, няма причина да смятаме, че сега ще се държат различно. Всъщност изпращането на представител може да се възприеме като жест на доверие към нас. С това искат да ни покажат, че възнамеряват да продължат традицията на искрените взаимоотношения.

— Чудесно! — изръмжа Доркин. — Чудесни думи!

— Калигар дори се съгласи да изпрати своя представител пръв — каза Кърк. — Веднага след това ще изпратим нашата група, която ще се състои от мистър Спок, Скот, доктор Дейстриъм, комодор Тайлър, посланик Так...

— Просто Так — каза Так. — Мразя титлите.

— Так — продължи Кърк — и Шондар Доркин. Постоянно ще поддържаме връзка с вас, като я проверяваме на всеки час. Мистър Спок е отговорник на групата. Не се интересувам колко

високопоставени сте във вашите правителства. Неговата дума ще бъде закон. Мисля, че това трябва да ви е ясно.

Тайлър шумно се прокашля и Кърк бавно се обърна към него:

— Комодор, знам, че вие сте офицер с по-висш чин, но...

Като клатеше глава, Тайлър вдигна ръка, усмихна се и каза:

— Шегувам се, капитане. Това е мисия на „Ентърпрайс“. След като мистър Спок е главен офицер на „Ентърпрайс“, повече от щастлив съм да призная авторитета му.

— Благодаря, комодор — каза Кърк искрено.

Командирът беше настоявал научният офицер да бъде отговорник на групата, като беше взел под внимание индивидуалността на останалите. Теларитите и андорианците, изглежда, зачитаха мнението на човешките същества, но уважаваха желязната логика на вулканите. Кърк инстинктивно предсещаше, че нещата ще вървят по-гладко под ръководството на Спок, и за негово облекчение Тайлър се беше съгласил.

— Посланик Фокс ще остане тук като официален представител на Федерацията, за да се срещне с представителя на Калигар. Има ли въпроси? — попита Кърк.

Бързо огледа насъбралите се около масата. Като че ли всичко беше ясно.

— Да. Аз имам въпрос — каза Доркин. — Искам да знам докога ще се отнасяте с пренебрежение към теларитите?

— Би трябвало да разбирате, Шондар — каза Кърк студено, — че, що се отнася до уважението, човек получава толкова, колкото дава.

Доркин се облещи насреща му и изведнъж извъртя глава:

— Какво беше това? — попита той.

Погледът му се спря на Тайлър, който мърмореше нещо на Скоти. Но теларитите, въпреки че нямат очевиден слухов орган, чуват доста добре:

— Какво казахте за мен? — попита Доркин.

Скоти погледна предупредително Тайлър, но него като че ли не го беше грижа. Комодорът се усмихна широко и каза:

— Казах, че сте шушумига.

Последва гробна тишина и за изненада на всички присъстващи теларитът сякаш се усмихна. Изправи се и като посочи Тайлър, тъжно каза:

— Благодаря!

Тайлър погледна към Скоти и след това отново към теларита.

— За нищо.

Шондар Доркин се обърна и тръгна да излиза. На вратата се спря, посочи Тайлър и каза високо:

— Сега вече има човешко същество, което знае как да се обръща с уважение към теларит.

Излезе в коридора и се отдалечи от заседателната зала горд, че е стрелял последен. Но дори и острият му слух не успя да долови смеха, който изпълни залата, след като вратата зад него се затвори.

[1] Бъркотия — Б.пр. ↑

[2] Нормална ситуация и изведнъж... всичко се обърква — Б.пр.

↑

[3] Оплескване — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Монтгомъри Скот крачеше из машинната зала като крал, който обикаля своето кралство. Като минаваше покрай младите си инженери, хвърляше нервно поглед към мониторите. Сред инженерния персонал се носеше слух, че мистър Скот вижда всичко, абсолютно всичко, което става.

Това беше самата истина, но тази му способност не се отнасяше само до машините. Когато Скот минаваше покрай монитора на индукторния двигател, внезапно спря. Младши лейтенант Хикс беше дежурен, но изглеждаше разсеян. Погледът му беше премрежен. Изглеждаше разконцентриран. Дори когато се опитваше да се концентрира поради присъствието на мистър Скот, това не му се удаваше.

— Мистър Хикс — каза Скоти строго, — обърнете се!

Хикс се обърна и се изпъна:

— Да, сър.

Скоти го изгледа внимателно, после се наведе, като почти опря носа си о носа на Хикс. Младши лейтенантът леко трепереше, сякаш беше храст, подухван от нежен бриз. Изведнъж Скоти си спомни, че Хикс беше най-добрият приятел на Флехърти, който се женеше за младши лейтенант Макгий, а миналата нощ беше ергенското парти.

— Дъхнете ми, мистър Хикс! — заповяда Скоти.

Хикс премига и заекна:

— Ух... ух... мистър Скот, не виждам сми...

— Дъхнете! Това е заповед, синко! — каза Скот непреклонно.

Хикс направи гримаса, но отвори устата си и дъхна срещу Скот.

Не беше пил. В никакъв случай. Нито преди, нито сега. Но острото обоняние на Монтгомъри Скот можеше да долови дъх на алкохол дори ако напитката е била консумирана преди седмица или повече. Всъщност той така казваше.

Но това не се отнасяше само до алкохола. О, не. Обонянието на Скоти беше още по-чувствително.

— Отново! — каза той. Хикс с нежелание се подчини. Скоти го погледна кръвнишки: — И така, мистър Чеков е бил на партито.

Хикс се ококори в пълен шок. Като забрави протокола, заекна:

— Как... как поз...

— Е, синко, мога да доловя дъх на водка от двадесет крачки, дори ако вятърът не е насрещен. Мистър Чеков беше поканен, така ли?

Хикс тръсна глава. Знаеше какво щеше да последва: „А аз не бях!“

— Мистър... мистър Чеков е прекият заместник на Флехърти — отговори Хикс.

— А аз какъв съм ти на теб? — попита Скот. — Печено шкембе ли?

— Хм, аз...

— Мисля, че не обръщате достатъчно внимание на задълженията си — каза Скоти. — Мислите ли, че едно допълнително дежурство ще е достатъчно, за да повишите работоспособността си до максимум, мистър Хикс?

Младежът преглътна:

— Да, сър.

— Е, това е, момче.

Скоти се обърна и за своя най-голяма изненада видя комодор Тайлър да стои зад него.

— А, комодор. Инспектирате отново ли? Не можете да разберете къде точно се върши основната работа на кораба?

Хикс, доволен от прекъсването, се върна към задълженията си; а Скоти и Тайлър започнаха разговор:

— Много по-впечатляващо, отколкото по ваше време, нали? — каза гордо Скоти. — Най-очарователното нещо са двигателите. Нуждаем се от повече място, за да ги накараме да работят ефективно. Просто са пораснали моите рожби.

— Забележително сложна апаратура.

— Сложна, да, но и чудесна. Оборудването ни има изобилие от контролиращи системи и програми. Един слепец може да бъде главен инженер и да се справя добре.

— Мисля, че се подценявате, мистър Скот. Според капитана вие така се грижите за двигателите, че само дето не ги завивате през нощта.

— Е... знае се, че им чета приказки от време на време, ако се държат добре и са си изяли всичките зеленчуци преди това, разбира се.

Но Тайлър го гледаше замислено и изведнъж каза:

— Знаете ли... сторихте ми се познат на заседанието вчера, а сега... спомням си.

— Помните ме, сър? — учуди се Скоти.

— Всъщност не сме се срещали често — каза Тайлър. — Бях в командната зала, а вие, долу, в инженерния сектор. Но вие... оох, да. Как можах да забравя! Лейтенант Дж. Г. Монтгомъри Скот. Отново на „Ентърпрайс“. Боже мой! Напускали ли сте някога машинната зала?

— Не и по мое желание, сър — каза усмихнато Скот.

Тайлър кимна към младежа:

— Да разбирам ли, че този член от екипажа е на пост пиян?

— Не, сър — каза Скоти уверено. — Момчетата ми са добри. Той е малко... не се чувства добре от храната. Поскарах му се малко. Това няма да се повтори.

— О, разбира се, че не трябва — съгласи се Тайлър. — Всъщност, ако в действителност е това, което казвате, то тогава се отнасяте към него много строго.

— Няма прекалено строга дисциплина, когато става дума за машинната зала, сър.

— Каква беше причината за... неразположението? Някакъв повод?

— Ергенско парти, сър.

— Вие присъствахте ли, когато младежът е погълнал храната?

— Не, сър — каза Скоти с едва забележима въздишка.

— Ние вече сме стари коне, комодор. Не мога да разбера... кога се превърнахме в такива.

— Наистина ли мислите така, мистър Скот?

— Да. Ние сме врагът, другите хора, по-старото поколение, опозицията. Кога станахме такива? Знаех, че все някога ще се случи, но ми се стори, че стана изведнъж. Чудя се кога пресякох невидимата граница.

— Кога? — Тайлър се усмихна. — Искате да знаете точна дата?

— Не съм сигурен кога точно е станало — продължи Скоти замислено. — Не мислех, че ще стане по този начин. Но все пак е станало. Бях „един от нас“, а сега съм „един от тях“. Разбирате ли, сър?

— Да, доста добре — отвърна Тайлър. — Всички искаме да задържим малко от миналото си, мистър Скот. За някои от нас е по-просто да се мисли като за „един от момчетата“. За други е... по-сложно.

— Сложността е моето поле за изследване — каза Скот.

— О, спомням си го много добре.

— Сър? — инженерът не разбра думите на комодора.

— Мислите, че съм забравил, така ли?

Скоти присви очи.

— Да забравите какво, комодор?

— За ракията, която бяхте сварили точно тук, в машинната зала...

— Сър! — каза Скоти възмутено. — Но това би било напълно в противоречие с инструкциите на „Старфлийт“. Никога не бих предприел такова...

— „Ентърпрайс“?

Скоти примигна:

— Да, сър.

— Може би не си спомням точно — каза комодорът. — Когато поостарее човек, паметта може да му изневери.

— И аз мисля така, сър — каза Скоти. — Може би е резултат от пиенето на такава нелегално направена ракия, когато сте били млад. Това е разрушило част от умствените ви клетки.

— Не. Алкохолът е разрушил вашите умствени клетки. Сбирката, която си спомням, просто ги е помела. Въпреки всичко ви ценя като специалист, в това отношение, мистър Скот.

Комуникационният апарат на стената иззвъня. Скоти пристъпи напред и натисна един бутон.

— Машинната зала. Скот слуша.

— Тук е капитанът — долетя гласът на Кърк. — Комодор Тайлър при вас ли е?

— Да, капитане — отговори Тайлър.

— Комодор, след десет минути ще засечем прохода.

— Веднага се качвам. Тайлър изключва.

След това комодорът се обърна към Скоти и му подаде ръка. Скоти я пое и я стисна здраво.

— За мен беше удоволствие да си спомня за миналите времена, мистър Скот.

— За мен също, комодор.

Тайлър се обърна и напусна машинната зала. Мистър Скот възобнови обиколката си. След минути се върна при работното място на мистър Хикс.

— Мистър Хикс — каза Скоти с цялата строгост на гласа си.

Хикс беше с гръб към него, но Скоти усещаше, че е притеснен. Младецът се обърна бавно и каза:

— Да, сър.

Скоти леко наклони глава и каза:

— Върви да спиш.

— Сър?

— Имаш страхотно главоболие, нали, синко?

— Не е толкова голямо, сър — призна Хикс.

— Добре. Сега върви да спиш! Това е заповед, синко.

Хикс не можеше да повярва на внезапния обрат, но кимна и бързо излезе, преди командирът да е променил решението си. Скоти го изгледа, докато излизаше, и тайничко се усмихна. След това се обърна към друг член от екипажа:

— Какво зяпате? Да не би да приличам на екран, който показва изменението на дилитиума?

— Забележителна гледка! — промълви Кърк.

Беше проучил файла със записа при първата среща на „Ентърпрайс“ с това необикновено явление, което неофициално се наричаше „Проход на Пайк“, название, което Крис Пайк не харесваше и не одобряваше използването му. Затова много хора, които се занимаваха с цепнатината, я наричаха с нейните координати: аномалия Т-128. И все пак изследването на записите не можеше да се сравни с това да стоиш в командната зала на кораба и да наблюдаваш екрана.

Космическата материя пред това странно явление се въртеше и вреше, сякаш представляваше набъбваща миазма, приличаща може би на Космоса в зародиш. Кърк усети, че се е вторачил в една малка част от космическото минало.

— Пукнатините сякаш започват да се появяват — промълви капитанът.

Маккой, който стоеше отляво, каза:

— Струва ми се, че Вселената ще се разпадне на парчета.

Кърк го погледна.

— Възрастта си казва думата, докторе. Може би Вселената има нужда да изреже мазнините си и да се подмлади.

— Това със сигурност ще е моята рецепта — потвърди Маккой.

— Стоим неподвижно на пет хилядния километър — каза Чеков.

— Какво става с прохода?

— Нищо, сър — отвърна Сулу, като погледна апаратурата си. — В момента, изглежда, се отваря... — след това спря и отново погледна: — Прилив на енергия, сър.

— Потвърдено — каза Спок от научната станция. — Проходът се отваря. Цикълът започва.

Вратата на турболифта се отвори със свистене и в командната зала влезе Тайлър. Този път стъпките му бяха уверени, но в очите му се четеше вълнение.

Кърк погледна към него, а после отново към екрана.

— Комодор — промълви той, — мислех, че ще останете долу заедно с останалите представители.

— Бях — отвърна Тайлър, — но сега, изглежда, вече не съм. Странно как работи Вселената, нали, капитане? — пристъпи една крачка напред и застана отляво на Маккой. — Не бих пропуснал тази гледка за нищо на света.

Проходът прие формата на спирала и бавно, бавно започна да се разделя. Екипажът наблюдаваше с възхищение, граничещо с удивление. Със спокоен монотонен глас Спок съобщаваше данни, когато проходът започна да се очертава. След няколко минути стана достатъчно широк, за да може да премине първо совалка, после звезден кораб, а след това и няколко кораба.

Всяка частица информация, която биваше улавяна от сензорите на „Ентърпрайс“, веднага биваше подавана към компютрите, които я обработваха със светкавична бързина и я изпращаха към базата данни на Федерацията, а оттам я получаваха всички раси, които участваха в това голямо и вълнуващо събитие.

И все пак, при цялата бързина и прецизност на уредите, човешкото око успя да забележи нещо в момента, в който уредите също го уловиха.

— Капитане — започна Спок, — сензорите показват...

— Виждам — отвърна Кърк. Близо до него Тайлър сочеше нещо и говореше.

— Ето. На четири часа.

Сулу го погледна и кратко каза:

— Две-двадесет, позиция осемнадесет.

Тайлър се усмихна.

— Същото нещо.

— Увеличете два пъти, мистър Сулу — каза Кърк.

Веднага фокусът беше преместен върху това, което привлече вниманието им, и беше увеличено два пъти.

От прохода излизаше малък космически кораб. Имаше размери на совалка, но дизайнът беше доста опростен — имаше формата на цилиндър. Движеше се с невероятна скорост.

— Сензорите показват, че совалката е преминала през прохода със скорост четири светлинни — каза Спок, — но тя е редуцирана до половин импулс в момента, в който излиза.

— По-бърза е от нашата совалка — отбеляза Кърк. — Комодор, при първия контакт не ви ли бяха споменали, че не разполагат с космически кораби?

— Точно така — отговори Тайлър. — От друга страна, калигарианците ни демонстрираха, че са способни да се справят успешно с всички проблеми: произведоха компютърни компоненти със завидна бързина. Така че това не ме учудва.

Совалката се приближи и спря. Сякаш висеше в космическото пространство и се взираше в „Ентърпрайс“.

— Напълно спря, капитане — каза Сулу. — В нашия транспортен обхват е.

— Мисля, че не е просто случайност — отвърна Кърк. После погледна към Тайлър, който едва кимна в потвърждение. — Данните?

— Сензорите улавят един жив индивид — каза Спок. — Като се сравнява с оригиналните транспортни данни, когато за първи път такива индивиди са се транспортирали на „Ентърпрайс“, това е калигарианец.

— Запазили сте информацията за индивидите отпреди четири десетилетия? — учуди се Тайлър.

— Не знаехте ли? — попита Кърк. — Отворете канал на търсеща честота, Ухура!

— В ефир сте, капитане.

— Тук е капитан Джеймз Кърк от космическия кораб „Ентърпрайс“ — започна той. — Ако вие сте представителят на Калигар, тогава добре дошли от името на Федерацията на обединените планети. Моля, представете се!

От совалката нямаше отговор. Тя просто си стоеше неподвижно.

Изведнъж на мониторите на компютрите започнаха да проблясват светлини. Кърк се огледа, а Спок каза:

— Капитане, сканират ни.

— Аха — промълви Тайлър. — Този път е по-различно — а когато Кърк го погледна въпросително, той продължи:

— Капитан Пайк даде да се разбере, че не е доволен от сканирането на компютрите ни без наше знание. Те възприеха забележката му и обещаха да вършат това по-открито.

— Трябва ли да предпазя компютрите ни? — попита Спок.

— Не — отвърна Кърк. Наведе се напред и се подпря на лакът. — Няма какво да крием. Позволете им да сканират колкото им душа иска.

Мониторите продължиха да проблясват още известно време, а след това спряха. Тогава Кърк каза:

— Ухура, включете ме! — когато тя кимна в потвърждение, той каза: — Совалка от Калигар... ние направихме нашия ход. Сега е ваш ред.

Но отново не се забеляза никакво движение. След по-малко от тридесет секунди внезапно долетя глас от транспортната зала:

— Капитане! — беше учуденият глас на Туч. — Транспортните лъчи се активираха!

— От кого? — попита Кърк.

— Не от мен, сър. Да се опитам ли да ги изключа?

— Не. Слизаме веднага. Командната зала до охраната — продължи той. — Охраната към транспортната зала — бързо се изправи и каза: — Комодор Тайлър, мистър Спок, доктор Маккой, ще

дойдете ли с мен, моля? Ухура, извикайте останалите от контактната група в транспортната зала. Мистър Сулу, поемете управлението.

— Да, сър — отвърна Сулу, като се настаняваше в креслото на капитана.

Никой не проговори в турболифта на път за транспортната зала, но Кърк чувстваше вълнението на комодор Тайлър. Кърк съзнаваше, че това пътуване за Тайлър е носталгично. Комодорът се завръщаше към едно голямо приключение от младостта си, а за Кърк то беше просто един нов контакт с чужда раса.

„Просто нов контакт. Боже мой — осъзна се капитанът, — наистина ли мисля така сега?“ Когато беше дете, мечтите му за среща с чужди, непознати светове и раси изпълваха дните и нощите му. Сега толкова ли много се е променил, че фактът за срещата му с нова раса — нова за него — се свежда до „просто още един контакт“?

Той разбираше, че трябва да прави всичко възможно, за да запази мечтите от детството си непокътнати и да поддържа младежкия си ентузиазъм. Срещите с непознати раси бяха станали част от работата му, негово ежедневие, затова вече не можеха да го вълнуват, но нещо много важно от същността на Джеймс Т. Кърк беше изчезнало и той осъзна, че звездите, които обичаше толкова много, няма вече да му принадлежат.

Турболифтът ги спря на по-малко от двеста крачки от главната транспортна зала. Кърк дочу суматоха и гласове точно пред залата. Изглежда, имаше някакъв спор. Но защо дори и това не го учудваше?

Не се учуди, когато откри, че източникът на безредието е посланик Фокс.

Фокс беше блокирал входа към транспортната зала, като беше уведолил двамата от охраната, Мейер и Бояджиян, да не пристъпват и крачка напред. Мейер беше доста раздражен и се канеше да сграбчи посланик Фокс и да го запрати в тръбата на Джефри, но все още се въздържаше. Пристигането на Кърк беше посрещнато с въздишка на облекчение от охраната:

— Капитане, посланик Фокс пречи на охранителните мерки.

Фокс се обърна към Кърк:

— Капитане — започна той спокойно, — мисля, че ще бъде доста лошо представителят на Калигар още при първото си посещение

да види член от екипажа, който е насочил ръчния си фазер към него. Това не е в синхрон с имиджа ни, с който искаме да се представим.

— Това, с което искам да се представя, посланик — отвърна Кърк, — е кораб, който е максимално осигурен. В процес сме на незаявено транспортиране и макар да мисля, че то е безопасно, все пак има определени процедури, които трябва да бъдат спазвани — той погледна към двамата мъже от охраната, които наистина бяха извадили оръжието си, и им заповяда: — Приберете го! Но бъдете готови да го извадите всеки момент, ако потрѣбва — когато Мейер и Бояджиян прибраха оръжието си, капитанът продължи: — Искам да помните, посланик, че всеки, който пречи на охраната, която действа по заповед на капитана, трябва да бъде наказан по определен начин. До каква степен искате да се придържам към правилата, посланик?

Фокс изрѣмжа, но отстъпи настрана. Кърк знаеше, че който и да е бил телепортиран, то той вече се намира и залата с младши лейтенант Туч. Ако имаше някаква опасност, Туч вече беше попаднала в нея, докато Кърк се занимаваше отвън с някакъв си бюрократ.

Так и Дейстриъм бяха наблюдавали сцената, без да вземат участие, а Доркин си мърмореше нещо с глас, който наподобяваше стържене на пясък върху метал.

Кърк се отвърна от Фокс, сякаш посланикът беше една незначителна фигура за него, което в действителност беше така, и влезе в транспортната зала.

Там за първи път в живота си видя калигарианец на живо.

Тя беше с грѣб към вратата и сякаш беше погълната от разговора си с Туч. Явно транспортният офицер не се намираше в опасност. Дори като че ли се смееше на нещо, което калигарианката току-що беше казала. Но при отварянето на вратата представителят на Калигар се обърна с лице към влизащите.

Точно зад Кърк се чу въздишка и капитанът хвърли поглед назад. Беше комодор Тайлър. Очите му се бяха разширили — от какво? От удивление? От радост? От шок? Устните му сякаш се колебаеха да се разтегнат в усмивка.

— Боже господи! — прошепна Тайлър. — Изобщо не се е променила.

Калигарианката се усмихна с любезна усмивка.

— Здравейте! Удоволствие е да се срещна с вас. Идвам тук от името на Калигар, който отново протяга ръка за поздрав. Аз съм Екма, Майстор-строител.

— Джеймз Кърк — капитан на „Ентърпрайс“.

Докато ѝ представяше останалите един по един, забеляза, че Тайлър отстъпва назад. Дали наистина искаше присъствието му да бъде изненада за нея или внезапно се беше осъзнал — Кърк не беше сигурен. Но накрая каза:

— А това е...

— Мисля, че мога сам да се представя, капитане — каза Тайлър. Пристъпи напред, спря се пред Екма и се усмихна широко. После пое дълбоко дъх и каза: — Здравей, Екма!

— Здравей! — тя се обърна с усмивка и той усети собственото си сърце, което тупкаше силно. — А вие сте...

Първоначално той не успя да схване думите:

— Ъ... комодор Тайлър — отвърна сконфузено. — Хосе Тайлър.

— Здравейте, комодор!

Тя пое ръката му и леко я стисна.

Всички видяха, че Тайлър беше шокиран. А Екма се взря в него за по-дълго и каза:

— Има ли нещо нередно, комодор?

— Нередно? Екма... не ме ли помниш?

Тя се вторачи отново в лицето му малко объркана — жената от неговото минало, жената, която беше пряката връзка с младостта му. Жената, за която той мислеше толкова често.

— Срецаха ли сме се? — попита тя.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

После се приближи и го целуна.

Вкусът и дъхът ѝ бяха същите, които той помнеше от години. И когато тя му се усмихна дяволито както... но в погледа ѝ се долавяше нещо друго. Годините. Това беше. Годините, опитът и тъгата.

— О, мой скъпи лейтенанте — каза тя с нисък гърлен глас, — как можахте да си помислите, че съм ви забравила? А? Дори за момент — усмихна се. — Да забравя съмненията ви и липсата на доверие...

— Липса на доверие? — учуди се Тайлър, като изръмжа силно. — Глупости! Нито за миг, нито дори за един миг не съм си и помислял, че е възможно да ме забравиш.

След това като че ли осъзна, че не са сами (дори някои от присъстващите се усмихваха като глупаци), обърна се и каза, като че ли държи предизборна реч:

— Майстор-строителят и аз се... срещнахме.

— Очевидно е — каза посланик Фокс.

— Джентълмени — проговори Кърк, като се обърна към всички, — тъй като не разполагаме с неограничено време, предлагам да слезете в совалката.

— Капитане — каза Тайлър, — бихте ли се съгласили с предложението ми да си разменим местата с посланик Фокс?

Теларитът погледна към Так смутено:

— Каква е причината за тази смяна?

— Очевадна! — отвърна Так.

— О! — Доркин се намръщи. Всъщност той постоянно беше намръщен, но в този момент това доста се забелязваше. — Защо тогава аз не бях поканен да остана тук?

Кърк мъдро игнорира въпроса и премести погледа си от Тайлър на Фокс. Фокс повдигна рамене:

— Нямам нищо против, капитане. Трябва да призная, че когато се съгласих със задължението си, без да се оплаквам, бях малко разочарован, че ще пропусна възможността да посетя Калигар. А освен

това става ясно, че комодор Тайлър има определен... интерес да остане на борда.

— На мен не ми става ясно — каза Доркин.

Так кратко отбеляза:

— Всъщност никой не ви и пита.

При тези думи Шондар Доркин изръмжа:

— Много добре, комодор. Щом като желаете да придружавате официално Екма по време на престоя ѝ с нас, аз нямам нищо против.

Кърк се опита да скрие идиотската си усмивка, но вътрешно намираще станалото за прекрасно.

— Моля всички да се заемат със задълженията си! Изстрелване на совалката след пет минути, мистър Скот.

— Да, сър — отвърна с готовност инженерът и вдигна ръце: — Не съм пилотирал совалка от доста време, но мисля, че ще се справя.

— Имам ви доверие, мистър Скот — каза Кърк. — Майстор-строител Екма, сигурен съм, че комодорът няма да има нищо против да ви отведе до стаите, предназначени за вас по време на престоя ви... и след това, ако нямате нищо против, останалите членове от моя екипаж биха оценили възможността да поговорят с вас.

— Тук съм, за да съм ви от полза, капитане — отвърна Екма с лек поклон.

Всички излязоха от транспортната зала, а Фокс поизостана, за да говори с Кърк.

— Не може ли да отлетим след десет минути, капитане? — попита той. — Трябва да взема някои неща със себе си. Материалът, по който исках да дискутирам с този, който дойде на кораба, и бих...

— Десет минути, посланик, но не повече — каза Кърк строго. — По-добре побързайте!

— Ще се постарая, капитане.

Фокс бързо се отправи по коридора и почти се затича. Кърк кимна одобрително след него:

— Хубаво е да видиш мъж на такава възраст да се вълнува толкова много от нещо.

— Той много по-стар ли е от вас, капитане? — попита Екма.

Кърк се замисли за момент.

— Знаете ли... когато бях по-млад, той изглеждаше много по-стар от мен. Сега някак си изглежда по-малко стар. Разбирате ли ме?

— Толкова добре, колкото всичко останало, което е свързано с човешките същества — отвърна Екма. Тя се усмихна на Тайлър, който добродушно се засмя. — Щяхте да ми покажете моите стаи, лейтенант?

— Всъщност, комодор — отвърна той. — Но можете да ме наричате Хосе или Джо.

— Добре, Джо — отвърна тя. Той ѝ подаде ръка и тя я пое. Така заедно под ръка се запътиха по коридора. Кърк и Маккой се загледаха след тях.

— Чудесна двойка са, не мислите ли, капитане? — попита Маккой.

— Да, наистина, докторе.

— За хора в „напреднала възраст“, разбира се — допълни докторът.

При тези думи Кърк се засмя.

— Никога не сте прекалено стар, за да бъдете млад, докторе.

Когато Хикс се събуди, не можа да разбере къде се намира.

Като се подчини на заповедта на главния инженер, се беше прибрал в стаята си, за да се наспи. Но не след дълго... точно когато се канеше да заспи... нещо го стресна. Случаен, далечен шум от машини или може би неочаквано силен смях, когато някой минаваше покрай стаята му. Каквото и да бе, то го събуди и той седна в леглото си в тъмнината, объркан и все още страдащ от главоболието заради партито миналата нощ.

Погледна хронометъра си и възкликна:

— О, боже! Трябва да съм на дежурство.

Все още като зашеметен, той се изправи и бързо излезе от стаята си. Докато тичаше по коридора, си спомни, че беше в стаята си да почива по заповед на мистър Скот. Това го поуспокои. При обикновени обстоятелства това щеше да е нарушение.

Твърде късно Хикс забеляза посланик Фокс, който бързаше срещу него.

Резултатът от срещата им бе сблъсък. Хикс не се нарани ни най-малко, но при сблъсъка се чу нещо като пукане на кости. Фокс падна тежко на дясната си страна и още веднъж се чу същият звук.

Хикс се залюля и се подпря на стената, като триеше гърдите си. Но Фокс лежеше на пода, стенеше и се мръщеше от болка.

— Оох, господи! — възкликна Хикс.

— Счупена бедрена кост — каза Маккой. — Две пукнати ребра; едното е близо до белия дроб.

Намираха се в лазарета — Маккой, Кърк и разстроеният Хикс. Последният правеше безсмислени движения с ръцете си.

— Беше нещастен случай. Аз едва го блъснах. Всичко това се случи, защото аз го повалих. Не исках...

— Знаем, че не сте искали, младши лейтенант — каза Кърк. Опитваше се да сдържа гнева си, но не можеше да прикрие раздразнението. — Въпреки това фактът, че не сте гледали къде вървите, не ви извинява.

— Знаем, сър — отвърна Хикс, гледайки покрусено. — Наистина съжалявам. Аз просто го блъснах...

— Старите кости са много чупливи — каза Кърк.

Хикс погледна към Маккой виновно и докторът каза раздразнено:

— Не аз. Костите в тялото.

— О — отвърна Хикс.

От болничното легло Фокс извика:

— Чувствам се добре. Наистина. Помогнете ми да се изпра вя...

Маккой се обърна и каза остро:

— Стойте там, където сте, или ще ви счупя и другата бедрена кост.

Дали тази заплаха наистина подейства, но Фокс отново положи главата си на възглавницата, а изражението му беше нещастно. Маккой погледна отново към Кърк и посочи Фокс.

— Следващия път, когато искаш да изкачиш друга проклета планина, помисли за деликатната страна на нещата.

Кърк искаше да му отговори, но комуникаторът на стената иззвъня. Командирът се приближи и натисна бутона:

— Тук е Кърк.

— Капитане, тук е Спок, в залата със совалката — чу се гласът на Вулкан. — Разбрах, че е станала злополука с посланика.

— Сблъскал се е силно с младши лейтенант Хикс — отвърна Кърк и погледна към леглото, където лежеше Фокс. Близко до него стоеше Хикс и се извиняваше. — За посланик Фокс последствията са сериозни.

— Да задържа ли совалката заради него?

Кърк погледна към Маккой. Докторът кимна решително с глава:

— Той ще остане тук известно време, мистър Спок — отговори капитанът. — По-добре е да вървите.

— Да, сър.

— Помнете: връзка на всеки кръгъл час. Късмет!

— Ще ви потрябва — измърмори Маккой.

— Благодаря, капитане. И моля ви, благодарете на доктора за чувствата му.

Кърк хвърли закачлив поглед към Маккой, който почти се намръщи:

— Погрижете се за изражението на лицето си, докторе. Започвате да приличате на теларит.

— Защо този пилотира совалката? — мърмореше Шондар Доркин.

Скоти се извърна и прониза с погледа си теларита:

— Защото съм в състояние да я пръсна на парчета и след това с голи ръце да я събера отново, ако е необходимо. Заради това.

След тези думи инженерът се обърна напред, за да извърши последните проверки преди старта, и си помисли, че няма да има нищо против да отстрани някого от совалката...

Спок влезе в совалката и изгледа Так, Дейстриъм и мърморещия Шондар.

— Изглежда, че посланик Фокс няма да ни придружи. Случила се е злополука и той е в лазарета.

— Ха! — извика Доркин. — Знаех си, че е прекалено слаб за суровостта на едно космическо пътуване. Срамота е, че не всички са здрави и издръжливи като теларитите. Знаете ли какви щяхте да бъдете тогава?

— Самоубийци? — попита Так.

— По-силни.

— О, драги. Тогава ще е по-трудно да умрем, нали?

Доркин се прицели с поглед в Так:

— Теларитите са една от най-устойчивите раси в Галактиката. Знаете ли какво е нужно, за да бъдем изтребени?

— Един продължителен, суров поглед в огледалото?

— Не. Необходимо е — каза Доркин предупредително — повече, отколкото на вас.

— Не се безпокойте — отвърна Так. — Аз мога да издържа повече.

Сега Дейстрьом, който седеше точно пред тях, бавно се обърна с величествен маниер:

— Съзнавате ли — започна бавно той, като наблягаше на всяка отделна дума, — че енергията, която и двамата изразходвате в този безсмислен спор, е достатъчна за храненето на космически кораб, за да преполови пътя до Римбор?

Доркин се вторачи в него:

— Да го преполови, казвате?

Дейстрьом погледна към Так:

— Сарказмът сякаш го вдъхновява, нали?

— Да, като че ли — съгласи се Так.

Същевременно Спок зае мястото си до Скоти.

Скоти се усмихна и извика:

— Дръжте се, момчета! Сега ще видим какво може това бебе.

— Какво? — изръмжа Доркин. — Има бебе на борда? Защо моето правителство не е уведомено за това?

Последните протестни думи на Доркин бяха заглушени от двигателите на совалката и малкият космически кораб скочи в открития Космос и се насочи към обширното пространство на реалността.

Проходът ставаше все по-голям с приближаването на совалката, задвижвана с импулсна мощност. Спок държеше под око данните, които се подаваха от апаратурата, за да се увери, че проходът е стабилен. При първия знак на нестабилност той щеше да се откаже веднага от полета, тъй като последното нещо, което щеше да направи, бе да застраши живота на членовете от контактната група. Хвърли поглед към Скоти и сякаш по някаква телепатия той също го погледна.

След толкова години, прекарани заедно, има някои неща, които се разбират без приказки.

Едно от тях е погледът, който Скоти отправи към точно определена част от апаратурата, а това означаваше, че натискането на бутона ще включи допълнителните двигатели.

Не се осмеляваха да влязат в прохода само с импулсните двигатели. Ако направеха това, нямаше да оцелеят повече от пет минути... Така че при достигане гребена на прохода трябваше да се действа. И те трябваше да се ръководят от мисълта, че проходът няма да ги приеме с отворени обятия, напротив, може да ги пръсне на парчета.

— Наближаваме определената позиция — каза Скот безизразно. Ако в този момент си мислеше за живота и смъртта, то това не беше забелязано: — петнадесет... четиринадесет... тринадесет... дванадесет...

Придвижваха се все по-близо и по-близо до прохода. Изглеждаше, сякаш целият е изпълнен с много цветове, които танцуваха смешно из тъмнината.

— Единадесет... десет...

— Какво, по дяволите, чака? — попита Шондар Доркин.

— Точния момент, когато ще натисне бутона и ще ви катапултира в открития Космос — осведоми го Так.

Спок веднага почувства подозрителния поглед на Доркин по гърба си. Може би имаше и по-наивна раса от теларитите, помисли си той, но в момента нито една не му идваше наум.

— Шест... пет... четири... — броеше Скот. Ако се съдеше по гласа му, можеше да се помисли, че отброява началото на спортно състезание — три...

Проходът ги викаше.

И като хвърли последен поглед към апаратурата, Спок каза:

— Активирайте допълнителните двигатели.

В първия миг им се стори, че совалката се втурва напред към прохода, а задната ѝ част изостава.

От командната зала Кърк видя как малкото космическо транспортно средство изчезва в тъмнината. Седна в креслото си, лицето му беше безизразно, беше се отдал на размисъл.

Екма застана в центъра на стаята, като се оглеждаше. Тайлър, който стоеше близо до вратата, я наблюдаваше с интерес, но беше и малко объркан. Сякаш нещо в нея внезапно се промени. В транспортната зала, дори по пътя до стаята ѝ, тя се държеше приятно, беше учтива, дори флиртуваше — такава, каквато беше преди много години. Но като че ли беше помъдряла.

Сега обаче от нея се излъчваше напрегнатост и опасение. Той не можеше да не забележи разликата, но не каза нищо. Вместо това попита, като се опитваше гласът му да звучи спокойно:

— Харесва ли ти стаята?

Тя не отговори, а го погледна право в очите и каза:

— Мислиш ли, че мога да поговоря с капитан Кърк? Той ръководи кораба, нали?

Гласът ѝ звучеше официално.

— Със сигурност — отвърна той спокойно, доближи се до стената и натисна бутона на комуникатора. — Тайлър до командната зала. Капитане?

— Тук е Кърк.

— Ще слезете ли до стаята на Екма за момент?

— Нещо не е наред ли?

— Не мисля. Тя просто иска да говори с вас. Разбира се, може да почакате да бъде изстреляна совалката...

— Тя току-що влезе в прохода, комодор, така че сега не можем да правим нищо, а просто трябва да чакаме. Ще бъда долу след няколко секунди.

— Благодаря!

Обърна се към Екма и леко разпери ръце:

— Е, всичко е о'кей?

— Благодаря.

Тя седна внимателно в края на леглото, като сложи ръце върху коленете си. Той я погледна с нескрито любопитство:

— Екма — започна Тайлър, — баща ти...

— Зио отиде при предците си — каза тя тихо.

— О, съжалявам. Той умееше да мисли напредничаво. Жалко.

— Нямахме друг избор.

Комодорът повдигна рамене и бавно закрачи из стаята.

— Мисля, че никой от нас няма друг избор.

Тя не отвърна, а продължи да се взира в една точка. Тайлър не се стърпя и зададе следващия си въпрос: този, който го беше занимавал с години. Въпросът за това последно, ужасно лице, което беше видял точно преди да бъде телепортиран обратно на „Ентърпрайс“.

— А Макро? — попита той. — Брат ти?

Отговорът беше кратък:

— Да. Той е добре.

— Екма — опита се с всички сили да скрие чувствата си Тайлър, — когато ме телепортираха преди години, последното нещо, което видях, беше той... и ръката му върху...

Тя бавно вдигна глава и го погледна. Очите ѝ бяха сякаш от стъкло.

— Каквото си видял... е нещо обичайно сред нас.

Той се вторачи в нея.

— Какво?

— Вашите табута не са и наши — отвърна тя. — Ревността, която брат ми изпитваше заради теб, опитите му да те нарани, бяха не просто братски.

Той се обърка.

— Искаш да кажеш, че ти и той... ти...

Тя въздъхна, ръцете ѝ едва забележимо трепнаха.

— Аз не съм такава, каквато бях, когато се срещнахме за първи път, Джо. Тогава бях много... свободна. Бях се упоила от свободата си. Радвах се на живота, сякаш той ще продължи вечно. И това ми помогна да забравя тези страни от живота, за които аз бих по-добре... бях забравила — погледна към него и следващите ѝ думи го удариха като чук. — Имам син.

Тайлър почувства кръвта да нахлува в главата му.

— Си... син — прошепна той. — Неговият син?

Тя кимна.

— Трябва да разбереш, че нашият генетичен строеж не е като вашия. Не трябва да се тревожим, че някои гени може да доминират и да се получи израждане. Сред нас съюзите брат-сестра са едни от най-добрите и най-резултатните.

— Ами, не вярвам, че е здравословно — каза Тайлър. — Мисля, че е грешно, аз... — посочи с пръст към нея. — Станало е, след като

баща ти е умрял, нали?

— Да, точно така. А новият Майстор-строител съм аз...

— Не ме интересува какво е станало — каза Тайлър решително и сам се учуди на гласа си. Хвана я за ръцете и ги стисна така силно, че една земна жителка би извикала от болка. — Грешно е и ако баща ти беше жив, щеше да каже същото.

Тя се усмихна тъжно.

— Откъде мислиш, че е произлязъл баща ми, Джо? Такъв прогресивен човек — сам го каза. Кой мислиш са били неговите родители?

Той тръсна глава.

— Не вярвам.

Тя се опита да докосне лицето му, но той я отблъсна. Тогава Екма тъжно каза:

— Колко жалко. Мислиш се за гражданин на Галактиката, Джо, а разсъждаваш като провинциалист. С такава неохота възприемаш гледните точки, които са различни от тези, с които си израснал.

Той мълчеше. На вратата се позвъни.

— Влезте! — извика Екма.

Вратата се плъзна и в стаята влезе Кърк. Той веднага долови безпокойството у Екма, но се усмихна и каза:

— Пожелали сте да ме видите?

— Да, капитане. Благодаря, че ми отделяте време. Той направи жест, с който искаше да каже: „Няма нищо!“

— Винаги имам време за своите гости, особено за такъв важен гост, какъвто сте вие. И така... с какво мога да бъда полезен на Майстор-строителя на Калигар?

— С нищо.

Простият и кратък отговор го смути за момент. Той погледна към Тайлър, но комодорът не можеше да му помогне. Командирът се усмихна и каза:

— Е, ако смея да попитам... след като не мога да направя нищо за вас, тогава защо...

— Не можете да направите нищо за Майстор-строителя на Калигар — прекъсна го тя, — защото аз се отказвам от тази титла.

— Отказвате се? — думата се отрони от устата и на двамата едновременно и Кърк продължи: — Не разбирам.

— Тогава ще ви обясня. Нито един в нашата история не се е отказвал от титлата. Не е позволено. Немислимо е. Но аз точно това правя. Аз официално търся убежище на борда на „Ентърпрайс“. Не искам да се върна обратно на Калигар — погледна Кърк предизвикателно — и нищо в тази Галактика не е в състояние да ме спре.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

— Очарователно!

Совалката обиколи около един от по-големите градове, които съставляваха мрежата на Калигар. Градът излъчи сигнал, с който насочи совалката точно към платформата си. Скоти я направляваше уверено, като се опитваше да не се разсейва от впечатляващата гледка на постоянно горящия Калигар.

На върха куполът имаше отвор и Скоти погледна към Спок. Той леко кимна, което беше достатъчно ясен знак за Скот да насочи совалката през този отвор.

След като минаха, отворът се затвори и Скоти продължи да следва сигнала, който накрая ги отведе към мястото за кацане, което, изглежда, беше специално построено за тях.

— Кацаме, мистър Скот — каза Спок.

— Да, сър — отвърна Скоти.

Около мястото за кацане се бяха насъбрали индивиди, които явно ги очакваха. Дори от разстояние Спок веднага разпозна един от тях — Алт, Майстор на социалното положение. Стоящият близо до него явно беше Макро. Не си спомни никой друг от останалите.

Скоти плавно приземи совалката, но кацането, разбира се, не беше достатъчно меко за Шондар Доркин, който се оплака и държеше да уведоми мистър Скот, че дори дете теларит със завързани очи може да приземи космически съд по-добре. Скоти не отговори, но се постара да си представи как совалката каца върху главата на теларита.

След като беше изключил моторите, Скоти отвори вратата и контактната група излезе от совалката. Това, което веднага го шокира, беше поразителната тишина, която, изглежда, цареше в целия град. Сякаш всичко и всички в този град само слушаха и мълчаха в очакване.

Алт пристъпи напред и леко наклони глава:

— Мистър Спок, мисля, че така се казвахте?

— За мен е чест, че си спомняте името ми — отвърна Спок.

— А вашият капитан Пайк?

— Той се оттегли — каза Спок дипломатично.

— И сега вие сте командир?

— Аз съм командир на тази контактна група — каза Спок. — Може ли да ви представя...

Но сега заговори Макро. Изглеждаше по-начумерен отпреди. По-раздразнен.

— Вие ли командвате „Ентърпрайс“? Или онзи, как му беше името? — изглежда, правеше голямо усилие да си спомни нещо, но Спок веднага разбра, че Макро отлично знае името на този, когото имаше предвид, и просто се преструва. — О, да, Тайлър.

— Комодор Тайлър остана на борда на „Ентърпрайс“ — каза тихо Спок, като усети враждебността, която излъчваше Макро. — Пристигането на Майстор-строителя го подтикна да остане, за да контактува с нея.

— Да — отвърна меко Макро. — Да, трябваше да се сетя. И той е командирът на вашия кораб?

— Не. Командир е капитан Джеймс Т. Кърк.

Макро потри брадичката си:

— А защо той не е тук? Не заслужаваме ли неговото внимание?

— Указанията на „Старфлайт“ са — каза Спок спокойно — командирите да остават на корабите си, когато това е възможно.

— Предпочитаме да преговаряме с водачите на хората — заяви Макро.

Сега се намеси и мистър Скот.

— Ако мистър Спок ни поведе към вратите на ада, ще го последвам и дори ще си подсвирквам. Това достатъчно ли е за един лидер?

Алт наблюдаваше мълчаливо, но не му се удаваше да прикрие изражението на антипатия.

— Макро е прав, че лидерите трябва да осъществят началния контакт. И заради това няма да се придържаме към церемонията. Макро — обърна се той, като беше ясно, че всичко това е част от някакъв продължителен и остър спор, — ще поговорим за това отново по-късно. Междувременно ще съм ви благодарен да покажете поне малко такт.

Макро леко се поклони и каза:

— Както желаете, сър.

— Добре — каза Алт и отново се обърна към Спок. — Не питате за отсъствието на Зио.

— Фактът, че Екма се представи като Майстор-строител — титла, за която Зио спомена, че е доживотна, показва, че той не е между живите.

— Да — провлачено каза Алт. — Да, това е точно така. Той беше най-големият защитник на идеята за контакт от този род. Трябва да призная, че по времето на първия контакт мислех за него като за възможно най-лошото решение. Измина доста време, през което размишлявах. Нещо повече, като пренебрегнем вътрешния ми страх, става ясно, че срещата ни с вас не доведе до края на нашата цивилизация. Може би е дошло времето за по-предпазлив експеримент и контакт. Това е нещо, което не съм споменавал на Зио, докато беше жив.

— Това, сър — каза Спок, — е лесно разбираемо чувство.

Скоти прикри усмивката си. Той много добре знаеше какво мисли Спок. Маккой със сигурност щеше да добави нещо, ако присъстваше.

— Тези — продължи Алт — са членовете на нашия Управителен съвет — и посочи към половин дузина калигарианци, които стояха наблизо.

— Управителен съвет? — този груб глас принадлежеше на Шондар Доркин. — В предишните рапорти нямаше и помен от управителен съвет. Каква е причината за промяната?

— Това не ви засяга — озъби се Макро.

Шондар Доркин бавно се обърна и със свинския си поглед стрелна калигарианеца.

— Напротив, засяга ме — отвърна той.

— Джентълмени — намеси се Спок авторитетно, — целта на тази среща е миролюбивата размяна на идеи и информация. Не мисля, че враждебността ще ни помогне.

— Добре казано, мистър Спок — одобри Алт. — Правилно — след което направи жест: — Ако ме последвате, ще видите, че пътуването ви не е било напразно. Имате ли нещо против да се разделите, за да можете да научите повече неща?

— Не, разбира се — Спок потупа комуникатора на китката си. Всеки член от контактната група имаше такова устройство. — Ще можем да поддържаме връзка помежду си.

— О, разбира се — каза Алт. — Сега... представете се.

Спок накратко представи всеки член от контактната група на Алт, Макро и членовете на Съвета, а те пък, от своя страна, също се представиха. Алт след това ги покани с жест да го последват и те тръгнаха бавно из града.

Калигарианците, покрай които минаваха, не ги удостояваха с голямо внимание, сякаш бяха привикнали с присъствието на чужденци и са се примирили с този факт. Докато вървяха из града, Алт попита:

— Имаште ли проблеми при преминаването на прохода?

— Подобрените ни двигатели и полето бяха повече от достатъчни, за да ни предпазят от мозъчния стрес. Но разходът на гориво беше по-голям, отколкото очаквахме — каза Спок.

— Няма да изпаднете в затруднение при връщането си, нали? — въпросът беше зададен от Макро с безразличие. По гласа му трудно можеше да се определи дали щеше да се радва или не, ако им се случи неприятност на връщане.

Скоти проговори:

— О, не. Имаме малка резерва, но имаме друг проблем. Разполагате ли с технология, която ще ни даде възможност за зареждане на нашата шейничка?

— Да, разбира се — Алт дори не погледна към Скот. — Но не можем да ви я разкрием. Затова пък сега — този път погледна към Скот — е възможно да възстановим дилитиевите кристали, които запазват вашата совалка. Всъщност може да създадем саморегенериращи се кристали.

Честно казано Скот не беше сигурен дали Алт се шегува или не.

— Честно?

Макро шумно изсумтя.

— Разбира се.

— Това е удивително!

— Удивителното е, че още не сте го направили — отвърна Макро.

При тези думи Скоти се намръщи, но Макро замълча. Това засега беше достатъчно за Скоти. После той каза:

— Ако може да попитам — интересно ми е да науча строежа на този купол. Отворът сякаш се появи от нищото. Това някакво силово поле ли е или материал, подобен на прозрачния алуминий?

Алт погледна към Макро и този път Макро направи опит да отговори на въпроса без враждебност.

— Всъщност това са свързани изкуствени атмосферни молекули.

— Свързани... искате да кажете, че — започна Скоти, като се опитваше да проумее — сте създали поле от тънък слой въздух?

— Горедолу така — съгласи се Макро. — Когато отворът се откри за вас, това всъщност беше един силов мехур, който беше създаден от самите молекули. Той ви обгърна при влизането. След като влязохте, мехурът ви освободи и прие първоначалната си форма.

— Звучи така, сякаш е живо същество.

Макро спря и погледна Спок, като също го накара да спре. След това каза развълнувано:

— Разбира се, че е живо същество. Всичко тук е живо.

Скоти се намръщи:

— Какво говорите?

— О — възкликна Алт. — Мистър Скот, ето че пристигнахме.

Бяха спрели пред една блестяща сребърна платформа с размери около шестдесет фута в диаметър. Алт посочи към нея:

— Вие, мистър Скот, сте главен инженер, според компютърните файлове, които сканирахме. Не виждам причина да не ви запозная с последните ни постижения, въпреки че не възнамерявам да ви въвеждам в подробностите.

— И това е достатъчно — каза Скоти. Вътрешно беше уверен, че трябва само да наблюдава нещо и след това ще е в състояние да го възпроизведе по памет.

— Добре. Стъпете върху тази платформа и ще бъдете пренесени в инженерния център. Един от нашите най-добри специалисти ще ви очаква там.

— Да — каза Макро. — Казва се Регер и е мой син.

— Ваш син? — попита Скоти.

— Да, но не се тревожете! Той не прилича на мен.

Всички погледнаха Макро учудено, а самият той гледаше невинно. Погледът му накара няколко души от Съвета да се засмеят.

Това породя тих смях у Так, Скоти и дори у Шондар Доркин, чийто голям търбух заподскача като на Дядо Коледа.

Спок, от своя страна, погледна към вечно сериозния Ричард Дейстриъм, който едва повдигна рамене.

Алт, като клатеше глава, каза:

— Признавам, Макро, че по някой път доста ме учудваш.

— Той е глупаво същество, което не знае собствените си недостатъци — отвърна Макро, — аз не съм такъв. Мога ли да предложа ученият Так да се присъедини към мистър Скот? Шондар Доркин и мистър Спок може да придружат Майстора на социалния статус Алт и останалите членове на Съвета, за да дискутират философските и политически въпроси, докато аз ще заведа доктор Дейстриъм в компютърния комуникационен център. Това сигурно покрива периметъра на вашите интереси.

Членовете на контактната група се спогледаха, размениха тихо мнения и накрая Спок каза:

— Този дневен ред ни задоволява.

Так отиде при Скоти и двамата стъпиха върху блещукащата платформа. С нисък тембър Так каза:

— Всичко, което ми дава възможност да не стоя близо до един теларит, е желано от мен.

— Разбирам ви — отвърна Скоти също тихо. След това повиши тон и каза: — Какво трябва да направим, за да задействаме системата?

— Просто мислете за мястото, където отивате — отвърна Макро.

— Искате да кажете, че е достатъчно само да си помисля за инженерния център, където отивам, и...

Мистър Скот и Так изчезнаха, сякаш никога не са били там.

— Къде, по дяволите... — възкликна Шондар Доркин, не че толкова беше загрижен за двамата. Ако никога повече не ги видеше, нямаше изобщо да го е грижа. Просто внезапността на изчезването им го шокира.

— Не се безпокойте! — обърна се към него Алт. — Те вече са там, където трябва.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Коментарът е излишен!

Насъбралите се в залата за заседания не бяха много — Кърк, Маккой, Фокс — в инвалидна количка, Екма, Тайлър и Ухура, която записваше дискусиата. Всъщност записът ѝ беше излишен, защото компютърът автоматично записваше всичко, което се говореше. Но ситуацията като тази изискваше определен протокол.

Фокс беше изрекъл думите преди малко и сега силно клатеше глава.

— Всякакъв коментар е излишен!

— Посланик — каза Кърк тихо, — това не зависи от вас.

— Капитане — обърна се Фокс на стола си, за да погледне Кърк право в лицето, — страхувам се, че зависи.

За момент се възцари неловка тишина, а след това заговори Тайлър:

— Мога лично да ви уверя, капитане, че ще имате пълната поддръжка на „Старфлийт“ по този въпрос.

— Не бих бил толкова убеден, комодор — прекъсна го Фокс. — При цялото ми уважение към вас е очевидно, че мисълта ви е неправилна. Мнението ви по въпроса е повлияно от вашата лична заинтересуваност — и посочи към Екма. — И от един индивид, който очевидно упражнява прекалено голямо влияние върху вас. В момента не мога достатъчно да предположа и да си представя...

Тайлър се понадигна. Никога не можеше да реагира спокойно на нещата.

— Вие сте бюрократичен кучи си...

— Комодор! — извика остро Кърк. Тонът му по би подходдал към подчинен. Тайлър обаче не каза нищо, а просто отново седна в креслото.

Маккой, от своя страна, внимателно наблюдаваше Екма. Имаше нещо, нещо в поведението ѝ, което не беше наред. Беше се тренирал години наред да може само с един поглед да определи дали някой се чувства добре или не и шестото му чувство сега го предупреждаваше.

— Майстор-строител — каза меко той, — добре ли сте?

Тя го погледна и се усмихна закачливо:

— Добре съм, докторе. Само малко... напрегната от последните събития.

— Не се учудвам — отвърна загрижено Маккой.

— Е, учуден съм — каза Фокс, — учуден съм, Майстор-строител, че застрашавате полагането на добри връзки с вашия народ с внезапното си решение, че не искате да се завърнете при тях.

— Тя има причини за това — каза Тайлър — и повтарям, че „Старфлийт“ ще я подкрепи.

— А „Старфлийт“ е отговорен пред Федерацията на обединените планети — засече го Фокс — и аз съм официален представител на тази авторитетна организация. Капитане — обърна се към Кърк, — имате ли представа за деликатността на положението?

— Мисля, че да, посланик — отвърна тихо Кърк. — Вие смятате, че калигарианците ще бъдат засегнати от отстъпничеството на техния Майстор-строител, без да споменаваме, че напускането ѝ на техните граници вероятно ще е в противоречие с философията им на изолация. Прав ли съм?

Въпросът беше адресиран към Екма и тя бавно кимна.

— Вашата UFR^[1] е неразбираема за моя народ — каза тя. — Дискусията по този въпрос е невъзможна без участието и влиянието на баща ми.

Ухура вдигна поглед от компютърните записи.

— Извинете... мисля, че казахте, че баща ви е умрял.

— Да, наистина — потвърди Кърк. — Малко съм объркан.

Екма тихо се изкашля и каза:

— Споменът за баща ми и философията му са живи сред народа ми, така както философите и мъдреците дълго се помнят и повлияват на вашата философия. Затова говоря за него, сякаш е още жив.

— Разбирам — каза Тайлър.

Кърк не беше уверен, че е разбрал, но продължи:

— Нека обсъдим по-подробно въпроса.

— Същината на въпроса е в това, как да убедим Майстор-строителя, че действието, което възнамерява да предприеме, може да бъде убийствено за по-нататъшните ни връзки с народа ѝ — каза Фокс. — Каквито и причини да има, за да направи това, не мисля, че тя би

искала да застраши работата, която баща ѝ е започнал и която ние се осмеляваме да продължим.

Кърк се обърна и го фиксира с поглед:

— Посланик — каза той, като само с тона на гласа си успя да понижи температурата в стаята с няколко градуса, — разбирам чувствата ви, но ако ме прекъснете още веднъж, ще ви върна в лазарета и ще можете да участвате в този разговор чрез видеомонитора. Ясен ли съм?

Фокс примигна, но не каза нищо.

Кърк отново погледна към Екма:

— Е, Майстор-строител...

— Екма, моля — каза тя.

— Екма... казали сте на комодора, а и пред мен, че желаете да останете във Федерацията. Приемам, че сте посочили пред комодора някаква причина за вашето желание — с крайчеца на очите си забеляза, че Тайлър кимва. — Но не сте споделили тази причина с мен. Моля, направете го сега!

— Лична е, капитане — намеси се Тайлър, преди Екма да проговори.

— Страхувам се, че това не е достатъчно, комодор.

— Страхувам се, че трябва да бъде, капитане.

— Не, сър — отвърна Кърк. — Може би посланик Фокс има предвид нещо, когато говори по въпросите на дипломацията, и сигурно е прав. Вие сигурно в качеството си на представител на „Старфлийт“ от най-висш ранг също може да изложите вашите аргументи. Но, джентълмени — Кърк се усмихна кисело, — основната ми мисъл е, че това е моят кораб. Моят екипаж. Когато им кажа да скачат, те питат колко високо, а ако заповядам на охраната да ви прати по дяволите, ще го направи, без да се колебае. Ясна ли е мисълта ми?

— Заплашвате ли ни? — попита Фокс.

— Точно така. Още в миналото съм известен със заплашите си, за да постигна целта си. Един пример — Еминар VII. Прекалено съм стар, за да се променя и да стана внимателен, посланик, и ако това не ви харесва, най-сърдечно ви моля да се оттеглите. И с цялото си уважение към вас, комодор, вие може да се присъедините към него — Кърк се изправи и започна да се разхожда из залата с ръце отзад. — Комодор, молите ме да сложа главата си на дръвника в момента, когато

посланик Фокс ще бъде много радостен да замахне с брадвата. Но аз желая да запазя целостта на врата си. Само господ знае, че съм го правил често и преди. Бих искал да узная на какъв риск сме изложени. Не искам да работя на тъмно — вторачи се в Екма. — От вас зависи, ма'ам. Кажете ми защо искате да напуснете Калигар? Заради комодор Тайлър ли? Или заради нещо друго?

Екма мълчеше. Сякаш беше от камък. Единственият знак, че е чула думите на Кърк и че съзнанието ѝ се занимава с тях, беше, че си хапеше долната устна.

— Тя иска да остане с мен — каза Тайлър.

— Причината не е тази — отвърна Екма. Изглеждаше така, сякаш мислите ѝ бяха някъде далеч. Маккой забеляза, че дишането ѝ е неравномерно. — О, разбира се, че съм доста привързана към теб, Джо, дори мисля, че те обичам, но това не е единствената причина.

Тайлър беше объркан, но се съвзе:

— Добре тогава — каза той. — Трябва да кажеш на капитана за твоя брат.

— И той не е причината — отвърна тя.

— Брат ѝ? — попита Кърк.

Екма се усмихна кисело. Маккой, който беше взел трикордера си, за да следи състоянието на Фокс, сега тайно го прекалибрира, за да прегледа Екма.

— Джо Тайлър е морално оскърбен от интимните ми връзки с брат ми Макро.

— Връзки, от които се появява син — каза Тайлър мрачно.

Кърк примигна от изненада, а Ухура едва прикри реакцията си. Маккой беше прекалено зает с проследяването на сигналите, които получаваше. Пулсът на Екма се ускоряваше, същото ставаше и със сърцебиенето ѝ.

— Това не е най-щастливата ми връзка — продължи тя, — но както вече казах на Джо, това е нещо обичайно сред моя народ, не е табу, както е във вашето общество. Ние имаме собствен... — изкашля се. Изглеждаше изтощена, но отново продължи. — Имаме собствени табута. Така че трудно е да се повярва, че обичам сина си. Но аз обичам много повече живота и аз...

— Капитане — намеси се Маккой, — мисля, че трябва да...

Но Кърк не го беше чул.

— Обичате живота? Някой заплашва ли вашия живот?

Дишането ѝ беше неравномерно и Маккой скочи на крака, без да се смущава, че някой ще забележи трикордера.

— Не искам да бъда отслабена — пое си въздух тя. — Аз... аз... не...

— Отслабена? Какво, по дяволите, означава отслабена? — попита Кърк. — Комодор...

— Не знам — отвърна сконфузено Тайлър. — За първи път...

— Капитане, жената е ексцентричка! — намеси се Фокс.

— Джим! — извика Маккой. — Сърцето ѝ има аритмия, дишането ѝ спира.

— Не е вярно! Не ми е дошло още времето! — тя скочи на крака, тялото ѝ се олюля и започна да се накланя. Тайлър скочи и я подкрепи. Постави я да седне на стола, а Маккой веднага се разпореди по комуникатора да се подготви екип в лазарета.

Тя изпищя:

— Не искам да умра!

— Смърт? — каза Фокс. — Какво, по дяволите, иска да...

— Престани! — извика Тайлър. — Просто си затвори устата!

Екма започна да пада от стола, но Тайлър я вдигна на ръце. Държеше я с видима лекота, сякаш тя изобщо не тежеше.

— Направете нещо за нея! — извика Тайлър към Маккой. — Това е заповед!

— Не знам пълния ѝ биологичен строеж — отвърна Маккой. — Лекарствата, които на нас ни помагат, може да са убийствени за нея. Трябва да я занесем в лазарета.

Медицинското легло се затъркаля на колелцата си по коридора и Тайлър тръгна след него, но Маккой го погледна със смразяващ поглед.

— Нямам нужда от проклетото ви надзираване — каза остро той. Обърна се, погледна през рамо и добави, — сър.

Известно време в залата за заседания беше тихо, след като Екма беше изнесена по спешност. Но после посланик Фокс наруши тишината:

— Капитане... не говорехте сериозно, нали?

Кърк сякаш му отговори от далечно разстояние.

— Сериозно?

— За това, че няма да я върнем обратно. Преговорите ни с калигарианците са много деликатни. Нещо такова, като една от техните най-важни особи...

— Посланик — започна Кърк бавно.

— Изслушайте ме сега! — заповяда Фокс. — Боже мой, Кърк, аз не съм нечовечен. Видях колко е потисната — жената очевидно е ужасена от нещо. Нито пък съм толкова глупав или нечувствителен, за да пренебрегна явния факт, че комодор Тайлър е влюбен в нея.

— Какво, по дяволите, разбираш ти от това, Фокс? — каза Тайлър с явно раздражение.

Фокс поклати глава:

— Разбирам по погледа, с който я гледате, комодор, и по начина, с който тя ви гледа. Има някаква връзка между вас двамата. Такава връзка е непредсказуема и никога в тази огромна Галактика не се знае кога и къде ще я откриете. Но вие двамата сте открили тази връзка и при обикновени обстоятелства бих бил щастлив да ви поздравя. Сега обаче обстоятелствата са далеч от обикновените. Връзките ни с калигарианците са най-малко експериментални. Нямаме ни най-малка представа как ще реагират, когато разберат за това, но се надявам, че ние няма да ги подведем. Ще позволите ли това да стане заради желанията на една персона?

— Две персони — промълви Тайлър.

— Не е честно — продължи Фокс, като се направи, че не е чул Тайлър — да застрашавате с провал добрата работа, която е свършена досега. Ваше задължение, капитане, е да изпълните мисията си. А тази мисия е: затвърждаване на връзките ни с Калигар. Не да рискувате да ги направите антагонистични.

— Ще ви бъда благодарен, посланик, ако не ми напомняте за собствената ми мисия — Кърк направи пауза.

— Признавам обаче, че наистина има приоритети и просто трябва да ги подредим. Всъщност в това отношение вие имате право.

Тайлър погледна Кърк с болка.

— Капитане, не мога да повярвам...

Кърк вдигна ръка, за да покаже, че още не е свършил.

— Сега всъщност все още не знаем със сигурност как ще реагират калигарианците на този факт, когато им кажем. Така че, мисля, по-добре е да им кажем и да видим какво ще се случи.

— Основната линия, Кърк — намеси се Фокс. — Не го забравяйте. Знам, че това е вашият кораб. Знам и всичко останало. Но и така трябва да бъде при моя ранг и положение. Ако Калигар иска техният Майстор-строител обратно, то ние ще им го върнем.

— Давам ви думата си — каза Кърк твърдо. — Няма да позволя да върнем обратно някого, който казва, че животът му е застрашен там. Просто няма да позволя.

— Дори ако това означава, че ще загубим контактите си с чужда раса, която може да помогне много за процъфтяване на Федерацията в бъдеще?

Кърк се изправи и се наведе над неподвижния Фокс.

— Какво добро бъдеще ни очаква, посланик, ако загърбим морала и чувствителността си към човешките нужди?

— Много високопарно, капитане — отговори Фокс. — Само един малък проблем: Екма не е човешко същество. Калигарианците не са човешки същества. Вие прехвърляте човешките взаимоотношения върху други разумни същества и се опитвате да прескочите пропастта между хората и останалите в Галактиката, като изплитате нова мрежа от морал, преплитана с философията на Теран. Учудвам се, капитане. Така не може. Вие го знаете и аз го знам. Нещо повече, включено е и във Върховната директива.

— Това не е въпрос от Върховната директива.

— По дяволите! Точно така е! Не трябва да допускаме вмешателство в тяхното общество. Не трябва да правим нищо...

— Подобно на рода компютри, в които са вкарани файлове, съдържащи директиви за продължаващи с векове войни? — попита спокойно Кърк.

Лицето на Фокс стана сериозно.

— Ще спрете ли да ми натяквате за това?

— По известни причини — отговори Кърк с фалшиво съчувствие, — то все още се върти из главата ми.

— Действията, които предприехте тогава, бяха изцяло лишени от чувство за самозащита.

— И затова всичко мина добре — каза Кърк уверено.

— И това ги осмисли донякъде.

— И това, което ги осмисли, беше, че действяхме в наша и ваша защита. Така че сега разберете: действаме в защита на Екма. Нейният

живот заслужава да бъде защитен, както и животът на всеки друг.

— Повече от живота на някои други, за които си мисля в момента — изръмжа Тайлър.

— И така — продължи Кърк, — основната линия, към която толкова се придържате, е, че имаме ситуация, с която трябва да се справим. Да тръшнем вратата зад гърба ѝ не е решение на въпроса. Това, разбира се, изисква умения на посланик. Така че вие трябва да... — направи пауза, като се опитваше да намери точната дума, но не можа — да посланичите — и повдигна рамене.

— Ако добре съм разбрал — каза Фокс, — Тайлър иска тя да остане, защото я обича. Вие възнамерявате да го подкрепите заради някакъв странен, не знам точно какъв, комплекс на Ланселот, който имате. А очаквате от мен да се опитам да разреша всичко това гладко и то да има добър край.

— Точно така!

— Защо?

— Защото в това се състои вашата проклета работа — отвърна Кърк. — Защото аз ви нареждам. И защото, посланик, дали ви харесва или не, вие ми дължите това.

Фокс се намръщи, поклати глава и се завъртя със стола. Когато излизаше от залата, си мърмореше нещо неразбираемо.

Тайлър се обърна към Кърк и каза:

— Благодаря, капитане. Ако нямате нищо против, ще отида в лазарета, за да видя какво става.

— Ако доктор Маккой ви разреши, моля.

Когато Тайлър излезе, Кърк се обърна към Ухура с питащ поглед:

— Е? Нищо ли няма да кажете по въпроса?

Ухура повдигна рамене.

— Само това, че ако аз бях в беда, не знам кой би ми помогнал.

Командирът се усмихна уморено.

— Благодаря.

— А също и че сте в беда.

— Добре, че ми казахте.

[1] Организация на обединените планети — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Ушите на Монтгомъри Скот пищяха.

Не можеше да чуе нищо. Нямаше нищо около него, нищо, което му се изправяше насреща... нямаше го и самият него.

Сякаш беше вечен и въпреки това сякаш беше спрял да съществува. Усети, че се придвижва напред. Цялото му съществуване бушуваше около него, обграждан от бучене и въздушен поток, който, изглежда, сякаш пукаше около него.

И изведнъж, просто така, всичко свърши. Скоти леко се олюля и гласът му, който сякаш се беше загубил, отново се появи:

— Ааааах — излезе от гърлото му, когато той колебливо пристъпи напред.

Близо до него беше Так, също дезориентиран. Но андорианецът като че ли се бе възстановил малко по-бързо и сложи ръка на рамото на Скот, за да го подкрепи.

Скоти кимна веднъж признателно и после, като пое дълбоко въздух, се огледа.

Около стените имаше тръби, в които явно пулсираше синя плазма, подобна на тази, която покриваше повърхността на планетата. Тръбите излизаха и влизаха през тавана на стаята, подобна на пещера.

В средата ѝ имаше някаква установка, която не наподобяваше на нищо от това, което Скоти беше виждал преди. Тя стоеше в отделна независима метална кутия, през отвора на която се виждаше приспособление, голямо колкото юмука на Скот. От него излизаха малки жици, които проблясваха в черно и червено.

Скоти и Так неуверено слязоха от плоската сребърна платформа, която беше идентична с тази, на която стояха преди няколко секунди. Стаята се изпълваше с постоянно бръмчене.

— Какво е това? — попита Так. Той и Скоти приближиха металната кутия, която се намиреше в средата, и бавно я заобиколиха, но се стараеха да стоят на няколко крачки от нея.

— Прилича малко на дилитиева стая — каза Скоти, — но това вътре със сигурност не е кристал. Хм! — потърка брадичката си. —

Мислите ли, че е някаква установка за препредаване на енергия.

— Установка за препредаване? Но не трябва ли тогава да е значително по-голяма?

— Да. Имаме подобни възли на „Ентърпрайс“, но те са много по-големи. Можете ли да си представите колко голяма трябва да бъде цялата установка, за да служи за препредаване на енергията, необходима на целия този свят.

— Голяма точно толкова, колкото установката, която виждате пред себе си — чу се мек глас.

Обърнаха се и видяха този, който беше произнесъл думите. Беше калигарианец, който изцяло приличаше на Макро, но чертите на лицето му бяха по-меки, а шията му — малко по-дълга. Раменете му бяха леко приведени, което му придаваше вид, сякаш постоянно се навежда, за да чуе какво му се говори:

— Вие трябва да сте Регер — каза Скоти.

— Да, сър — отвърна калигарианецът и кимна. — А вие сте джентълмените от Федерацията.

— Да, точно така.

— Надявам се, че нашият транспорт не ви е разстроил.

— Като че ли имаше нещо такова.

— Причината се състои в това, че вашият собствен поток се вмъква в свободно плуващ акцесор и се изстрелва дотук през препрограмиян маршрут, определян от вашите неврони.

— Колко време отне това? — попита Так. — Изглеждаше безкрайно дълго.

— Всъщност е траело миг. Много по-бързо от вашите транспортъори.

Скоти подсвирна и отново огледа наоколо с ръце на кръста, сякаш инспектираше.

— Това е доста добра установка. А това приспособление тук за направляване на енергията ли е?

Регер кимна, приближи металната кутия в средата на стаята и постави ръцете си върху нея.

— Това е илидиев настолен взривоопасен космически модулатор 36 — каза той. — Аз самият съм го проектирал. Подобрих ефикасността на енергията в световната ни мрежа със седемнадесет процента.

— Взривоопасен? — повтори притеснено Так.

— О, не се безпокойте! Това се отнася до данните и няма връзка с действителните експлозии.

— Е, това ме успокоява — отвърна Так.

Скоти изучаваше приспособлението с присвити очи.

— Забавно! — заключи той. — Просто забавно. Ако имаше начин да приложим това нещо и при нашите двигатели...

— Вече сте положили началото — каза Регер небрежно. — Във вашата база данни се споменава за нещо като „транссуперсветлинен“ двигател. Вярно ли е?

— О — отвърна Скоти с презрение. — Щеше да е истинска благодат, ако беше заработило както трябва.

— Да — съгласи се Регер, — защото не е проектирано както трябва. Основните положения обаче са правилни и ако учените изследователи на „Старфлийт“ ги бяха доразвили както трябва, щяха да открият недостатъка в проекта и щяха да го коригират.

— Какво говорите? — попита Так. — Искате да кажете, че можете да...

— Не — каза Регер, — страхувам се, че не мога да ви подам ръка и да ви покажа грешката, въпреки че бих искал. Изглеждате ми свестни, но това е въпрос за политиците, за философите. Аз никога не съм бил такъв. Просто се наслаждавам на чисто изследователската работа. Според мен, ако транссуперсветлинните системи бяха задействани, вие нямаше да повярвате. Това щеше да доведе до тотално реструктуриране на вашата концепция за възможностите на скоростта. Трябва напълно да пренастроите цялостната си дефиниция за светлинна скорост.

В главата на Скот вече се въртяха няколко възможности:

— Никога не съм си помислял, че...

— Да — каза Регер. — Не съм и допускал.

В този миг гласът му прозвуча доста арогантно и Скоти го погледна подозрително.

— Елате! Нека ви покажа някои от енергийните ни разпечатки, получени от нашия плазмен огън. Мисля, че ще ги намерите за впечатляващи.

— Намирам концепцията ви за IDIC^[1] за страхотна — каза Алт.

Намираха се в централната калигарианска зала за събрания. Тя беше мебелирана просто, но с разнообразие от форми и изглеждаше безкрайно уютна. Това накара дори постоянно недоволният Шондар Доркин да признае удобствата на мебелировката.

— Това е земното определение — каза Спок. — IDIC е получено от термините на Вулкан. Акронимът^[2] е удобен за земните жители метод да изразят накратко по английски концепция, по която философите вулкани са дискутирали с векове.

— Типично. Земляните предпочитат хубави, бързи, лесни разрешения — изръмжа Доркин.

Спок го погледна с любопитство.

— Ако това е истина, Шондар, Върховната директива на Федерацията нямаше да съществува. Какво по-лесно решение на проблем от простото прилагане на превъзхождаща технология или огъня на оръжията — нещо, забранено от директивата за ненамеса.

— Какво по-просто решение? — изсмя се Доркин. — Ще ви кажа какво по-просто решение има: пренебрегване на проблема. Приемане, че не съществува. Казвате си: аз ще си стоя настрана. Това, мой съдружник Вулкан, е най-лесният начин да се справите с нещо. Просто стоите настрана от проблема.

Алт се наведе напред и каза:

— Не, не, Шондар Доркин. Всъщност това е най-трудното нещо.

— Има една друга земна философия, наречена квакеризъм — каза Спок — или Общество от приятели. Едно от основните неща, в които вярват, е, че ако бъдеш разумен в действията си, ще решиш проблема. Всички философии, които проповядват действие или бездействие, имат свои индивидуални търсения.

Шондар Доркин кимна едва забележимо:

— Това си е ваша гледна точка.

Спок беше очарован от отношението му. Въпреки че постоянно обстрелваше целта, Доркин всъщност беше доста интригуващ индивид, когато дискутираше въпроси от своята област — например за различни общества и тяхното развитие. Но Спок беше спокоен, тъй като Доркин до този момент не представляваше заплаха за мисията.

Всъщност този, който продължаваше разговора с Алт, беше Доркин:

— Дискутирахме по различни философии на Федерацията, но още не знаем нищо за ежедневната вяра на Калигар, освен за вашето желание за изолация. Чудя се какво ви подкрепя?

Алт присви устни за момент и след това погледна към членовете на съвета. Те се спогледаха и кимнаха.

— Нашата концепция за ежедневната вяра, както я наричате, е основана на концепцията за Хармонията — каза Алт — и затова намираме IDIC за толкова интересно схващане. Вярваме, че сме в Хармония един с друг и най-вече с обкръжаващата ни среда.

— Но когато за първи път се срещнахме с вас — каза Спок, — вие бяхте в дисхармония по въпроса, какво да правите с нас.

— Да, вярно е — отвърна Алт. — Моята гледна точка за вашата Федерация и гледната точка на Зио бяха противоположни. Като Майстор на социалното положение моя работа е да пазя Хармонията. Виждате, че всичко, което ни заобикаля, е в Хармония с нашата мисъл. Зио обаче като Майстор-строител беше отговорен за работоспособността на механизмите в нашия свят и за нашия прогрес. С други думи, аз съм отговорен за разума, докато той — за тялото.

— И разумът, и тялото бяха разделени.

— Да. Твърдението на Зио беше, че нахлуването ви в нашата среда, дори и то да беше по такъв относително примитивен начин като субкосмическа трансмисия, може да удари по Хармонията ни. И единственият начин да я съхраним беше да регистрираме вашето съществуване в нашето.

— Да ни погълнете? — попита Спок предпазливо.

Но Алт тръсна глава.

— Да ви опознаем. Това беше в противоречие с моите чувства, които ме караха изцяло да ви пренебрегна. Но чувствата на Зио имаха надмощие и следвахме неговия план.

— Как стана така, че трябваше да последвате неговия план? — попита Доркин, като изпревари Спок. — Как беше решено?

— Беше решено.

— Но как? — повтори настоятелно Доркин.

Изражението на Алт изведнъж стана сурово.

— Просто беше решено. Беше решено чрез Хармонията. Идеята е част от нас и ни е предопределено да я приемаме. Виждате ли, джентълмени, ние трябва да живеем в Хармония. Няма друг начин.

— Какво искате да кажете с това: няма друг начин? — попита Доркин. — Космосът е толкова голям. Сигурно сега, когато видяхте, че контактът с други форми на живот не заплашва вашия, няма да се криете повече в тези небесни градове.

— Точно това — отвърна Алт уверено — възнамеряваме и да направим. Живели сме по този начин стотици земни години. Нямаме намерение да променим това сега.

— Но сигурно трябва — каза Спок. — Необходимостта го изисква. Например не разбирам как се справяте с увеличаването на населението. Ако сте се ограничили само в тези градове сателити и те не променят размерите си, със сигурност ще се получи пренаселеност. Какво ще правите тогава?

— Ние и сега имаме пренаселеност — отвърна Алт. — Това е всичко, което може да знаете.

Сега Доркин беше готов да се накокошини.

— Не сме били целия този път, за да се държите като обструкционист с нас.

— Обструкционист? — очевидно Алт се забавляваше. — Допуснахме ви в нашия живот. Не трябваше да правим това. Не трябва да правим това отново. Опитваме се да внимаваме за мястото си в галактическата схема. Но по душа сме самотници. Предпочитаме своята собственост. Ние имаме свои строги лимити и вие трябва да ги научите и да разберете лимитите за това, което ще и не ще споделим. Говорихме вече с вас за Хармонията. Не ни молете да правим нещо, което е в противоречие с философията ни.

— Тогава, сър, ако е възможно, бих искал да дискутираме нещо, за което вече споменахте — каза Спок. — За идеята, че вашата Хармония си взаимовъздейства със заобикалящата ви среда. Как става това, сър? От чисто механична гледна точка.

— Вашият доктор Дейстрьом е в състояние да ви отговори — каза Алт. — Имаме компютърна система. Нейният главен терминал е в сателита на южния полюс.

— Може ли да отидем там?

— Не, мистър Спок, не може — каза строго Алт. — Но доктор Дейстрьом беше съпроводен от Макро до една от нашите компютърни установки, където се поддържа Хармонията.

Спок започна да се тревожи.

— Тази компютърна установка е... нещо, което боготворите?

Очите на Алт се разшириха и той започна да се смее. Членовете от Съвета се присъединиха към него, въпреки че на Спок му беше трудно да определи дали се смееха, защото това, което беше казал, наистина беше смешно или защото трябваше да се смеят, когато Алт го прави.

— Драги ми мистър Спок — каза Алт, — вие боготворите ли компютрите на вашия кораб?

— Не, сър.

— Нито пък ние. За нас компютрите са инструменти, нищо повече. Взаимодействаме си с тях, за да облекчим способността си за контрол върху околната среда. Те са машини. Полезни машини. Това е всичко. Не ни приписвайте примитивни заблуди, характерни за по-нисши раси.

— Не исках да ви обидя, сър.

— Не съм се обидил. Има... има нещо друго, което открихме във вашата база данни, което значително е повлияло културата ви. Нещо, което вашите предци очевидно са боготворели, но това не е било религия, не някакво божество. Объркани сме по отношение на неговата природа и сме любопитни да узнаем неговия произход и въздействието му върху вас.

— Ако може да ви помогна с нещо, ще го направя — каза Спок.

— Добре. Моля, кажете ни тогава какво точно е представлявало това могъщо същество, наричано „телевизия“?

Както всички сгради, които Дейстрьом беше видял досега на Калигар, и тази беше обикновена. Очевидно бе, че калигарианците се интересуваха много повече от функционалността, отколкото от външния вид и формата. За момент се спря отвън със скръстени ръце, като я заглежда. Макро също спря.

— Е, какво е това място? Вашият компютърен център?

— Средство за достъп до компютъра — отвърна Макро. — Не самият център.

— И за какво ви служи?

— За различни неща. Той е... съзерцателен — отвърна Макро с неудоволствие. Изведнъж се обърна към Дейстрьом и каза: — Искам

да знаете, че аз не съм доволен от ситуацията, в която се намираме. Подчинявам се заради желанието си да съм верен на Хармонията. Но това е единствената причина. Така че във ваш интерес е да не задавате много въпроси, защото не възнамерявам да им отговарям и само повече ще ме раздразните. Ако има нещо, което смятам, че трябва да знаете, ще ви го кажа. Така че по-добре мълчете.

Дейстрьом отвори уста, за да отговори, но се отказа. Като повдигна рамене, тихо последва Макро в компютърния комуникационен център.

Не беше сигурен какво може да очаква. Може би цяла серия от компютърни станции. Или редици от столове с шлемове, които трябва да се пристегнат към главите за нервно въздействие.

Преминаха в атмосфера от душна тишина, така че Дейстрьом едва дишаше.

Единственият шум беше от стъпките, които отекваха от ботушите на Дейстрьом върху полирания под. Почувства това като заплаха, а миг по-късно усети и собственото си дишане. Дори ударите на сърцето му отекваха силно.

Макро, който беше по-едър от Дейстрьом, изглежда, не издаваше никакъв звук. Беше обут в нещо, чийто подметки бяха като възглавнички. Или може би просто поглъщаше шума по начина, по който черната дупка поглъщаше светлината.

Голямата стая не беше яркоосветена. Светлината струеше от конуси точно над главите на калигарианците. За Дейстрьом беше невъзможно да разбере колко души има вътре или колко индивидуални лъчи от светлина се генерират. Три, четири, пет дюзини. Може би повече.

Под всяка светлина стоеше калигарианец. Млад и стар, от женски и от мъжки пол. Те стояха абсолютно неподвижно в светлината. Не поглеждаха нито наляво, нито надясно. Като че ли дори не дишаха, но когато Дейстрьом се взря по-добре, забеляза едва доловимо повдигане и спадане на гръдния им кош.

Пристъпи доста близо до един мъжки индивид и се вторачи в очите му. Разбра, че те дори не гледат пред себе си. Изглеждаше така, сякаш погледите им бяха насочени навътре, сякаш гледаха в собствените си души.

Дейстрьом огледа всички с чувство, примесено с удивление и ужас.

— Какво правят?

— Комуникират.

— Комуникират с...

— Със себе си. Разменят философски мисли един с друг, с компю... това е вид на свободна връзка с всекиго и с всичко, от което се състои тяхната околна среда. Злоупотребата с околната среда на Калигар ни доведе до затруднения преди много време. Можем да избегнем тази тежка съдба единствено чрез постоянно осъзнаване на самите себе си и световната ни мрежа.

— Много интересна идеология — каза Дейстрьом. — Как всъщност детайлно става това?

Макро се усмихна, но усмивката му беше неприятна, приличаше повече на озъбване.

— Магия — отвърна той.

Дейстрьом го погледна неразбиращо:

— Магия?

— Вие не можете напълно да възприемете невронната връзка — уведоми го Макро. — Мога също да ви кажа, че за това са отговорни малките елфи или една раса от гигантски циклопи, които излъчват лъчи от огромните си очни топки. Това можете да разберете.

— Доверието ви в моята възприемчивост ме ласкае — отвърна Дейстрьом сухо. — Аз съм водещият мозък в развитието на компютрите във Федерацията. Бих искал да мисля, че това означава нещо.

— Сигурен съм, че за тези от Федерацията означава. Но дали водещият плъх в един лабиринт е достатъчно умен, за да има понятие от инструментите, с които е построен лабиринтът?

След тези думи Макро се изсмя силно и отвратително.

Дейстрьом се огледа отново и каза:

— Ако нямате нищо против, бих опитал комуникирането.

Смехът внезапно секна.

— Имам против — отвърна Макро тихо, но заплашително. Но заплатата му не беше примесена с безпокойство.

— Защо, ако мога да попитам?

— Човешкият мозък не е достатъчно силен, за да се справи с това.

Дейстрьом отстъпи назад и се загледа в Макро замислено.

— Казвате го, защото ненавиждате човешките същества или защото е неврологична истина?

Макро се усмихна:

— Никога няма да разберете.

Но изведнъж един лъч светлина блесна над главата на калигарианеца и го обхвана. Дейстрьом веднага забеляза моментната изненада, изписана на лицето на калигарианеца. Това го наведе на мисълта, че Макро не е очаквал тази внезапно появила се светлина. Това означаваше, че компютърът комуникира с него доброволно. Дейстрьом го намери за доста интригуващо. Докъде се простира „доброволността“ на компютъра?

Макро стоя като замръзнал няколко секунди, а после светлината изчезна. Известно време след това той не продума. Дейстрьом го гледаше с любопитство и каза:

— Макро? Всичко наред ли е?

— Не — отвърна той, като погледна надолу към Дейстрьом и в погледа му се долавяше заплаха. — Не, не всичко е наред. Сестра ми се опитва да ни напусне. И ако го направи... ще е много лошо за вас. Много лошо.

Последния път, когато Дейстрьом беше почувствал кръвта си във вените така смразяващо студена, беше, когато се опитваше да придаде на компютъра разум, докато неговият го напускаше. Това беше заплаха както душевна, така и физическа.

Почувства същото и сега и потрепера под погледа на Макро.

[1] Infinite Diversity in Infinite Combination — безкрайно разнообразие в безкрайна комбинация — Б.пр. ↑

[2] Дума, получена от началните букви на други думи — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Освен че е в безсъзнание, нищо друго не може да се каже за състоянието ѝ.

Екма, която лежеше в медицинското легло наблизно, не мърдаше и едва-едва дишаше. Кривите, които характеризираха жизнеността ѝ, изписвани върху мониторите, се колебаеха — постепенно се спускаха надолу, но после внезапно отскачаха нагоре леко и се задържаха.

Няколко фута встрани стоеше Маккой със скръстени ръце. Изглеждаше замислен. Кърк и Тайлър също бяха там и Маккой, за облекчение на Кърк, не наруга и не се раздражни от присъствието им в лазарета. Обикновено това означаваше, че той знае, че пациентът му се възстановява или че има много малко шанс нечие присъствие да промени състоянието му. Кърк имаше неприятното чувство, че в този случай е второто.

— Не може да е припаднала без причина — каза Тайлър и гласът му леко изтъня в края на изречението.

— Дръжте се, комодор — обърна се към него Кърк, а после погледна към Маккой. — Няма ли физиологическа причина? Никаква?

— Имате ли нещо против да я прегледате отново, докторе? — попита Маккой язвително. — Казвам ви, че не мога да открия нищо нередно. Изследвах всичко, което можах, само дето не съм ѝ направил дисекция, което, разбира се, ще намали шансовете ѝ за живот. Вярвам, че съм доловил коя е причината за припадъка ѝ. Въпросът е как да я излекувам?

Кърк се замисли и се отправи към компютърната станция. Наведе се, опря ръце на плота и каза:

— Компютър, покажете записа в конферентната зала от заседанието преди час.

Сцената се показва на монитора. Виждаха се Екма, Фокс и останалите, всички по местата си. Кърк усети, че Маккой е до него, и го чу да казва:

— Какво се надявате да откриете?

— Нещо. Каквото и да е. Някакъв намек. Компютър, стартирайте записа.

— Скорост? — запита компютърът.

— Нормална, едно към едно — отвърна Кърк. — Но фокусирайте върху индивида, наречен Екма.

И последователността на събитията се повтори отново върху монитора, само че екранът бе изцяло запълнен от образа на Екма.

Те изгледаха всичко до момента, когато Екма припада при вика, че се страхува да умре.

— Забави! — заповяда Кърк. След това бавно се извърна към Маккой. — Това напомня ли ви за нещо?

— Трябва ли? — попита Маккой.

— Изглежда, тя се опитва да ни каже нещо — каза Кърк. — Спомнете си, че наблегна, че нашите табута не са нейни. Но явно калигарианците имат свои собствени табута.

— И строго се придържат към тях — отвърна Маккой. — Освен това...

— Освен това, по дяволите, не знаем много неща — прекъсна го Кърк. — Мисля, че точно тогава беше решила да наруши една от забраните. Тя се опитваше да ни каже нещо, нещо във връзка с обществото им, нещо, което не искат да бъде разбрано от пришълците. И нещо ѝ попречи да го направи.

Маккой се намръщи и започна да чупи пръсти, като че ли искаше да пришпори паметта си.

— Знаете ли, това ми напомня... — очите му се разшириха и той се взря в Кърк. — Йонада.

— Точно за това си мислех — отвърна Кърк. — Когато старецът припадна...

— Инструментът за подчинение.

— Да — каза Кърк.

— Приспособлението, което по хирургически път беше вкарано и ги задържаше при оракула.

— Точно така.

— Мислите, че тя може би е привързана по някакъв начин към суперкомпютър или от този род и то е предизвикало припадъка ѝ, ако е имплантирано подобно нещо в нея — Маккой беше развълнуван.

— Точно така — каза Кърк.

— Перфектно! Боже мой, Джим, това е страхотно!
— Наистина ли? Отличен отговор.
— Добре. Значи вие...
— Само един проблем.
— Какъв е той?
— Вече съм се сетил за това.
Лицето на Кърк помръкна.
— Какво? Вече...
— Да. Не съм лукова глава. Проверих я много внимателно за каквото и да е механичен имплант. Няма нищо.
Кърк беше разочарован.
— Значи точно сега вие се опитвахте...
— Да ви избудалкам, да. Просто за да ви напомня кой от нас е докторът.
Кърк каза раздражено:
— Колкото повече остарявате, толкова по-отвратителен ставате, Боунс.
И след това чуха нещо странно.
Тананикане.
Тиха песен, с която сякаш се приспиваше дете.
Обърнаха се и видяха комодор Тайлър да стои близо до леглото. Държеше ръката на Екма и ѝ тананикаше. Нищо определено или съществено. Просто бавничко и тихичко тананикаше.
Кърк и Маккой го приближиха смълчани и объркани и тогава докторът погледна биоотпечатките.
— Боже! Тя се стабилизира. По-бавно, отколкото бих желал, но все пак не се влошава. Не съм много сигурен, но това, което правите, комодор, определено ѝ помага. Продължавайте.
— Екма обича да бъде в хармония с околните — отвърна Тайлър.
— От това, което видях, и от това, което капитан Пайк докладва за дома на Зио, следва, че светът им съответства на техните мисли. Аз просто исках да я приведа в хармония със себе си... и с нас. И си помислих, че като запълня тишината с нещо като музика, ще достигна до нея и ще мога да ѝ помогна.
— Мога да поръчам музика за лазарета — каза Кърк.
Сега Тайлър пееше нежно:
— Саамо мен и моята сянка...

— Знам тази песен — каза Кърк.

— Добре. Пейте с мен.

— Но, комодор...

— Не ме е грижа за ранга ви, капитане.

Кърк повдигна рамене и се присъедини с:

— Вървейки по аавенюто — и заедно с Тайлър продължи: — аз и моята сянка...

Изпяха два пъти тази песен и дишането на Екма, което беше неравномерно, се стабилизира. След това, по настояване на Тайлър, продължиха с „Рокаби бейбе“, „Блести, блести, моя малка звездице“, „Отведи ме на Луната“ и с най-популярната песен в академията „От Сатурн до Уран“. После Маккой се присъедини към Тайлър, като изпълниха „Дикси“. Докторът замени Кърк, който приближи комуникатора и каза:

— Кърк до командната зала. Ухура.

— Да, капитане — отвърна тя, а после продължи. — Капитане, има смущения по канала. Сякаш някой пее.

— Точно така. Ухура, искам да програмирате подобрени песни в определен ред и да ги пуснете в лазарета.

— Песни?

— Да, Ухура, песни.

— Някакви предпочитания?

— Не, никакви. Просто нещо спокойно.

Кърк чу Сулу, който го заместваше сега в залата, да казва:

— Капитане, тук е Сулу. Имате ли някакви затруднения?

— Не, мистър Сулу, просто искаме в лазарета да зазвучи музика.

Изглежда, че Сулу се замисли:

— Може ли да ви препоръчам по-весели мелодии, сър? Винаги съм ги харесвал.

— Опера — чу се гласът на Чеков. — Ако искате да почувствате истински музиката — трябва да е опера.

— Три пълни часа рев на италиански! Не, благодаря — отвърна Ухура пренебрежително. — Всъщност истинската красота се усеща в мадригала.

— Това не е за възстановяване — възпротиви се Кърк. — Имаме пациент тук, който се подобрява под въздействието на музиката. Не ме

е грижа дали ще е валс или попмузика, но моля, пуснете музика, по дяволите!

— Да, сър — отвърна Ухура, която не беше разбрала, че музиката е необходима като лекарство. — Дайте ми десет секунди.

Точно след десет секунди един спокоен, хубав звук изпълни лазарета и Кърк веднага позна какво е. Беше запис на арфата на Спок.

— Ще намаля осветлението с петдесет процента — каза Маккой. — Ако тя се нуждае от спокойна среда, това със сигурност ще помогне.

— Добра идея, докторе — каза Кърк.

Секунди по-късно осветеността наистина беше намалена и Кърк дори почувства, че почти хипнотично се отпуска в спокойната среда, която беше създадена в лазарета. Тайлър тананикаше в съзвучие с музиката на Вулкан и продължаваше да държи ръката на Екма.

— Капитане, изглежда, че... — каза Маккой тихо — сякаш се отдръпва.

— Въпросът е от какво се отдръпва.

— Не знам — каза Маккой. — Проблемът е, че при отдръпването състоянието се влошава, преди да се подобри. С други думи...

— Състоянието й може да продължи да се влошава, а ние просто печелим малко време — каза Кърк бавно. — Добре. Но все пак тя каза нещо: отслабване. Какво, по дяволите, означава това?

— Не знам, но каквото и да е — разсъждаваше Маккой, — със сигурност има фатални последици.

— Командната зала до капитана.

Кърк приближи комуникатора на стената и го включи:

— Тук е Кърк. Музиката е чудесна.

— Не се обаждам за това, капитане — отвърна Ухура. — Получаваме съобщение от Калигар. Настояват да говорят с командира на кораба и, изглежда, са доста нещастни.

Кърк размени поглед с Маккой и докторът промълви, но само с устни, без глас: „Те знаят.“ Кърк кимна тъжно:

— Веднага се качвам, Ухура — после се обърна към Тайлър: — Комодор, мисля, че вие също бихте искали да чуете.

— По-добре да стоя тук, с Екма — започна Тайлър, но Кърк го прекъсна:

— Комодор, като командващ офицер мисля, че трябва да присъствате, когато това съобщение се приеме. И, за бога, престанете да се държите като болен от любов ученик.

Лицето на Тайлър доби сурово изражение.

— Нищо не разбирате, капитане.

— Напротив. Разбирам. Търпението ми е на свършване, комодор. Комодорът отвори уста, но като че ли размисли и после каза:

— Много добре. Прав сте, разбира се. Докторе, моля, повикайте ме, ако има промяна.

— Разбира се — отвърна Маккой.

Тайлър внимателно сложи ръката на Екма върху стомаха ѝ, хвърли поглед към мониторите, които следяха стабилизирането ѝ, и после кимна на Кърк:

— Добре. Да вървим.

Кърк отново включи комуникатора на стената.

— Кърк до посланик Фокс.

— Тук е Фокс — веднага долетя отговорът.

— Къде сте, посланик?

— В моята стая. Почивам си.

— Останете там, но се включете към корабния комуникатор чрез вашия компютър. Получаваме съобщение от Калигар и може би ще поискате да участвате.

Гласът на Фокс беше пълен със сарказъм:

— Очаквате от мен да защитавам позиция, с която не съм съгласен?

— Точно така, посланик. Точно това очаквам.

— Чудесно!

Кърк се обърна и бързо тръгна към вратата на лазарета, следван от Тайлър.

Маккой въздъхна и каза на себе си:

— Господи, мразя тази ужасна музика на Вулкан. Трябваше да се съгласят на по-весела музика.

Кърк влезе в командната зала, следван от Тайлър, и кратко каза:

— Покажете ги, Ухура.

— Да, сър.

Изображението на прохода, което стоеше постоянно на екрана, сега изчезна. Вместо него се появиха образите на няколко калигарианци и мистър Спок, който изглеждаше спокоен както винаги.

— Капитане — каза Спок небрежно, сякаш четеше бюлетина за времето, — възникна проблем, който доста разстройва калигарианците.

— Мисля, че знам какъв е, мистър Спок — отвърна Кърк, подражавайки тона на Вулкан.

— Тези джентълмени — продължи Спок, като леко кимна с глава в тяхна посока — са Алт — Майстор на социалния статус — Макро и Регер — съответно брат и син на индивида под въпрос.

— Индивидът под въпрос — каза Алт, като явно се опитваше да се владее — е нашият Майстор-строител. Екма очевидно сама е решила да обърне гръб на своя народ. Това не е позволено. Тя трябва да ни бъде върната.

— Може ли да попитам как разбрахте за това? — попита Кърк.

— Бях уведомен от Макро — отвърна Алт. — А Макро...

— Няма да кажа нищо друго, освен че мисля за вас като за измамници и кретени — допълни грубо Макро. След това посочи Тайлър. — Обвинявам вас за това, Тайлър! Вие сте я придумали да направи това. Тя беше щастлива и доволна до момента, в който ви срещна.

— Аз се запознах с нея преди много години, а срещата ни бе кратка, Макро — отвърна Тайлър. — Съмнявам се, че бих могъл да имам такова голямо влияние над нея. Може би още преди нашата среща тя е била недоволна от нещо.

— В момента не обсъждаме недоволството на Майстор-строителя — каза Алт. — Това, което подлежи на дискусия, е концепцията за дълготрайно доверие и сътрудничество между моя народ и вашия. Това е невъзможно, ако не можем да ви вярваме, че вие ще върнете нашата най-добра стока.

— Тя не е просто стока — намеси се Регер. Раздразнението му впечатли много повече Алт, отколкото екипажа на „Ентърпрайс“. — Тя е моята майка. Тя е нашият Майстор-строител. Ние сме зависими от нея. Нуждаем се от нея. През целия ми живот ме е обучавала да поема длъжността ѝ, след като тя си отиде, но аз никога няма да имам

дързостта да твърдя, че съм готов да го направя — и се обърна към Кърк. — Капитане, умолявам ви... накарайте я да се осъзнае.

— Точно сега това е невъзможно — отвърна Кърк. — Тя се намира в лазарета ни.

— Разбира се, че ще е там — каза Макро. — Не може да оцелее далеч от нас. Това е против волята на силата, която я е извикала на живот. Това е срещу нашата същност. Цикълът ѝ на живот започва и завършва на Калигар и ако вие мислите да попречите на това, няма на кого друг да се сърдите за последствията, освен на себе си.

— За индивид, който няма какво да каже, вие със сигурност имате проблем да млъкнете — вметна Тайлър.

— Не ме дразнете, мъж от Федерацията — злобно каза Макро, като посочи с пръст към Тайлър.

— Капитане — чу се гласът на Фокс, — ако мога...

Кърк пое дълбоко въздух. Това беше пресметнат риск. И преди бе имал вземане-даване с Фокс и други като него. Но беше пренебрегнал, че калигарианците ще бъдат така развълнувани и толкова категорични в случая. Вярваше, че едно от нещата, които могат да му помогнат в деликатното положение, в което се намира, е „обединеният фронт“. Последното нещо, от което се нуждаеше, бяха вътрешните препирни. Това означаваше, че много разчита на дипломатичността на Фокс, и затова каза:

— Да, посланик, продължете.

— Аз съм посланик Фокс — каза той и по знак на Сулу в долния десен ъгъл на екрана се появи изображението на Фокс, който се намираше в стаята си. — Очевидно вие твърдо държите на своите аргументи, така както и капитан Кърк.

— Екма трябва да бъде третирана по законите на Калигар — заяви Алт.

— Склонен съм да се съглася — продължи Фокс. — Ако бяхме на Калигар, нямаше да има съмнение. Но, джентълмени, ние се намираме в космическото пространство на Федерацията. Затова молбата на Екма за убежище би трябвало да се разглежда по нашите закони и затова капитанът трябва да вземе решение по въпроса.

— В този случай — каза бързо Кърк, като вътрешно въздъхна с облекчение — използвам възможността да дам на Майстор-строителя

временно убежище. Трябва обаче да отбележите, между другото, че тя анулира всичките права, които ѝ дава титлата.

Алт беше като втрещен, тъй като никога не беше допускал това. Погледна въпросително към Регер, а той сякаш се забавляваше.

— Капитане, това означава — започна бавно синът на Екма, — че сега аз съм Майстор-строител. Най-възхваляваната титла. Но и титлата, която с радост ще отстъпя на тази, която направи много за нея.

Сега Макро, за учудване на всички, се обърна към Регер и каза:

— Ти, малък сополанко! Говориш така, сякаш никога не си искал тази титла. Знам какво искаш, Регер. Не си мисли, че не знам. Винаги си го искал, нали? Не съм глупав баща, който не познава собствения си син.

В този момент, като наблюдаваше спора между калигарианците, Кърк беше много доволен, че е успял да обедини своя фронт.

Регер изглеждаше така нещастен, сякаш някой го е предал. Пренебрегна думите на баща си и като се обърна към екрана, каза:

— Моля... извинете баща ми. Много е разстроен, както и всички ние, но той говори неща, които не са истина.

— И Екма говореше неща, които... — намеси се Тайдър — като...

— Като... — повтори Кърк, с което искаше да накара Тайлър да замълчи за момент. След това бавно седна в креслото си. Изглеждаше нехаен, сякаш притежаваше власт над времето. Дори леко се усмихна.

— Като какво? — попита нетърпеливо Макро.

— Каза ни за отслабването. И че отслабването означава сигурна смърт за нея, ако се завърне обратно при вас.

Тайлър погледна въпросително към Кърк, но капитанът не реагира. Разбира се, той нямаше ни най-малка представа за какво точно говореше Екма, но не възнамеряваше да позволи на калигарианците да разберат това.

Всъщност по израженията на лицата им се четеше меко казано учудване. Но после сякаш Алт се съвзе и сериозно каза:

— Не се е осмелила да го направи. Лъжете, капитане. Но това няма значение.

— Народе на Калигар — намеси се отново Фокс, — последното нещо, което Федерацията би желала, е да стане причина за

прекратяване на преговорите. Но нашето зачитане на правото за свободна воля...

— Ако може да се намесе — опита да се включи в дискусиата Спок, — сигурен съм, че може да стигнем до разумен компромис, ако поддържаме комуникационните канали отворени.

— Ние ще сме повече от щастливи да го направим — отвърна Алт натъртено, — но нашата страна настоява да ни върнете Майстор-строителя и да го направите бързо. С цялото си уважение и добри намерения към вас, Кърк, като водач, не виждаме друг начин.

— Той е виновен — каза Макро и отново посочи към Тайлър. — Нещата щяха да се наредят много добре...

Тайлър не издържа:

— А замислял ли си се някога, че може би ти бъркаш, ти, отвратително прасе?

— Комодор! — извика застрашително Кърк.

Но Тайлър не обръщаше внимание на нищо. Погледът му беше закован в Макро и той продължи:

— И може би не толкова тя бяга при мен, колкото бяга от теб. Може би се е уморила от вашия консервативен изолиран свят? Или може би се е уморила от теб?

— Ухура, прекъснете аудиосигнала — нареди Кърк. А после веднага се извъртя на стола, за да погледне Тайлър. — Комодор, с това не ми помагате.

— Извинете ме, капитане — отговорът беше спокоен.

— Ухура! — Кърк кимна аудиосигналът да бъде възстановен отново. — Алт, мистър Спок е прав. Нашите два народа са интелигентни и разумни. Сигурен съм, че ще разрешим въпросите в полза на всички засегнати.

— Готов ли сте да заложите вашата група за това, капитане? — попита Алт.

— Какво искате да кажете?

— Иска да каже — намеси се Макро, — че ще задържим контактната ви група, докато ни върнете Екма.

— Не можете да го направите! — извика Тайлър.

Посланик Фокс се колебаеше.

— Аз също бих искал — каза той — калигарианците да се държат по-безпристрастно, вместо да ни изнудват.

— Ако това е добре за вас, то това е добре и за нас — отвърна Макро.

Регер гледаше конфузно.

— Татко, това... това не е правилно...

— Млъкни! Ако това е добре за тях, то е добре и за нас.

— Сър — каза Спок спокойно, — двете неща не са еквивалентни. В единия случай Екма моли да остане във Федерацията. В нашия случай вие ни задържате против волята ни.

— Семантика — отвърна Макро.

— Не, сър. Факти.

— Това всъщност сега няма никакво значение, нали? Това е реалността. Ние не сме варвари, капитане, нито похитители. Но знаем какво искаме и знаем какво трябва да правим. Върнете ни Майстор-строителя. Докато направите това, контингентът на Федерацията ще остане тук, с нас. И помнете, капитане, че проходът ще се затвори точно след шестдесет часа. Не разполагате с много време. Предлагам ви да го използвате разумно.

След тези думи трансмисията от Калигар прекъсна.

Кърк се облегна назад в креслото си и замислено потърка чело.

— Отлично — каза той. — Просто отлично.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Целият багаж от совалката беше събран в една голяма обща стая, която беше определена за контактната група. От общата зала се влизаше направо в спалните на Спок, Скот, Дейстриъм, Так и Доркин. Само няколко минути бяха необходими на членовете на групата да открият, че интериорът на стаите е доста комфортен и за първи път, откакто бяха поели да изпълнят тази мисия, Шондар Доркин нямаше абсолютно никакви оплаквания.

Това, което разваляше чара на обстановката, беше съобщението на мистър Спок, че нещата със завръщането им на „Ентърпрайс“ не се нареждат добре. Най-бурно, според очакванията, реагира Доркин.

— Този идиот, вашият капитан, ще ни остави на тия мародери тук! — развика се той.

— Уверен съм — каза Спок, — че той няма да направи това.

— Да. Ако има начин да се излезе от затрудненото положение, то точно капитан Кърк е човекът, който ще го намери — потвърди Скоти. После се усмихна на Спок, който изненадващо не отвърна на усмивката.

— Е, това са безпристрастни коментари от хора, които служат на Кърк много отдавна — вметна саркастично Доркин. — Вие сте готови да заложите личната си свобода заради неговия авторитет.

— Капитан Кърк е много способен — намеси се Дейстриъм. — Пълен е с идеи. Ако някой може да ни измъкне оттук, това е точно той.

— Е, радвам се за вас. Ако имате намерение да седите тук и да чакате Кърк да ви спаси — много добре. Това си е ваша работа — каза Доркин. — Но що се отнася до мен, предпочитам сам да управлявам съдбата си, благодаря — изправи се и тръгна към вратата.

За никой друг, освен за Шондар, не беше изненада, че вратата не се отвори.

— Хей! — изрева теларитът и отново блъсна по вратата. Но тъй като тя отново не се отвори, той пак изрева и пак удари по нея. Късметът му изневери и Шондар изръмжа: — Ние сме затворници.

— Каква логика! — чу се отговорът на Спок.

— Това ме вбесява! — крещеше Доркин. — Не трябва да търпим повече. Няма да ни държат тук до края на живота ни. Когато някой от тях се покаже, ще атакуваме. Вулканите са страхотни бойци, андорианците — също, въпреки че нито един от тях не е толкова добър, разбира се, като мен — теларита.

— Защо, в името на Чу, трябва да приличаме на вас? — попита Так, като явно се забавляваше.

— Няма да спечелим нищо с физическа сила — каза Спок. — Тя няма да ни научи как да се измъкнем. Раняването или убиването на калигарианци само може да усложни ситуацията. И дори и да се доберем до совалката, няма да можем да излезем извън купола, докато те не го отворят. Няма нужда от демонстрации на сила. Трябва ни информация.

— Така че какво да правим? — попита Так.

— Да чакаме — отвърна Спок.

В лазарета на „Ентърпрайс“ Кърк и Тайлър отново се бяха надвесили над неподвижната Екма. Кърк с мек, но настоятелен глас повтаряше:

— Екма. Говорете! Трябва да говорим с вас, Екма.

Тя не отговаряше. Нещо повече, дишането ѝ като че ли ставаше още по-затруднено. Маккой погледна уморено към данните на компютъра, като се надяваше те да му помогнат да спре проклетата музика от арфата на Вулкан, която му се струваше, че продължава вече цяла вечност. Ако Спок беше на кораба, Маккой със сигурност щеше да се закълне, че това е един майсторски скроен план от Вулкан, за да го подлуди.

— Възстановяването започва да става все по-осезателно — каза той накрая.

— Възстановяване от какво? — попита разстроено Кърк. — Каква е същността на нещата?

— Не съм сигурен — отвърна Маккой. — Ако бях уверен, щях да започна с някакъв заместител. Музиката, изглежда, определено помогна, но...

И изведнъж кривите, характеризиращи жизнеността, скочиха надолу. Скенерът започна по-бързо да премигва и алармената уредба се

включи.

— По дяволите! — извика Маккой, като сграбчи инструментите си. — Лекари!

Те като че ли се материализираха от въздуха. Появиха се двама лекари със стабилизатори в ръце. Маккой бързо се справи с калибрацията им.

Тялото на Екма се покри с пот, но видимо се тресеше. Тя леко стенеше, а от устата ѝ излизаха тихи подсвирквания, като че ли имаше рана в гръдния кош.

— Направете нещо! — извика Тайлър.

— Млъкнете! — Маккой трескаво приготвяше хипосулфат.

— Пулсът и дишането се забавят, докторе — каза един от асистентите. — Почти спират.

— Губим я — потвърди другият. — Жизнените криви са зле.

— Мозъчната дейност е разстроена.

Всичко стана така внезапно. Тайлър крещеше на Екма:

— Хайде! Хайде! Каквото и да става с теб, накарай го да спре. Накарай го да спре! Ти можеш да го победиш! Спри го!

— Дръжте я здраво — каза Маккой. Насочи спринцовката към ръката ѝ. — Ще ѝ удара пет кубически сантиметра кордразин.

— Пет? — шокира се Кърк, понеже си спомни на какво е способно това лекарство дори в малки дози.

— Изследванията ми показаха, че тялото ѝ ще понесе дозата — каза Маккой и с по-мек тон добави: — Надявам се.

Той инжектира стимуланта и резултатът беше, както винаги, моментален.

Очите на Екма изведнъж се отвориха, устата ѝ също се разтвори и зае перфектната форма „О“. От гърлото ѝ излезе вик. Ръцете ѝ се вдигнаха с такава сила, че скъсаха коланите, които ги пристягаха, и с удар повалиха двамата медици. Но медицинският сензор, който стоеше точно над нея, беше много по-стабилен. Тя се опита да седне, но той я задържа в легнало положение. Ако се опиташе да се изплъзне под него, щеше да успее, но в момента в съзнанието ѝ цареше пълен хаос, за да роди такъв добър план. Всичко, което се опитваше да направи, беше да седне, но сензорът не ѝ позволяваше да го направи.

Кърк и Тайлър имаха достатъчно време да застанат от двете ѝ страни, да я хванат здраво за раменете и да я задържат легнала. Кърк

хвърли поглед към монитора и видя кривите, които сега се бяха устремили към върха на скалата. Въпреки че Маккой я беше върнал към живот, проблемът сега беше дали тя ще се задържи така и дали няма да се върне отново в предишното състояние, дори можеше да стане и по-зле.

— Екма! — викаше Тайлър. Наведе се над нея, сграбчи лицето ѝ с двете си ръце и я накара да гледа право в него. Погледът ѝ обаче не беше фокусиран върху него, не беше фокусиран върху нищо. — Екма! Слушай ме! Спомняш ли си: „Само мен и моята сяааанка...“

С превъзхождаща сила ръката ѝ се вдигна и тя силно го блъсна настрани. Той се препъна и се удари в една медицинска количка.

В същото време Екма се опитваше да се освободи и от Кърк, но той успя да приклеци неподвижно лявата ѝ ръка. Дясната ѝ ръка обаче го блъскаше с всичка сила.

— Екма! Спри! Каквото и да става с теб, всичко е само в съзнанието ти. Съзнанието ти се опитва да умори твоето тяло поради причини, които са ни неизвестни. Само ти можеш да спреш това. Ти можеш. От биологична гледна точка тялото ти е в отлична форма. Трябва да имаш волята да се пребориш със съзнанието си. Ние не можем да ти помогнем. Никой от нас не може. Това е твоята битка. Твоята. Хайде, бори се! Хайде! Опитай се да победиш! Това е твоята битка!

Изминаха няколко часа, откакто Спок, Скоти и останалите бяха затворени, и при тях дойде Алт, за да попита за здравето им.

Загрижеността му предизвика бурен саркастичен смях у Доркин.

— Защо ви е грижа? Вие сте тези, които ни превърнахте в затворници.

— Ние всички по някакъв начин сме затворници — каза Алт. — Затворници на обстоятелствата — след това седна в стол, който беше от същия вид, както и останалите в стаята, но приемаше седем различни форми за седемте различни индивида в залата. — Не желаем да ви държим тук до следващото отваряне на прохода. Много от вас няма да издържат дотогава.

— Аз обаче най-вероятно ще доживея следващия цикъл — каза Спок. — Вулканите са известни с продължителността на живота си.

— Това е, защото никога не си затварят устата за по-продължително време — каза кисело Доркин.

— Това е вашата теория — отвърна Спок, след това съвсем неочаквано се обърна към Скоти и каза: — Мистър Скот, може би сега е времето да... мисля, че точната фраза е „да отворим“... провизиите, които сте взели със себе си.

Скот го погледна в недоумение:

— Провизии, мистър Спок?

— Да — той посочи багажа на Скоти, който беше разтоварен от совалката. — Най-вече бутилката.

Долната устна на главния инженер увисна.

— Как... вие... по...

— Мистър Скот — каза Спок с такъв приятелски глас, с който никога не беше говорил досега, — познавам ви от много време и знам вашата дефиниция за провизии.

Скоти се съвзе и тръсна глава. Действително, Так и Доркин се спогледаха с недоумение.

— Някой ще благоволи ли да ми каже за какво, по дяволите, говорите? — пожела Доркин.

Вместо отговор Скоти извади една бутилка скоч и я задържа така, че всички да я видят.

— Да ви вземат дяволите, мистър Спок. След всичките тези години мисля, че нищо не може да остане скрито от вас.

— Това е цената, която всички трябва да платим, мистър Скот — и след това Спок се обърна към Алт и за най-голямо учудване на Скоти каза: — Ще благоволите ли да опитате от провизиите на мистър Скот, Майстор на социалното положение?

Алт повдигна вежди.

— Ако това е желанието на мистър Скот — да, но не бих искал да се налагам.

— Вие дори не си и помисляте да ни се налагате — отбеляза Так с лек сарказъм. — Държете ни тук против нашата воля без никакви угризения.

— Вече казах, че това не е по наше желание — отвърна Алт, като пое бутилката от Спок. — Това е следствие на създалата се ситуация и на нещастно стеклите се обстоятелства. Екма е много ценен индивид.

— А ако тя е по-малко ценна? — попита Спок.

— Няма никакво значение. Ние вярваме в затвореното общество.

— За народ, който има претенциите да е напредничава раса — намеси се Доркин, — вие, изглежда, нямате желание да дадете свобода на членовете на собственото си общество. Какви други подобни върхови постижения имате?

Алт преглътна една голяма глътка от скоча, а Скоти хвърли поглед към Спок. Спок едва забележимо кимна и лека усмивка озари лицето му.

Алт остави бутилката, като обърса устните си с ръкав.

— Не можем да позволим — продължи той — безразборно преместване на членове от нашата раса тук и там. Вярваме, че това е в противоречие с интересите на галактическото общество като цяло. Трябва да има контрол. Не можете ли да разберете това? Нашето общество, нашата среда, нашите мисли трябва да са — преплетете пръсти — като това. Опитайте се да ги разделите. Не можете. Но ако един пръст се премахне, тогава става по-лесно. Нашето общество има нужда от всеки един индивид, за да остане непокътнато и силно. Всеки знае своето положение и място в това общество, както и отговорностите си. Ако не изпълнявате отговорностите си, е равносилно на разрушаване на обществото.

— Приятелю — започна бавно Скоти, — знаете ли, че вие говорите и говорите, но от това няма много смисъл.

Алт се изкикоти.

Скоти погледна към Спок.

— Това е — каза той — обещаващо.

Нещата се развиваха неприятно, дори отвратително, от момента, когато Екма попадна в лазарета на „Ентърпрайс“. Кърк и Маккой бяха сменили униформите си с чисти и сега отново бяха при изтерзания беглец от Калигар.

— Сърцебиенето и дишането са нормални... е, нормални за нея все пак.

Маккой разглеждаше жизнените криви на монитора. Беше застанал близо до леглото на Екма и клатеше бавно глава.

— Добре, признавам... дори съм впечатлен — продължи той. После се обърна към Кърк, който беше застанал наблизко: — Трябва да

призная, че имате заложиби, капитане, въпреки че повечето пациенти не постигат тези резултати.

— Благодаря, докторе — Кърк се наведе над Екма, чиито очи все още бяха затворени. Дишането ѝ беше слабо, но нормално. — Не мисля, че имам заслуги за това. Изцяло възнамерявам да ви оставя да се справяте с всички медицински проблеми на този кораб.

— Какво облекчение. Бях започнал да се тревожа — отвърна Маккой.

— Е... е, какво става сега? — попита Тайлър.

— Сега чакаме — отвърна Маккой. — В момента преминава това, което обикновено се нарича „студена пуйка“. Това е следствие от въздействието на лекарството. В случая нямаме лекарство, но вместо това има нещо в нейното съзнание. За нея това има същия ефект. Вярвам, че тя е преминала през най-лошото, но не мога да бъда сигурен, докато не седне, не ме погледне и не попита какво съм ѝ приготвил за закуска.

— И докато не настъпи този момент, не можем да направим нищо, за да променим ситуацията — каза Кърк тъжно. — Междувременно губим ценно време.

— Командната зала до капитана — чу се гласът на Ухура по комуникатора.

— Колко тъпо, а? — попита Тайлър. Кърк дори не се опита да му отговори, а натисна бутона на комуникатора.

— Тук е Кърк.

— Капитане, уловихме индивидуални предавания във вътрешността на кораба.

— Какво? Локализирайте ги.

— Вече го направихме. Те са от стаите на теларитите и андорианците.

Кърк и Маккой се спогледаха.

— Алармирали са правителствата си.

— Алармирали са ги, че техните изтъкнати пратеници са задържани от другата страна на прохода, защото сме дали убежище на Екма. Но как са могли да разберат това?

И този път Кърк и Тайлър едновременно произнесоха една-единствена дума:

— Фокс.

— Ще го убия! — закани се Кърк.
Тайлър кимна:
— Аз ще помогна.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Макро стоеше на брега и гледаше към студената вода на езерото.

— Тук започна всичко — промълви бавно той, като му беше невъзможно, а и нямаше нужда да крие нотката негодувание в гласа си.

— Какво започна, татко?

Макро не си направи труда да се обърне, за да погледне сина си.

— Трябва ли да ме следиш навсякъде? — изръмжа той.

— Какво мога да направя, когато искам да съм близо до теб? В края на краищата, ти си моят баща — замълча за момент. — Какво ще стане с мама?

— Не знам, а и не ме е грижа.

— Ще се опитат ли да я придумат да се върне?

Макро се обърна.

— О, ще си доволен, ако не го направят, нали?

Регер го погледна учудено.

— Защо говориш така, татко?

— Защото знаеш, че е вярно. Защото ти харесва да станеш Майстор-строител — пристъпи към сина си, като размахваше пръст срещу него: — Ти си виновен за това. Това е твой план, твой заговор. Държиш се като приятен и мислещ индивид, но не те е грижа за напредъка ни. О, но аз те познавам добре, Регер. Наистина те познавам. Знам какво те кара да правиш това. Знам колко ще си щастлив, ако родната ти майка си замине. Не мисли, че не знам. Твоите заговори, твоите планове...

Регер вдигна глава, в погледа му се четеше болка, но и предизвикателство.

— Кого описваш, татко? Мен? Или себе си?

Макро изстреля един бърз десен удар и улучи Регер точно под брадичката. Той падна на земята, като разтриваше раненото място, а Макро застана над него, като трепереше от възмущение.

— Ти — изрева той срещу сина си — ми действаш на нервите!

— Аз — озъби му се Регер, — аз, поне в момента, съм Майстор-строител. Аз те превъзхождам по ранг, татко, и точно това те нервира,

нали? Че някой е над теб. Но ти просто нямаш таланта или волята. Не можеш да възприемеш, че нещата не се нареждат така, както ти искаш. Точно затова си фантазираш за планове и заговори. Мислиш, че цялата ни световна мрежа е против теб, бедничкият Макро. Никой не заговорничи срещу теб, татко, или пък срещу мама. Истината е, че най-големият враг, когото имаш на този свят, си самият ти.

Устните на Макро се движеха наляво-надясно, а мускулите му се бяха опънали.

— Рано или късно — каза той — това ще излезе наяве. Ще се разбере кой е прав и кой крив, кой е достоен... и кой не.

— Да, татко — отвърна Регер. — Не се и съмнявам, че ще стане точно така.

Алт вече не седеше на стола, а просто се беше изтегнал на него. Бутилката все още беше в ръката му и Скоти я издърпа от силните му пръсти.

— Той изпи само — погледна преценяващо останалото съдържание с вещо око — около половината. Май не може да държи много на алкохол.

— Да, съгласен съм с това, мистър Скот — каза Спок. — При първата ни среща с тях се държа по същия начин. Помислих си, че изминалите години няма да са го променили много.

— Е, сега какво, велики стратег? — попита Доркин.

— Сега — каза Спок, като се наведе над Алт, — ще получим информацията, която е необходима на нас, а най-вече на капитана. Трябва да разберем същността на отказа на Екма да се върне при своя народ.

— Но защо казвате, че на капитана също му е нужно да знае? — попита Скот. — Той каза, че вече е наясно.

— Това беше блъф.

— Как разбрахте?

Спок погледна към Скоти.

— Капитанът не е познат със своята сдържаност. Ако беше напълно осведомен какво тревожи Майстор-строителя, той несъмнено щеше да изложи аргументите надълго и нашироко в нейна полза, като

се основава на това, което я засяга. Фактът, че не го направи, може да бъде интерпретиран само като липса на информация от негова страна.

— И какво възнамерявате да правите? — попита Так.

Отговорът дойде от Дейстриъм.

— Разглеждане на съзнанието. Нали така?

— Да, сър — отговори Спок. Той протегна ръка и пръстите му докоснаха лицето на Алт.

— Защо просто не го вързахте и не направихте това още щом влезе? — попита Доркин. — Щяхме да спестим доста време.

— Силата не е отговор на всичко — отговори Спок. — В този случай с нея не може да бъде постигнато нищо. Усещам, че калигарианците имат много силен разум — да се проникне в него под въздействие на силата, когато те не желаят, ще е много трудно, дори невъзможно. Този начин обаче може би ще има успех. Сега може ли да ви помоля за тишина? Сигурно на някои ще им бъде доста трудно.

— Това за мен ли се отнася? — попита Доркин. — Какво искате да кажете, че не знам как да пазя тишина? Мога да мълча. Мога да си държа устата затворена. Мога да се контролирам толкова, колкото и всеки от вас. И негодувам срещу въвличането в...

Так го приближи така бързо, че Доркин не успя дори да го види. Като се има предвид уважението, което андорианците изпитват към всеки, действията на Так бяха напълно неочаквани. Но пък, от друга страна, показаха изцяло крайната им ожесточеност, която изпитват, когато са провокирани.

Всичко, което си спомняше Доркин, беше внезапния удар върху главата си и... звездите експлодираха в главата му. Падна по лице върху пода и не беше много уверен каква е била причината. Това беше последното нещо, за което си мислеше, преди да изпадне в безсъзнание.

Никой не се помръдна от мястото си. Скоти пръв проговори:

— Това беше малко драстично... но все пак го оценявам.

Спок като че ли дори не забеляза станалото. Пръстите му шареха по лицето на Алт, като опипваха горната част от главата, като че ли се опитваше да начертае с пръсти това, което искаше да узнае. Лицето му беше безизразно, той дори не мигаше. Съзнанието му пробиваше все по-дълбоко и по-дълбоко в съзнанието на Алт.

И след малко въздъхна, главата му се килна на една страна, после на друга. Въздъхна така, сякаш е изкачил доста голямо възвишение, и Скоти пристъпи една крачка към него, като не беше уверен какво да направи. Не искаше да прекъсне контакта. Не беше сигурен какво ще стане със Спок, ако го направи.

— Световна мрежа — прошепна Спок. — Световно съзнание. Отслабване. Умиране. Толкова много хора. Толкова много съзнания. Мъртви и живи. Тук и там. Отслабване. Подбор. Отделяне на най-добрите. Най-добрите и най-смелите. Вземете ги. Спасете ги. Предпазвайте ги. Мъртви и живи. Тук и там.

Всяка дума беше произнасяна много по-трудно от предходната. Усилията, с които изричаше думите, изглежда, ставаха все по-големи и по-големи.

— Мъртви и живи — каза Спок. — Мъртви и живи, тук и там, отслабване, отслабване — гласът му ставаше все по-силен и по-силен, докато накрая изведнъж започна да крещи: — Спрете го! Той ме завладява! Спрете го!

— Спок! — извика Скоти, тъй като гласът, който излизаше от устата на Вулкан, не беше вече неговият. Не можеше да продължава повече така, сграбчи Спок под мишци и го издърпа настрани от Алт. Калигарианецът се облегна назад, очите му се отвориха, но сякаш не гледаха, устата му се движеше, но думи не излизаха.

Спок беше като зашеметен. Напълно се беше отпуснал върху инженера и Дейстриъм се притече на помощ.

— Спок! — повтори Скоти. — Какво стана? Какво те на...

Изведнъж трима калигарианци се появиха в стаята. В ръцете си държаха малки дискове, не по-големи от дланите им.

Скоти се обърна и запита:

— Какво става тук? Какво правите в...

Калигарианецът, който беше най-близо до Скоти, постави сякаш небрежно диска си върху рамото му и за най-голямо учудване на инженера това го накара да се свлече на пода като някаква марионетка, на която са отпуснали конците. Падна тежко, като удари главата си, и съзнанието му се замъгли. Дейстриъм също се свлече до него. Скоти се опита да махне диска от рамото си, но ръката му не помръдваше. Нямаше никакъв контрол върху крайниците си — сякаш бяха отрязани и прикрепени към тялото на някой друг.

Калигарианците се обърнаха към Так с готови дискове в ръце:

— Не мърдай!

— Дори и не възнамерявам — отговори спокойно Так. В краката му лежеше неподвижно теларитът.

Алт беше започнал да се изправя на крака, като правеше усилие да се пребори с въздействието на алкохола. Видя Спок да лежи на пода. Вулкан се опитваше да се изправи, но не успяваше.

В този момент Макро се втурна вътре, огледа конфузно стаята и преди напълно да разбере какво е станало, се обърна към Алт:

— Изглеждате по-добре — каза той, като видя цвета на лицето му, който имаше зеленикав оттенък.

Алт, от своя страна, се беше вторачил в Спок.

— Аз мислех, че ни разбирате по-добре — каза той с плътен глас. — Опитвахме се да общуваме с вас и с вашите. Наистина се опитахме.

Макро го прекъсна, като каза пренебрежително:

— Зио имаше прозрение и този прозорлив индивид можеше да изложи цялата ни раса на опасност. Но очевидно това прозрение е неправилно. Трябва да направим нещо по този въпрос... но първо трябва да направим нещо за вас.

— Махнете се от него! — каза Скоти.

Алт зяпна.

— Морален гняв, а се опитахте да проникнете в съзнанието на друг индивид. Нещо, което е важно за нас, жизнено, свято, просто... изскочи от мен към него чрез тази проклетата техника на Вулкан. Е, той няма да има възможност да издаде информацията, която е получил. Мога да ви уверя в това. Дръжте го — обърна се към двамата калигарианци, които стояха наблизо.

Те се наведоха и изправиха Спок, като сложиха ръцете му върху раменете си, за да могат да го отвлекат където трябва.

Алт погледна към останалите тъжно.

— Имахме най-добри намерения към вас. Вие сами си докарахте неприятностите.

В този момент Спок обхвана с ръце главите на двамата калигарианци, които го държаха, и ги блъсна една о друга.

От удара и двамата моментално се свлякоха на пода. Спок, който стоеше вече уверено на краката си, се насочи към третия калигарианец.

Алт отстъпи назад и извика:
— Спрете го! Спрете го!

Третият калигарианец се стрелна като светкавица и хвана ръцете на Спок, преди те да достигнат раменете му. Но при това движение той изпусна оръжието си — диска, който действаше на нервната система. Сборичкаха се, Макро се опита да приближи, а Алт викаше от ужас.

В този миг Так отново се стрелна със скоростта на светлината, разчиствайки с един замах пространството между себе си и останалите. Наведе се и блъсна с рамо Макро в гърдите. Големият калигарианец изръмжа, но Так се изправи и го вдигна на рамото си. След това с бързо завъртане на измамно крехкото си тяло го подхвърли през стаята и Макро се стовари върху пода в най-отдалечения ъгъл.

Калигарианецът изрева и скочи на крака, но Так отново се обърна към него. За нещастие обърна гръб на Алт, който сграбчи диска, изпуснат от калигарианеца, който се спречка със Спок, и го хвърли.

Не се прицели добре, но резултатът беше повече от задоволителен. Дискът падна върху антената на андорианеца.

Так изпищя, нервнопарализиращата сила от диска премина през тялото му следствие на контакта с чувствителната му антена. Сякаш съзнанието му експлодира и той се свлече на пода по лице. Крайниците му бяха като ненужни. Тялото му трепереше на пода като на епилептик.

Макро го видя, усмихна се, прекрачи неподвижния теларит, за да приближи Так.

Но Шондар Доркин избра точно този момент, за да дойде на себе си, и не го направи в добро настроение.

Доркин изстреля злобен юмручен удар право в чатала на Макро. Калигарианецът изохка, но теларитът се претърколи и удари в сгъвката десния крак на Макро. Звукът, който се чу, не го задоволи, но Макро падна.

За нещастие падна точно върху Доркин, но теларитът се справи и с това. Успя да се измъкне, сграбчи виещия се от болка Макро и го захвърли обратно през стаята. Макро се стовари точно върху Алт и двамата паднаха на пода. Нито един от тях не се опитваше да стане.

Спок използва момента, за да освободи внезапно ръката си, и кръстоса ръцете на противника си зад гърба му.

После бързо взе дисковете от ръцете на другите двама, които лежаха неподвижно. Това стана точно навреме. После Скоти започна да разтрива мускулите си, Дейстриъм размърда пръстите на ръцете си и ги гледаше така, сякаш ги виждаше за първи път. Дори Так, който най-много пострада, се възстанови бързо.

Шондар Доркин все още сумтеше, завладян от жестокостта на битката, по средата на която беше дошъл на себе си.

— Кой ме удари? — поиска да узнае той. — Кой ме удари? Кой посмя да...

Так посочи един от калигарианците, които лежаха неподвижно.

— Той го направи.

— Хайде, джентълмени — каза Спок и тръгна към вратата. Останалите го последваха, а теларитът спря за момент до калигарианеца, посочен от Так, за да му изпрати един силен ритник.

Бързо излязоха през вратата, напуснаха сградата и се насочиха към полето, където ги очакваше совалката. Но в този момент чуха рев зад себе си и дори не трябваше да се обръщат, за да разберат, че са преследвани от няколко калигарианци. Спок веднага позна един от гласовете — Макро.

Ускориха крачка, докато прекосяваха полето. Совалката се виждаше. Приближаваха я. Дейстриъм се препъна и почти спря. Не му достигаше въздух. Спок го хвана и му помогна да стигне до совалката.

Вратата се отвори и те влязоха. Скот се обърна към Спок:

— Мисля, че казахте, че не можем да отлетим за никъде. Че сме в капан.

— Точно така — отвърна Спок. — Но няма причина да кръжим над повърхността. Ще изпратим съобщение на капитана, с което ще го уведоим какво сме открили. „Ентърпрайс“ е извън обхвата на нашите ръчни комуникатори, но не и субкосмическото радио на совалката.

— Вие знаете какво става?

Когато вратата на совалката се затвори зад тях, Спок погледна към Скот с учудване.

— Разбира се, мистър Скот. Това беше целта на проникването в чуждото съзнание.

— Но вие не казахте...

— Защо да потвърждавам нещо, което е очевидно? — попита той, като седна пред пулта за управление.

Скот въздъхна.

— Прав сте, мистър Спок — той седна в пилотското кресло близо до Спок и бързо запали двигателите. После погледна през предния люк.

Видя няколко дузини калигарианци. Предвождаше ги Макро — разгневен, стиснал здраво в юмруци нещо от рода на инструмент, който приличаше на дълга стоманена пръчка.

Спок спокойно изгледа калигарианците и каза:

— Вдигнете ни, мистър Скот.

Совалката се издигна във въздуха точно в момента, когато калигарианците пристигнаха на мястото, където беше кацнала. Но разгневената тълпа остана долу.

— Внимателно, мистър Скот — каза Спок, докато настройваше субкосмическото радио. — Голямата скорост не е за препоръчване...

— Тъй като няма къде да отидем.

— Точно така — и се обърна по радиоканала: — Спок до „Ентърпрайс“. Хайде, „Ентърпрайс“!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Лазите ми по нервите — каза Кърк.

Беше се надвесил над Фокс, ръцете му се бяха свили в юмруци, но се опитваше да овладее гнева си. Тайлър стоеше наблизко и наблюдаваше Фокс така, сякаш беше готов да го принуди да изяде инвалидната количка, на която седеше.

Фокс, за разлика от тях, изглеждаше спокоен.

— Какъв е проблемът ви, капитане?

— Какъв е проблемът ми ли?! — тръсна глава Кърк, но точно в този момент му се искаше да раздруска друга една глава. — Съобщили сте на теларитите и андорианците, че техните представители са задържани.

— Но те наистина са задържани — отвърна Фокс.

— Но не е трябвало да им го съобщавате — каза Тайлър. — Това ще ни довлече неприятности.

— Казвате, че би трябвало да премълча това? Така ли? — Фокс направи пренебрежителна гримаса. — Какъв е проблемът, капитане? Направил ли съм нещо, от което да се срамувате?

— Разбира се, че не — отговори Кърк строго. — Но последното нещо, от което имам нужда сега, е други правителства да дишат във врата ми и да следят всяка моя стъпка.

— Това е цената, която плаща всеки лидер, капитане — каза Фокс кротко. — Да е подложен постоянно на щателна проверка.

Тайлър се наведе напред.

— Нека открием истинската причина, заради която сте го направили. Направили сте го, за да се опитате да нараните и да притесните капитан Кърк, защото искате да му върнете, загдето той ви застави да следвате неговата линия.

— Грешите — каза Фокс. — Направих го, защото така трябваше да се направи, защото беше правилно. Направих го, защото правителствата трябваше да знаят за опасността, в която се намират техните пратеници, така както и вие имате право да знаете какво става с вашите хора. Говорихте ми, капитане, за правилността на вашите

действия. Точно в това е същността. Ако те наистина са правилни, няма да имате проблеми след публичното им разгласяване.

— За това си има определено време и място — отвърна Кърк спокойно. — Намираме се в много деликатно положение, а вие го правите още по-трудно.

Фокс изгледа Кърк продължително:

— Когато бях момче — каза той след известно време, — се интересувах много от бръмбари. Насекоми. И едно от нещата, които правех, е да отивам в градината на майка ми и да обръщам камъните, за да наблюдавам насекомите под тях. И това, което мислех за най-очарователно, е, че когато повдигнеш камъка, насекомите реагират под въздействието на чистата слънчева светлина. Те се опитват да излетят или изпълзят, или по някакъв друг начин да се скрият от тази светлина — направи пауза. — Схващате ли метафората, капитане?

— Да — отвърна Тайлър. — Казвате, че главата ви е пълна с камъни.

При тези думи Фокс се засмя:

— Много остроумно, комодор. А сега бихте ли ме извинили. Искам да се заема с проучване на информацията за Калигар. Може би ще мога да открия нещо, което ще ни е от полза — обърна се със стола и включи компютъра си.

Тайлър и Кърк се спогледаха. След това командирът поклати глава и тръгна към вратата. Тайлър го последва, но спря, за да каже на Фокс:

— Знаете ли, веднъж се нараних много лошо. Бях прикован към един такъв стол за две седмици. Чувствах се ужасно. Сякаш горях в ада.

Фокс се извърна, погледна го и процеди през зъби:

— Аз не горях в ада.

— Но ще горите — усмихна се Тайлър. И когато навигаторът излезе, Фокс неловко се размърда на стола.

Тайлър настигна Кърк по коридора и каза:

— Все едно че сте му казали да не мечтае за розови слончета. Сега няма да си избие от главата мисълта за тях.

— А това, което аз няма да мога да избия от моята — каза Кърк с болка, — е, че той може би има право. Трябва да съм достатъчно уверен в решенията си, за да мога да устоя на една щателна проверка

— капитанът тръсна глава. — Мислите ли, че с възрастта идва и по-голямата увереност?

Тайлър повдигна рамене.

— Можете да погледнете назад към решенията, които сте вземали в миналото, и да видите всички плюсове и минуси. Когато сте млад, увереността ви в собствената ви непогрешимост и вярата в собствените ви сили ви помага в ситуации, които по-старите и мъдри мъже биха нарекли „лудост“. Като погледнете назад в годините, виждате ли „лудост“ в живота си, капитане?

Устните на Кърк трепнаха:

— Поглеждам назад в живота си, комодор, и виждам приют.

— На вас не би ви харесал приют, Джеймз. Там е прекалено спокойно за вас.

— Е, аз си мислех, че един приют е изпълнен с доста шумове.

— Само приютът на „Старфлийт“.

— О! Това обяснява много неща.

Спряха се пред лазарета, където Екма все още лежеше в безсъзнание. Положението ѝ не се бе променило. Когато влязоха, Кърк се надвеси над нея и тъжно я погледна.

— По дяволите — каза тихо той. — Само ако можеше да дойде на себе си! Може да ни каже толкова много неща...

— Виж, Джим, в края на краищата, диаграмите, характеризиращи жизнеността ѝ, са стабилни — отбеляза Маккой. — Това е крачка напред от положението, в което се намирахме вчера.

— Толкова отдавна ли е било? — въздъхна Кърк. Потри върха на носа си. — Не мисля, че съм спал, откакто се отвори проходът.

— Винаги усещам кога съм много уморен — каза Тайлър. — Струва ми се, че всичко наоколо е много шумно.

— Наистина ли? — попита Кърк.

— Да, и престани да крещиш.

Кърк отвори уста, за да каже, че въобще не крещи, но си спомни една шега и се усмихна.

— Не, всъщност по-добре е да поспя малко — каза Тайлър. — Вие също трябва да си починете. Изглеждате изтощен.

— Имам много работа. Част от хората ми са взети за заложници...

Маккой пристъпи напред и каза:

— И няма да им помогнете, ако сте уморен, защото няма да измислите нищо.

Кърк въздъхна.

— След като съм издържал четиридесет и осем часа без сън, ще издържа и седемдесет и два.

— Не, стар сте вече за това — каза нетактично Маккой.

— Доктор Маккой, изглежда, че ви доставя безкрайно удоволствие да ми напомняте това непрекъснато.

— Все някой трябва да го прави. Има една пропаст между младостта и старостта, която вие все още не сте забелязали. А сега вървете и си починете малко.

— Добре. Ще отида в стаята си за...

— Не — каза Маккой строго. — Познавам ви, Джим. Ще полежите там пет минути, след това ще отидете в командната зала, за да се опитате да измислите нов план за освобождаването на заложниците. Но ако не сте уверен в него сто процента, просто ще изложите и тях, и нас на опасност или още по-лошо. Дайте шанс на Спок от другата страна да измисли някоя от своите магии на Вулкан. Мразя да ви говоря така, но е факт, че той е по-опитен от вас. А също и Скоти. Двамата сякаш са работили заедно милион години. Нека видим на какво са способни. Обзалагам се, че ще имаме информация от тях следващите няколко часа. А дотогава — приближи едно от болничните легла и отгърна завивката му — можете да полежите тук, където ще сте под мое наблюдение.

Кърк погледна към Тайлър, който само повдигна рамене, а след това отново към Маккой.

— Какво ще си помислят за това членовете от екипажа, като видят командира си да хърка в лазарета?

— Няма да е по-зле, ако го направите в командното си кресло. Освен това какво ще стане, ако има повикване от командната зала, а вие сте дълбоко заспали в стаята си и по комуникатора вместо отговор се чува хъркането ви? Само си губим времето с празни приказки.

Кърк въздъхна и каза:

— Добре, ще притворя очи само за няколко минути.

Отпусна се на леглото и си спомни, че веднъж трябваше да полежи в него доста дълго — тогава всеки мускул го болеше.

— Имате ли нещо против, ако остана тук? — обърна се Тайлър към Маккой. — Само за малко. За да съм близо до Екма.

— Не — отвърна Маккой. — За нея това е без значение. Седнете ей там — посочи към един стол в ъгъла. — Но стойте настрани от мен и не ми пречете.

— Добре — съгласи се Тайлър, докато седнаше на стола.

Кърк затвори очи, разочарован от неиздръжливостта си. Спомни си как беше преди.

Не много отдавна се беше опитал да изкачи една планина. Беше му се сторило, че просто може да я прескочи.

Ами жените? Усмихна се вътрешно. Прекосявайки Галактиката, беше преживял толкова неща, за които други мъже само са си мечтали. Можеше да опита вкуса на женските устни, да почувства техния опияняващ аромат. Всяко име, всеки образ му напомняше за вълнуващи преживявания.

Видял е и е преживял толкова много. А сега всичко това му се струваше като сън. Или сякаш се е случило с друг мъж на име Джеймз Т. Кърк.

Какво го промени? Какво го накара да бяга от самия себе си?

Може би смъртта на собствения му син? Или всички трудни мигове, преживени на кораба, и загуби, които е понасял. Върна се години, години и години назад и си спомни с усмивка времето, когато го наричаха Номад^[1]. После как се подиграваше на Скоти. Какъв лекар е той! Как се гордееше със сина си — доктор Маркус.

Синът му. Доктор Маркус. Но той си беше отишъл. Почина.

Не беше правилно. Не беше честно. Бяха разделени толкова много време и точно когато изглеждаше, че раната от раздялата им беше почистена и заздравяваше, Дейвид отново беше откъснат от него. Синът му си беше отишъл завинаги.

А Керъл... Господи, реакцията й...

Опита се да прогони тези спомени и да намери покой в нещо друго. Намери го в съня.

Всичките му спомени го напуснаха само за няколко секунди. Всъщност той се предаде на съня още щом като главата му усети възглавничката.

А минута по-късно Маккой вече раздрусваше рамото му, като му шепнеше настоятелно:

— Джим!

Кърк веднага се изправи и седна в леглото:

— Какво?

— Повикване от командната зала. Спок.

Това беше всичко, от което се нуждаеше капитанът. Моментално стана от леглото. Докато прекосяваше стаята, видя Тайлър, който беше заспал на стола в ъгъла.

— Сигурно и двамата сме заспали преди малко? — попита Кърк, докато оправяше якето си.

— Спите от пет часа — отговори Маккой.

Кърк примигна от изненада, а на вратата спря и каза:

— Кажете им, че се качвам в командната зала.

— Казах им — отвърна Маккой и като пристъпи към капитана си, заяви: — Идвам с вас.

Излязоха в коридора, като оставиха спящия Тайлър и Екма на грижите на медицинския персонал. Кърк почти тичаше към турболифта, а Маккой, като се задъхваше, се опитваше да не изостава.

— Защо идвате с мен? — попита Кърк. — Тревожите се за Спок?

— Разбира се, че не — изръмжа Маккой. — Но ако не дойда, после вие няма да ми кажете какво става. Никога нищо не казвате.

— Винаги го правя, но вие бързо забравяте, тъй като бързо остарявате — отвърна Кърк.

— Вече сме квит — призна Маккой.

— Включвам, капитане — каза Ухура.

— Спок — извика Кърк, докато сядаше в креслото си. — Какво става?

На екрана се появи лицето на Спок, а зад него се виждаха и останалите от контактната група. За негова най-голяма изненада те се намираха в совалката.

— Разбрах проблема с Майстор-строителя — каза Спок. — Това се отнася до философията на Калигар за неекспанзионизма.

— Подробности — каза Кърк.

— Калигарианците вярват — започна педантично Спок, — че индивидът е член на обществото си, ако той допринася нещо за това общество. Когато той спре да допринася, или по-точно, достигне своя връх, на индивида се отнема правото да продължи да бъде част от обществото.

— С други думи, ако вие не сте част от разрешаването на проблема, то тогава сте част от самия проблем — конкретизира Маккой.

— Точно така, докторе. Обществото на Калигар е устроено по следния начин: всичките му членове са под постоянно наблюдение, а тяхната активност се оценява. Развитието на ума им, техните възприятия, амбиции и потенциал са постоянно подложени на оценка. И индивидуално за всеки се решава кога е достигнал върха в своето съществуване. Всяко продължаване след този връх се възприема като стагнация — физическа и интелектуална.

— За какво говорите, Спок? Че някой решава за всеки един калигарианец поотделно кога е направил достатъчно през своето съществуване и тогава животът му просто... просто спира? — каза Кърк.

— Да, сър. На него се гледа като на ненужно същество, което черпи живителна сила. В това има логика, след като философията им се базира на неекспанзията.

— Боже господи! — възкликна Маккой. — Това... това е нечовешко!

Спок го изглежда учудено.

— Те не са хора, докторе — отбеляза той.

— Ако наистина са така дяволски притискани от разрастването на населението, защо, по дяволите, не практикуват предпазване от раждането на нови индивиди? — попита Маккой. — Тога...

— Не сега, Боунс — прекъсна го Кърк. — Спок, това... „принудително оттегляне“, ако го наречем така... как става? И кой решава кой и кога да се оттегли? Самите калигарианци не се ли противопоставят на това? На Еминар имаше подобна ситуация. Случаят се повтаря и Фокс отново е с нас.

— Сега е доста различно, капитане — отвърна Спок. — Калигарианците са доста вдъхновени...

— Вдъхновени! — прекъсна го Маккой. — С маршова стъпка вървят към смъртта...

— Боунс, млъкнете! — раздражено го прекъсна Кърк.

— Спок...

Спок, благодарение на продължителната си практика, изобщо не обръщаше внимание на Маккой.

— Те вярват, че продължават съществуването си в едно цяло с окръжаващата среда, след като телата им са мъртви, и са успели да превърнат тази вяра в практика. Калигарианците не умират в смисъла, който ние влагаме в тази дума. След като той или тя бъдат избрани за „отслабване“ — терминът, който означава, че някой е бил отстранен от общността на населението и е поставен в общността на съзнанието, — неговата или нейната духовна същност се отстранява и се поставя в обширна мрежа, която те наричат Световен Разум. Това е техният еквивалент на рай, само че, докато при нас теолозите спорят за природата на рая, то калигарианците са го постигнали. Всичко, което отслабените индивиди знаят, помнят и са преживели, става част от Световния Разум — голяма компютърна мрежа, чиято основа се намира в сателитния град на южния полюс на планетата. Живите имат достъп до Световния Разум по всяко време и по думите на доктор Дейстриъм те може да прекарат там много часове в комуникиране с разума и мислите на техните предци.

— Това е лудост! — възкликна Маккой.

Спок повдига вежди.

— Не, докторе. Това е връзка между живите и мъртвите. За калигарианеца животът е безкраен. Той просто продължава да служи на обществото по по-различен начин. Световният Разум е свързан по много аспекти със световната мрежа. На тази връзка се основава и философията им, че са част от едно цяло. Световният разум, като част от постоянната обединена комуникация, е този, който решава кой е достигнал своя връх и трябва да бъде отслабен.

— И Екма е определена за отслабване — каза Кърк.

— Явно, че е така — отвърна Спок. — И тя очевидно иска да осуети това.

— Не мога да я обвинявам — каза Маккой.

— Спок — каза Кърк, — искам да направите следното...

Изведнъж Скоти извика много тревожно, Спок се обърна и след това отново погледна към монитора.

— Капитане — каза както обикновено невъзмутимо, — мисля, че имаме проблем.

Чу се звук от някакъв удар и Кърк видя, че екипажът на совалката реагира на нещо.

После картината от совалката изчезна, като се замени от картината на прохода.

[1] Чергар, скитник — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— И така, става ясно — каза Спок, — че тя явно иска да осуети намерението на Световния Разум.

Скот не участваше в разговора, но чу язвителната забележка на доктор Маккой. Инженерът беше зает с разглеждане на данни, които беше забелязал по-рано, но вниманието му беше отклонено от препирнята между Так и Доркин в дъното на совалката.

Според индикатора на лифта, сега те тежаха двеста паунда повече, отколкото когато се качиха в совалка на „Ентърпрайс“. В това нямаше разумно обяснение, още повече че бяха разтоварили багажа си и дори трябваше да тежат по-малко...

Изведнъж Скот разбра какво не беше наред:

— Мистър Спок! — извика той.

Кърк точно изричаше думите:

— Ето какво искам да направите...

Но Спок не можа да се концентрира, защото Скоти викаше високо:

— Някой трябва да се е закачил към совалката. Не сме чисти!

Спок набързо смля съобщението, обърна се към Кърк и каза:

— Капитане, мисля, че имаме проблем.

И в този миг една метална пръчка удари по предния люк.

Здравото предно стъкло се напука във формата на паякообразна мрежа. Спок успя да зърне лицето на Макро отгоре. Явно калигарианецът беше на покрива на совалката. После железният прът удари по люка още веднъж. Стъклото се пръсна и парчетата влетяха вътре като топлийки.

Скоти отчаяно насочи совалката стремително надолу и Макро като че ли започна да се подхлъзва. Но се задържа с ръка в рамката на счупения люк, провеси крака и ритна инженера в лицето. На Скоти му се зави свят и се захлупи по лице върху системите за управление.

Спок започна да управлява совалката с апаратурата пред себе си, но Макро беше изпълнил рамката на счупения люк с цялото си тяло и стоеше пред Спок, като ръмжеше. Замахна с пръта към Вулкан.

Без да го поглежда, Спок хвана ръката му в китката.

— Шондар Доркин! — извика той. Ръката му леко трепереше, но успяваше да удържи силния калигарианец. — Ако нямате нищо против...

Доркин освободи колана на седалката си и с ръмжене се устреми напред. Дейстриом се сви безпомощно, а Так гледаше с интерес скока на теларита.

Доркин изпрати един яростен удар в брадичката на Макро, сякаш искаше да откъсне главата от тялото му, а в това време Спок освободи ръката на калигарианеца, за да може да се концентрира върху управлението. Докато поддържаше курса на совалката с лявата си ръка, с дясната започна да настройва радиовръзката. В същото време хвърли един поглед към Скот, за да види колко е наранен.

Чу се кратък рев. Спок се обърна, видя Макро, който беше сграбчил теларита за гърлото и се канеше да го удари по главата с железния прът. Но Так беше скочил на крака и се хвърли върху двамата точно в момента, в който совалката направи друг внезапен наклон. Андорианецът загуби контрол и като повлече Макро и Доркин, се стовари върху Спок. Вулкан беше почти неподвижно прикован под тежестта на трите тела. Той загуби контрола върху уредите и совалката се устреми към повърхността.

Спок се опита да отстрани Макро, но безуспешно. Теларитът псуваше най-гнусно, андорианецът злобно съскаше, а Макро крещеше с пълно гърло, като почти заглушаваше Шондар Доркин.

Ръцете и краката им се бяха преплели и Так изведнъж видя близо до себе си железния прът. Той беше насочен точно към лицето му и андорианецът видя заостреният му край да проблясва. Това не беше убегнало и на Макро, който замахна към лицето на Так.

Но бързата реакция на андорианеца го спаси — прътът премина отляво на главата му и се стовари върху пулта за управление. Моментално изгоряха схеми и се разхвърчаха искри.

Уредите за управление излязоха от строя и совалката се насочи към земята като уцелена лястовица. Въздухът свистеше около тях, а вътрешността беше изпълнена с викове и крясъци.

Спок, решен да направи последно усилие, за да предотврати опасността, събра всичките си сили и се освободи от телата върху себе си. Изведнъж му олекна, седна нормално в креслото, махна пръта от

пулта за управление и го хвърли настрани. Беше му достатъчен само един поглед, за да разбере, че е безпомощен да направи каквото и да е. При втория поглед разбра, че сблъсъкът е неминуем, защото приближаваха повърхността.

Нямаше време за изтънчености:

— Ще се разбием! — извика той, като се стараяше да надвика всички. И отново: — Ще се разбием!

Совалката се носеше стремително надолу, Макро и теларитът все още бяха в смъртоносна схватка.

— Шондар! — извива Спок. — Макро! Това е безполезно! Ще се разбием! И двамата ще умрете, ако веднага не престанете! — докато викаше, се закопчаваше с колана.

Так го чу и се опита да разтърве борещите се, но получи жесток удар от Доркин, който му изкрещя:

— Това е между мен и този арогантен глупак! — и андорианецът седна обратно в креслото.

Спок беше готов да скочи, но видя, че няма време. Видя, че мистър Скот, който още беше в безсъзнание, не е завързан. Протегна се и като обтегна колана си, завърза и Скот. Коланите не бяха задължителни, но бяха монтирани към совалката, тъй като се знаеше, че ще бъде транспортирана от свръхбързата шейничка. За момент Спок си помисли, че коланите трябва да бъдат монтирани във всички совалки, и в този миг совалката се удари о повърхността.

За ужас на всички, намиращи се в нея, Доркин и Макро бяха изхвърлени навън през счупения люк. Останалите членове от екипажа на совалката веднага осъзнаха, че двамата са поели пътя си към ада.

Совалката се удари, подскочи и отново се удари, като при всеки удар се чуваше звук от натрошен метал и пронизващ ушите човешки вик — най-вече от гърлото на Ричард Дейстриом. Навсякъде около тях хвърчаха искри, а Спок чу пукане, което му подсказа, че корпусът на двигателя е разцепен.

Цилиндричното тяло на совалката се претърколи още веднъж, а след това продължително и болезнено изскърца и спря.

Възцари се гробна тишина, но след малко Спок извика:

— Всички ли са здрави?

— Доркин! — извика андорианецът. — Беше изхвърлен навън! Със скоростта, с която беше изхвърлен...

— Ясно ми е — прекъсна го Спок, докато бързо развързваше колана. Хвърли поглед към Скот и отиде при андорианеца, който се опитваше да се развърже. Спок му помогна, като сръза колана, тъй като механизмът за освобождаване беше смачкан и не можеше да се отвори. Так беше развързан.

Андорианецът бързо отиде в предния край на совалката, тъй като изходната врата беше под краката им. Предният люк беше единственият начин за изход.

Так се промъкна през него и излезе. Няколко мига по-късно Спок освободи Дейстрьом и помогна на Скот да дойде в съзнание. Скоти се огледа и вместо да попита за другите пътници на совалката, промълви:

— Ах... бедничкият ми кораб.

Като се увериха, че никой не е счупил кост или не е сериозно наранен, Спок, Скот и Дейстрьом излязоха от совалката.

За щастие тя беше паднала на едно просторно, незастроено място. Може би наистина беше така или пък „разумният“ град се беше разчистил навреме, за да не им създаде проблеми при падането.

Макро лежеше на полето, като клатеше главата си наляво-надясно, сякаш искаше да се отърве от нея. Физическата издръжливост на калигарианците беше извън всякакви човешки представи. Федерацията подозираше нещо, но това беше невероятно. Калигарианците можеха да бъдат забавени, да бъдат наранени, дори можеха да бъдат спрени, но очевидно способността им да се възстановяват от раните си беше нещо, което Спок не можеше да сравни с никоя друга раса. Явно, че Макро все още не се беше възстановил напълно, тъй като не направи нищо, освен да изгледа Спок и останалите, които минаха покрай него.

Значителен брой калигарианци приближаваха от противоположната страна. Очевидно бяха тези, които ги преследваха още от излитането им. Спок забеляза с тревога, че те приближаваха, като се стараеха да ги заобиколят в кръг.

Шондар продължаваше да лежи неподвижно. Так го приближи. Спок, Скоти и Дейстрьом се забавиха, като видяха ужасната гледка, която представляваше тялото на Доркин. Явно, че гръбнакът му беше счупен.

Доркин дишаше тежко, по кожата му се стичаше черна кръв. Но когато погледна към Так, промърмори:

— Идиот, трябваше да се справя... в тази битка.

— Ти го спря, за да не ме убие — каза Так, малко учудено. — Ти спаси живота ми.

Доркин се изкашля и изплю черна кръв.

— Ти беше... на пътя ми... това е всичко — след това потрепери.
— Сту... дено е.

— Шшшшт... лежи, без да мърдаш. Ще се справиш — каза Так, но погледна безпомощно към другите.

Тялото на теларита се тресеше и той промърмори:

— Виж, андорианецо... направи нещо за мен... без да го оплескваш.

— Какво, Шондар?

— Кажете на жените ми... и на децата ми... че съм се справил... с дузина от тези копелета...

Свинските му очички като че ли изчезнаха, а после внезапно се показаха и се претърколиха на върха на главата му. От гърдите му се изтръгна тиха въздишка и после... издъхна.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Атмосферата в залата за съвещания на „Ентърпрайс“ беше крайно напрегната.

— Джим, не говорите сериозно — каза Маккой. — Това е лудост. Това е самоубийство.

— Ако всеки път, когато според вас съм предприемал явно самоубийство, докторе, то досега значи съм умирал стотици пъти — отвърна Кърк спокойно.

— Докторът е прав, сър — каза Сулу. — Прекалено голям риск поемате. Ако някой трябва да отиде, то това трябва да съм аз.

— В качеството си на какъв? — попита Кърк. — Като един от най-добрите ми младши офицери?

— Младши офицери! — изхърка Маккой. — За бога, Джим, виж реалността! Младши? Сулу скоро ще може сам да командва кораб, ти още не го осъзнаваш. Същото се отнася и до Ухура. След няколко години и Чеков ще е готов. Ние не сме вече деца, Джим. Нито един от нас. А ти отиваш на явно самоубийство като някакъв лунатик.

— Самоубийство. Лунатик — Кърк леко се усмихна. — Защо просто не обявите, че не съм годен вече за командир, докторе?

— А какво ще кажете, ако обявя, че не сте годен повече за нормален разговор?

— Капитане, може ли да поговорим като приятели? — попита Сулу. И когато Кърк леко кимна, той продължи: — Помолихте ни да кажем мненията си. Нашите мнения по този въпрос са единодушни. И все пак чувствам, че вие сте склонен на всяка цена да направите това, което сте решили. Може ли да ви попитам, сър, защо организирахте това събиране, след като предварително сте решили да пренебрегнете нашите съвети?

Кърк присви очи.

— Изглежда, че докторът е прав. Преди години, мистър Сулу, вие не бихте разговаряли с мен по този начин.

— То е само защото не искам да настъпят нови времена — отговори Сулу. — Капитане, наставленията на „Старфлайт“ гласят, че

командирът на кораба не трябва да се излага на опасност, ако това не е крайно необходимо.

— А от мен зависи да реша кое е необходимо, мистър Сулу — отвърна Кърк, като бавно обходи залата с поглед. — Контактната група, в която са включени двама от нашия екипаж, е задържана от другата страна на прохода. Губим ценно време. Проходът ще се затвори след около осемнадесет часа, и то само ако нищо непредвидено не наруши спокойствието на времевите вълни. Знаем също, че калигарианците много уважават авторитета на лидерите. На командващите офицери. Опитваме се да възобновим връзката с Калигар от... — погледна въпросително към Ухура.

— От един час, сър — каза тя.

— От един час. След отговора им: „Няма да разговаряме, докато не ни върнете Майстор-строителя“, не сме чули нищо повече. Това не е много обещаващо. Въпреки това аз вярвам, че единственият начин да освободя членовете на нашата контактна група, е да отида лично.

— Не — противопостави се Маккой. — Мислите се за рицар, който пришпорва белия си кон, за да спаси деня. Една девойка е в беда в лазарета. Няколко приятели рицари са попаднали в клопката на зъл магьосник. И вие възнамерявате да яхнете гордия си бял кон и да препуснете в галоп с насочена пика напред, готов да накажете всеки, който се изпречи на пътя ви, за да се опита да ви спре да изпълните своята велика и благородна мисия. Кой го е грижа за опасностите? Сър Галахад, с мантията на справедливостта и триумфа!

Кърк се вторачи в Маккой и след това бавно кимна.

— Изглежда правдоподобно — каза той. След това се пресегна и натисна бутона на комуникатора. — Залата със совалките, подгответе совалката със свръхбързата шейничка.

— Ще бъде готова след десет минути, капитане — долетя отговорът.

— Добре — Кърк понечи да стане.

Размахал ръце, Маккой се развика:

— Не чухте ли нищо от това, което току-що казах?

— Чух всичко, докторе — отговори Кърк. — И не мога да отрека нито една ваша дума. Не мога да се отрека и от хората си. Не мога да бъда различен от това, което действително съм... такова разделяне в капитан Кърк никога няма да има.

Маккой само изръмжа недоволено, а Чеков проговори:

— Капитане... не желаете ли някой да ви асистира при пилотирането на совалката...

— Искате да кажете — помощник — чу се глас от вратата.

Обърнаха се и видяха Хосе Тайлър, който стоеше там и се усмихваше широко. Разглеждаше ръцете си.

— Навигатор Хосе Тайлър рапортува, че е готов да поеме дежурството, сър.

— Комодор... — започна Кърк.

— Считайте го за заповед, капитане — прекъсна го сериозният Тайлър. — Никога не съм се възползвал от ранга си. Но този път не ви оставям право на избор. Идвам с вас. Иначе ще ви разжалвам, ще ви затворя и три дни няма да виждате дневна светлина. Ясен ли съм, капитане?

— Да, сър — отвърна Кърк, забравил дори да премигва. Отиде до Тайлър, обърна се и каза: — Мистър Сулу, поемете управлението на кораба. В случай, че се решите да подражавате на вашия умопобъркан капитан и на неговия луд помощник герой, ви заповядвам: каквото и да се случи, не трябва да тръгвате след мен. Не искам да излагам вас и кораба на опасност.

— Обещавам, сър.

Кърк кимна и после добави:

— Е, хайде да се заемем със задачите си.

Никой не се усмихна.

Докато се настаняваха в креслата пред пулта за управление, Кърк и Тайлър бързо и точно направиха последните проверки. Тайлър си подсвиркваше 1812 увертюра тихичко, после спря, но продължи да прави проверката и каза:

— Изглежда, че екипажът ви цени много и ви обича.

— Защо го казвате? — попита Кърк.

— Защото само един екипаж, който изпитва такива чувства към командира си, може да го прати да върви по дяволите.

Кърк кимна в съгласие:

— Аз понякога съм много досаден. Чудя се, че са издържали толкова време с мен.

— Та са ви верни. Щастливец.

— Но полудяват, когато си навия, че трябва да отида да спася някого от тях.

— Може би точно заради това са ви верни. Защото знаят, че вие ще рискувате всичко, за да ги спасите. Вие сте всеотдаен, а заради собствените ви идеали никога не бихте променили курса. Както го правите постоянно.

— Аз съм един каубой — каза Кърк.

— Не, вие сте рицар.

Кърк кимна и съобщи, че са готови за отлитане. Совалката бавно се издигна над пода в хангара. Миг по-късно тя напусна хангара и завиваше към прохода.

— Приближете ни — каза Кърк.

— Приближавам, цел сто и три, позиция две — отвърна Тайлър, като задаваше курса. Усмихна се. — Старите рефлексии. Всичко отново се връща.

Кърк погледна към ръцете на Тайлър, които шареха по пулта за управление, и кимна одобрително.

— Добре се справяте. Ще напреднете.

— Само до другата страна на прохода — каза Тайлър.

— Пригответе се за скорост няколко светлинни.

— Джо — каза Кърк след малко, — мислили ли сте за следното: първо, като се позова на добротата на техните сърца, да се опитам да убедя калигарианците да освободят контактната група и, второ, да говоря с тях да спрат отслабването на Екма, така че заплахата, която я кара да ги напусне, няма вече да съществува и тя ще избере да се върне при тях.

— Мислил съм, да — отвърна Тайлър.

— Това не ви ли засяга?

Тайлър го погледна спокойно.

— Измъкването на нашите хора, без да се компрометираме, е всичко, за което мисля. Останалото оставям на съдбата.

— Съдбата — повтори Кърк — може да бъде отвратителна. Животът много често е несправедлив.

— Разбира се. Прав сте — отвърна Тайлър. — В края на краищата, никой не живее вечно.

В командната зала на „Ентърпрайс“ Сулу наблюдаваше от командното кресло как совалката сякаш се поколеба, а след това, със скорост няколко светлинни, изчезна в прохода. По лицето му не можеше да се прочете какво изпитваше в момента.

Повече от всичко, независимо какви дисциплинарни последици щеше да има след това, Сулу беше готов да тръгне с „Ентърпрайс“ през прохода. В края на краищата, калигарианците може би щяха да променят тона си, когато видят величествения звезден кораб да се взира в тях.

Но знаеше, че това е просто много лоша идея. Стабилността на процепа беше доста крехка. Да се наруши времевия поток със силата от мощните двигатели на „Ентърпрайс“, беше равносилно на попадане на кораба и целия му екипаж в капан, който щеше да ги отдалечи на светлинни години от дома. Ако корабът изобщо се завърнеше на Земята, то никой от настоящия му екипаж нямаше да бъде между живите.

Не можеше да поеме такъв риск.

Но внезапно мислите му бяха прекъснати от Чеков:

— Командир Сулу, сензорите улавят космически съд, който навлиза в пространството — изчака компютърът да идентифицира формата на кораба. — Андориански кораб от клас D-3 — каза след малко.

— Свържете ме — каза бързо Сулу. — Трябва да говорим с тях на всяка цена. Андориански кораб, заповядайте. Тук е Сулу, командващ „Ентърпрайс“.

Корабът се приближи. Изглеждаше доста странен, дори имаше отвратителна дълга и изтънена форма. Миг по-късно андорианският командир се показва на екрана. Брадичката му беше малко по-квадратна от тази на Так, очите му — малко по-спокойни.

— Тук е Вандар, командващ „Стелт“. Бяхме вдигнати по тревога във връзка с нашия представител Так.

— Вярно е, че има трудност — каза Сулу. — Но сме изпратили група за преговори и се надяваме, че всичко ще се нареди както трябва.

Вандар, изглежда, размишляваше.

— Много добре, „Ентърпрайс“ — каза със своя мек съскащ глас. — Засега няма да предприемаме нищо. Но трябва да бъдем държани в течение на...

— Още един кораб, командир! Позиция...

Преди Чеков да успее да каже координатите на кораба, един плътен, груб и сърдит глас се връза в радиоканала:

— Тук е Кунд от кораба на теларитите „Билиджърънт“^[1].

— Със сигурност вярват в истинността на рекламата — отбеляза сухо Ухура.

Екранът се раздели на две и на другата половина се показа лицето на сърдития теларит. На екипажа в командната зала стана ясно, че това е единственото изражение на всички теларити.

— Научихме — каза той — за непровокираното, гнусно посегателство срещу нашия представител. Искаме да знаем какви действия са предприети.

Като реши да се подsigури, Сулу повтори дума по дума това, което беше казал на Вандар.

Отговорът на Кунд можеше да се предположи.

— Някакви си представители на Федерацията, изпратени за мирни преговори за освобождаване на нашите представители? За какво се мислят тези калигарианци? С какво право предявяват претенции и задържат един от нашите като затворник? Възнамеряваме да отидем и да сложим край на всичко това.

— Не можем да позволим това — отвърна строго Сулу.

— Не можете да позволите! — изхърка Кунд. — Вие, хилав офицер на „Старфлийт“...

В този миг вратата на турболифта се отвори и откри посланик Фокс, обут в антигравитационни ботуши, който стигаха до средата на глезените му и разтоварваха краката му от налягането. Сулу, който бързо губеше търпение, каза:

— Посланик, сега не е време да...

Но Фокс се обърна към него и каза:

— Не, командващ, точно сега е времето. С ваше позволение — и преди Сулу да може да се противопостави, посланикът се обърна към екрана и каза: — Кунд и Вандар, това не са прищевки на капризен офицер от „Старфлийт“. „Ентърпрайс“ е единственият упълномощен кораб тук, изпратен не само от „Старфлийт“, но и от Федерацията. Ако не се съобразите с нарежданията на „Ентърпрайс“ или го провокирате по някакъв начин, или пък направите така, че да утежните още повече положението, ще отговаряте пред Съвета на Федерацията. Аз, като

негов официален представител, мога да ви уверя в това. Ще си навлечете и гнева на вашите уважавани правителства и гнева на техните делегати, с които се срещнах точно преди седмица и с които имам отлични взаимоотношения. Ако по някакъв начин навлечете трудности на командващия Сулу, аз лично ще се срещна с тези уважавани делегати и ще се погрижа вашата следваща задача да бъде на литиевите станции на Делта Вега. Разбрахте ли ме?

Вандар, който знаеше, че забележките не са отправени точно към него, просто се усмихна и каза:

— Да.

Кунд, точно към когото бяха отправени думите, не го осъзнаваше и си помисли, че те са били изречени, за да уплашат страхливия андорианец. Така че и той отвърна:

— Да.

— „Ентърпрайс“ изключва — каза Сулу с благодарност към Фокс. След като връзката се прекъсна, той се обърна към посланика и каза: — Посланик, много съм ви благодарен. Още повече че вие сте този, който им съобщи и стана причина те да дойдат тук.

— Капитан Кърк ви каза това, нали? — каза Фокс. После повдигна рамене. — Просто си вършех работата, командващ. Както и сега. Това е простата истина, която вашият капитан очевидно трудно възприема. Може би ще му обясните това някога, ако приемем, че се върне жив и здрав.

[1] Belligerent — воюваща страна, войнствен — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Кърк влезе в залата на Съвета. Тайлър вървеше плътно зад него. Капитанът се почувства така, сякаш всяко негово движение се следи от всички индивиди на тази планета. Въпреки че вътре имаше само няколко дузини калигарианци, които седяха на столовете с високи облегалки, наредени плътно до стената по целия периметър на залата, и го гледаха, Кърк усети, че всъщност присъстваха много повече от това, което се виждаше, и разбра, че беше поел много по-голям риск, отколкото си мислеше.

В единия от ъглите забеляза Спок, Скот, Дейстриъм и Так. Так беше много разстроен. Спок беше уведолил Кърк за смъртта на Шондар Доркин и, изглежда, че тази смърт беше потресла най-много андорианеца. Член на раса, ръководеща се от чувството за дълг, Так очевидно се чувстваше ужасно, като знаеше, че е задължен на някого, който му е спасил живота, и че никога няма да може да му се отблагодари.

В залата бяха също Алт и Макро. Останалите калигарианци бяха непознати, но те не бяха важни, тези двамата им стигаха.

— Вие ли сте командирът? — попита Алт. — Лидерът?

— Да — отвърна Кърк и пристъпи напред. — И аз съм тук, за да...

— Той не е лидерът — изръмжа Макро.

Кърк го фиксира с поглед и бавно каза:

— Не мога да кажа, че ми харесва да ме прекъсват.

Но Макро не му обърна внимание. Приближаваше се към комодор Хосе Тайлър, който стоеше на около тридесет крачки. Когато го наближи, калигарианецът каза:

— Измина много време, Тайлър.

Комодорът погледна към Кърк, тъй като се бяха разбрали говорителят да бъде капитанът. Кърк леко кимна и Тайлър повдигна рамене:

— Да, така е — отговорът му беше учтив, но нищо повече.

— Всичко стана заради вас — каза Макро. — Екма ме напусна заради вас.

— Заради мен? — учуди се Тайлър. — Аз не съм привърженик на философията за отслабването.

При тези думи голяма част от калигарианците примижаха от учудване, а Макро каза сърдито:

— Неприлично е тази дума да се произнася от друг, освен от калигарианец.

— Това е чудесно — прекъсна го Так. В гласа му се долавяше нотка на пренебрежение. — Ние пък го считаме за неприлично да се произнася от когото и да е.

— Майстор-строителят е ужасена от съдбата, която я очаква — каза Кърк. — Ако вие сте цивилизована раса, ще...

— Не ни оценявайте с вашите критерии дали сме цивилизовани или не — прекъсна го Макро. — Много типично за вас е това, че се опитвате да ни съдите. А вие — обърна се към Тайлър, — вие сте този, който повлия на Екма да се страхува от честта да бъде отслабена.

— Чест?

— Последната и най-голяма награда, към която един калигарианец може да се стреми — проговори Алт.

— Аз нямам нищо общо с това — каза Тайлър. — Това е самостоятелно решение на Екма.

— Лъжеш! — изрева злобно Макро. — Направили сте нещо с нея. Какво ли не бих дал да запуша гърлото ви с тези лъжливи слова...

Кърк усети опасността и предупреди навреме Тайлър:

— Комодор, внимателно!

Но Тайлър не се страхуваше.

— Искате мен, нали, Макро? Защото преди години ви победих. Мислили сте за реванш, мечтали сте си — зае отбранителна поза, балансирайки на пръсти, сви юмруци, готов за удар. — Мечтали сте си да ме пипнете и да разрешим спора помежду си. Е, какво ще правим сега? Вие и аз, точно сега. Ще разрешим ли спора и по какъв начин? Какво ще кажете?

— Макро — предупреди Алт. — Можете да...

Но Макро не чуваше. Натрупалите се с годините ревност, злоба и ярост сега се отрицваха.

— Само ние двамата! — извика Макро. — Докрай!

Нахвърли се към Тайлър със свити ръце, сякаш искаше да разкъса тялото му на парчета.

Хосе Тайлър спокойно извади ръчния си фазер и стреля. Не беше никакъв проблем да улучи Макро, защото той се намираше само на около двадесет крачки.

Силният устрем на калигарианеца му помогна да се доближи на още няколко крачки, но после той се свлече в краката на комодора. Тайлър се наведе над него и се усмихна.

— Много надеждно нещо — каза той, като потупа фазера си. След това погледна към Алт и попита: — Е, можем ли да тръгваме вече?

Алт отвърна:

— Бях започнал, но Макро ме прекъсна и сега бих искал да продължа: Макро, не можете да говорите от името на всички по този въпрос. Решението за отслабването се взема от Световния Разум. То не подлежи на преразглеждане. Ако Екма се върне, трябва да се подчини. Ако тя не се върне, няма да позволим на вашите хора да си тръгнат.

— Това не се приема — отвърна Кърк.

— Но, капитане. Надяваме се, че няма да изоставите вашите приятели и колеги заради една жена. Такова разрешение на ситуацията няма да бъде справедливо. Надяваме се на здравия ви разум.

Кърк бавно се обърна и огледа присъстващите.

— Затова ли са се насъбрали гордите калигарианци? — попита капитанът. — Да направят бартер с чужденци заради живота и свободата на една млада жена? Заради това ли?

— Не, капитане — отвърна тихо Алт. — Този начин на поведение е исторически обоснован. Изглежда, че все пак сте ни повлияли в отрицателен аспект. Трябваше да се принизим до вашето ниво, за да се справим с вас.

— Да се справите? — учуди се Кърк. — Защо? Защото не споделяме възгледите ви за отслабването? Защото намираме отношенията ви за... злонамерени? Приличате ми на кавалер, който не зачита собствения си живот.

— Кавалер? Ние сме милостива раса, капитане. Ние споделяме болката на другите.

— Как? — попита Кърк. — Кой с нормален разум би заявил, че иска да умре, защото е достигнал върха на своите способности?

— Аз.

За най-голяма изненада на Кърк, думите не бяха произнесени от калигарианец.

Произнесе ги доктор Ричард Дейстриом.

Докторът пристъпи напред. Изглеждаше състарен.

— Те са прави, капитане. Наистина.

— Докторе...

Но Дейстриом продължи да говори, като че ли не съзнаваше, че стои пред Кърк. Сякаш говореше сам на себе си:

— Сякаш тази мисъл внезапно ме осени. След двадесет и петата ми година като че ли някой дойде при мен и ми каза: „Виж. Погледни безсмислието на останалата част от живота си. Виж опитите си и провалите, разочарованията. Те са твои, твоите собствени, не нечии други. Никой друг не е виновен за тях. Никой не го е грижа за теб. Живот от слаби усилия за постигане на славата.“

Без да бъде груб, съзнавайки личната му болка, и без да споменава за умствената му криза, Кърк каза:

— Моля ви, доктор Дейстриом... така не помагате.

Дейстриом го погледна и изведнъж осъзна, че не е сам. Въздъхна и с треперещ глас каза:

— Извинете ме, капитане!

— Няма за какво да се извинява — каза кротко Алт, като се обърна към Кърк. — Той е достатъчно възвишен и разбира това, което калигарианците отдавна са превърнали в действителност. Защо трябва да се изразходват ресурсите на обществото за живот, който е достигнал своята кулминация?

— Защото — започна решително Кърк — рискувате да пропуснете неочакваните сътресения до края на второто действие — прекрачи неподвижното тяло на Макро и повиши малко гласа си, като се обърна към всички. — С цялото си уважение към всички вас, но се въртим в кръг. Вече стигнахме до задънена улица и виждам само един начин все пак да излезем от нея.

— И какъв е той?...

— Бих желал директна връзка със Световния Разум.

Ако просто беше пръснал черепите на калигарианците, вместо да иска да разговаря с тях, никога нямаше да види това изражение върху

лицата им. Молбата на Кърк беше последвана от бързи тревожни шушукания и после Алт каза високо:

— Не е... разумно.

— Може би — отвърна Кърк. — Но вие казахте, че Световният Разум е взел решението. Следователно по всичко изглежда, че само той може да разреши спора ни. Екма чувства, че все още може да бъде полезна, че животът ѝ още не е стигнал кулминационната си точка. Иска още време, за да покаже и приложи способностите си. Тя има това право. А ако Световният Разум е съществото, което иска да я лиши от нейното право, тогава към кого друг бих могъл да се обърна?

— Капитане, вие не разбирате. Вие нямате дори умствената дисциплина, която притежават децата ни.

— А децата на Калигар нямат дългогодишния ми опит — отвърна Кърк.

— Не можем да го позволим, капитане. Нямате представа какво искате. Това е равносилно на самоубийство.

— Разбирам — отвърна язвително Кърк. — Вие сте загрижен повече за живота на един пришълец, отколкото за живота на сънародниците си.

Сега пък Спок пристъпи напред.

— Майстор на социалното положение — започна той, — сигурно съм прав, като си мисля, че като Вулкан притежавам необходимата умствена дисциплина, за да понеса комуникацията със Световния Разум.

Алт го погледна одобрително.

— Имахме достатъчно време, за да научим много за вулканите след първия ни контакт с вас, мистър Спок. Вярвам, че вие сте способен да се справите. Но това е...

— Тогава, с разрешението на капитана, бих желал да защитавам Екма.

Кърк бързо прекоси залата, приближи Вулкан и заговори с нисък тембър:

— Спок, през по-голямата част от времето бяхте тук. Познавате Екма много слабо.

Спок леко повдигна вежди:

— Същността на въпроса не е в познаването на индивида, сър. Важна е концепцията — стойността на свободната воля срещу

предопределеното. Пропаст в идеологическите спорове, която е разделяла философите векове наред. Ако щете, наречете го цепнатина във философията, такава, каквато ни позволи да стигнем дотук. Не мислите ли, че това е една ирония, капитане?

При тези думи Кърк се засмя.

— Не. Но въпреки това — добре измислено.

— Какво е нужно? — продължи Спок. — Едно упражнение по логика и дебатиране. При цялото ми уважение към вас, капитане, смятам, че щом като се изискват такива неща, да се изпраща човек, за да върши работата на Вулкан, е просто...

— Нелогично — каза Кърк.

— Абсолютно — съгласи се Спок.

— Предполагам, че сте достатъчно пораснали и съзнавате какво вършите.

— Напълно. Всъщност аз съм достатъчно възрастен, за да знам много неща, но все пак искам да го направя. Ще бъде... страхотно.

Маккой влезе в лазарета и приближи леглото на Екма. За негова изненада очите ѝ бяха отворени и тя го гледаше малко конфузно. Той бързо погледна мониторите и със задоволство установи, че жизнените ѝ процеси са стабилни. Отново погледна към нея и каза:

— Добре дошли отново!

Тя облиза пресъхналите си устни:

— Защо имам такъв отвратителен вкус в устата си?

— Причината е... хм... стомахът ви беше принудително освободен преди няколко часа — отвърна Маккой.

— О, боже! — възкликна тя. — Кога? Къде?

— Точно след като капитанът ви викаше да се борите. Бяхме само аз и той.

— Аз... аз съжалявам.

— Не се тревожете — отвърна развеселен Маккой. — В моя случай това ми е работата. А капитанът, изглежда... това го удовлетвори.

— Сигурно го мразите — каза Екма. — Него и мистър Спок. Винаги ги оскърявате.

Маккой погледна надясно, после наляво и като се увери, че никой не ги чува, тихо каза:

— Разбира се, че не. Хората, които мразя, просто пренебрегвам. Кърк и Спок аз... — устата му застина отворена за момент — търпя им глупостите. В края на краищата, ако не се грижех за тях, отдавна щяха да бъдат мъртви.

— Разбирам — каза Екма. — За устата ми... може ли да...

— О! Разбира се. Боже, къде са ми обноските! — отиде до машината за храна, набра бързо един код и след няколко секунди се появи чаша с прозрачна течност. — Заповядайте — каза, като ѝ я подаде. — Направих компютърен анализ на типичната калигарианска храна. Като извлякох от нея основните хранителни съставки, си позволих волността да ги запрограмирам в нашата хранителна система. Можете да ядете храната ни, но тя ще има вкус на това, към което сте привикнали.

Тя пое чашата с благодарност и я изпи на един дъх. Като отри устните си, повдигна я и се примоли:

— Още?

Маккой се усмихна.

— Не мога и да мечтая за по-добро състояние на пациента си — запъти се към машината и се върна с две чаши. Екма изпи втората и част от съдържанието на третата. — Как се чувствате?

Погледът ѝ сякаш се зарея някъде.

— Празна — отвърна объркано. — Чувствам се... много празна. Това... това ме плаши малко.

— Не се учудвам — каза Маккой. — Бяхте така здраво свързана с народа си, с философията му, с обществото. Това отдръпване ви причини физическа и психическа болка. Но сега вярвам, че ще се оправите бързо.

— Чувствам се така... така самотна — леко потрепера. — Как... вие как превъзможвате това?

Той внимателно я прегърна и каза:

— Ние търсим някой приятел и се опитваме да вървим заедно. Това е всичко, което можем да направим.

— Джо. Къде е Джо? А капитан Кърк? — Маккой се поколеба. Не беше сигурен дали трябва да ѝ казва веднага, но тя усети, че той крие нещо, леко стисна ръката му и настоя: — Кажете ми!

— Минаха през прохода — каза Маккой. — Опитват се да убедят калигарианците да ви позволят да ги напуснете.

— Те никога няма да се съгласят — каза Екма. — Никога.

— Да, но калигарианците заявиха, че няма да пуснат Спок, Скоти и останалите, докато не ви върнем.

Очите ѝ се разшириха:

— Не може да го направят!

— Очевидно могат.

— Аз... — гласът ѝ трепереше — аз никога не съм мислила, че... никога не съм допускала, че може да направят това.

— Имаше такива изгледи, но не мисля, че капитанът предположи изцяло тяхната реакция отначало, когато се съгласи да ви приеме. Но как не са се сетили, че ще искате да им избягате?

— Ние не четем мислите един на друг — отвърна тя, — освен когато директно общуваме със Световния Разум — спря учудена, че спомена за това съвсем спокойно, и продължи шепнешком: — Аз... аз наистина съм отделена от тях — след това се облегна и каза: — Когато има промяна в мисленето ни, това са нашите лични и неприкосновени мисли. Но когато взех решение да напусна Калигар, то беше толкова дълбоко и значимо, че веднага бе забелязано от Световния Разум и то ми причини...

— Болка — довърши Маккой. — Разбирам.

— Не мога да повярвам, че те ще отстъпят — каза Екма.

— Но какво, мислите, ще направят? — попита Маккой.

— Не знам. Аз дори не бях твърдо решила да избягам. Това е безпрецедентен случай, докторе. Не знам дали разбирате. Подтикна ме отчасти отчаянието, а останалото беше просто чисто стечение на обстоятелствата.

Маккой тежко въздъхна.

— Е, каквото и да сте преживели, можете да бъдете спокойна. Капитанът ви даде дума и няма да наруши обещанието си. Той е на Калигар, за да се бори за вас, яхнал коня си.

— Коня си?

— Няма значение.

— Но... но какво може да направи? Как може да ги убеди в нещо, в което никога не може да бъдат убедени.

Маккой се замисли за момент.

— Този Световен Разум ли взема решение кога да умрете?

— Да — отвърна тя тихо. — Предвидена съм за отслабване след два дена.

— Добре. Като познавам Джим, сигурен съм, че той ще иска да говори директно с вашия Световен Разум.

— Не! — извика ужасена Екма. — Не, не може да го направи. Това е прекалено много. Хората ви са задържани като затворници, капитанът рискува себе си. Това не може да продължава. Трябва да се върна.

Тя се опита да седне, но Маккой я сграбчи за раменете.

— Не можете. Нямаме други совалки, които да издържат на цепнатината.

— Моят кораб може. Този, с който дойдох.

Маккой примигна.

— Да ме вземат дяволите. Бях забравил за него.

— Къде е той?

— Предполагам, че там, където сте го оставили. Близо до „Ентърпрайс“.

— Съобщете им, че се връщам.

— Не — каза Маккой. И преди тя да отвърне на думите му с протест, той продължи: — Не зависи от мен. Трябва да говорим за това с мистър Сулу. Никой не може да влезе или да напусне кораба без разрешението на командващия офицер. Ако искате да се върнете, никой няма право да ви задържа насила, но трябва да бъде съобщено. Изчакайте ме за малко. Ще донеса дрехите ви и след това — всичко по реда си.

Той се запъти към килера, където се намираха дрехите на Екма, но се спря до комуникатора и го включи.

— Лазаретът до командната зала.

— Командната зала слуша — чу се гласът на Сулу.

— Командващ — каза Маккой. В гласа му се долавяше умора. — Имам интересни новини. След всичко, което стана досега, това ще ви хареса.

Голямата сграда приличаше на пещера. Така я беше запомнил Дейстриъм. Погледна останалите и видя, че те също са впечатлени.

При слабата светлина таванът на комуникационния център изглеждаше доста високо, сякаш в небитието. Действително си помисли за лъчите, които осветяваха всеки индивид по време на комуникацията, като за лъчи, директно от очите на Господ.

За разлика отпреди, сега никой не стоеше под комичен лъч. Всъщност нямаше никакви светлинни конуси, освен един-единствен, самотен лъч. Всички останали калигарианци явно бяха предупредени да напуснат.

— Калигарианецът — обясни Алт — е в състояние да предаде мислите на другите. Може би на вас ви липсва тази способност и сме го оставили, за да опростим нещата. Иначе може би забелязвате, че всички останали са напуснали. Ще бъдете само вие и Световният Разум, мистър Спок.

— Благодаря за привилегиата — отвърна грациозно Спок.

— Мога до известна степен да допусна това, което ще ви отговори Световният Разум — каза Алт. — Научен съм да приемам и да вярвам в определени неща. Само най-ограничени индивиди ще откажат дори да размишляват върху това, какво може да се случи, ако в тях се намеси друга философия. Това ще е... интересно.

— Ще бъда предизвикателен — отговори Спок.

После приближи светлинния лъч и Кърк го последва, а Алт го предупреди:

— Капитане, бъдете внимателен. В момента, в който индивидът попадне под светлинния лъч, той е в общуване със Световния Разум. По-добре стойте на разстояние.

Кърк погледна към Алт и останалите калигарианци. После отново погледна Спок.

— Ние представляваме интересен експеримент за тях, нали, Спок?

— Така се оказва — отвърна Спок. — Но всеки експеримент може да даде неочакван резултат.

Кърк сложи ръка върху рамото му.

— Бъди внимателен.

— Естествено.

Спок се обърна с лице към бялата светлина и почувства, че сякаш се намира в пустиня при изгрев-слънце. Не усещаше топлина от

светлината. Почувства само чистота и истина, които представляваха мостът между реалния свят и света на разума.

Без да каже нищо повече, той застана под светлината.

Беше обърнат с гръб към Кърк и останалите, а капитанът чакаше... Какво? Не знаеше. Някакъв знак. Някаква дума от Спок. Нещо.

Точно зад себе си усети Дейстриъм. Много тихо, сякаш се намираха в църква, Дейстриъм прошепна:

— Капитане, искам да ви се извиня за преди малко.

— Не е необходимо, докторе — отвърна Кърк, а погледът му не се откъсваше от неговия пръв офицер и приятел.

— Разбрах, че отслабих аргументите ви пред калигарианците с моето избухване. Ако може по някакъв начин да се реванширам...

— Казах, че всичко е наред, докторе. А сега, бихте ли...

Спок изведнъж настръхна, сякаш беше прободен. Краката му се разтрепераха, пръстите му се свиха в юмруци.

Последва объркано шушукане от страна на калигарианците и Кърк извика:

— Какво става?

— Не знам — каза Алт. — Има проблеми. Може би защото не е калигарианец.

Спок внезапно се олюля, главата му се завъртя наляво-надясно и за ужас на Кърк от устата му шурна зелена кръв. Изглежда, беше прехапал долната си устна.

— Спок! — извика Кърк и се хвърли към Вулкан.

Дейстриъм се хвърли след капитана, за да се опита да го спре. Сега вече всички се развикаха.

Кръвта се стичаше по лицето на Спок към униформената му риза. Очите му бяха широко отворени и изглеждаше, сякаш всеки момент щяха да изхвъркнат.

— Пуснете ме! — извика Кърк и отблъсна Дейстриъм от себе си. Докторът се опита да го сграбчи отново, като се хвърли с цялото си тяло върху Кърк. Но и двамата попаднаха под лъча.

Телата им веднага замръзнаха неподвижно, лицата им изразяваха учудване. Разумът напусна телата им и отлетя надалеч.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Сулу седна в командното кресло, подпря се на брадичката си и погледна изтощената, но явно издръжлива калигарианка:

— След всичко... — попита той, като се опитваше да прикрие раздражението си — след всичко, което се случи, сега решавате да се върнете.

Екма стана.

— Чувствам, че това е единственият начин да избегна понататъшни болки и трудности.

— И ако ви изпратя обратно през прохода — каза Сулу, — и ако докато пътувате, капитанът се завърне с контактната група, как мислите ще се почувства, като разбере, че вие сте си тръгнали просто така?

Тя погледна Маккой, но докторът само повдигна рамене.

— Мисля — каза Екма, — че ще разбере, че съм се опитала да направя най-доброто за всички, които са засегнати, както и той самият го прави. Ще го кажа по друг начин, командващ. Как ще се чувствате, ако капитанът и Джо, и всички останали не се завърнат, а пък разрешението ви да се върна при народа си е могло да ги спаси?

Сега Сулу погледна Маккой, но главният лекар на „Ентърпрайс“ отново мълчеше. Отговорът му беше ясен: това е решение на командващия.

Нямаше причина да се бърза. Имаше още време, въпреки че то безмилостно течеше:

— Ухура, свържете ме с Калигар — каза Сулу. — Нека видим дали ще разговарят с нас.

Тя кимна и изпрати сигнал към сърцето на прохода. Близо до него на екрана се виждаха чакащите кораби на андорианците и теларитите. Те мълчаха през цялото време, но с присъствието си напомняха на Сулу за затрудненото положение, в което бяха изпаднали. Цялата работа трябваше да се върши много внимателно, с голям такт.

С нисък глас Ухура каза:

— Знаете, че най-вероятно те ще проследят разговора. Да внесат ли смущения в...

— Не — отвърна Сулу. — Те ще разберат, че говорим с Калигар, и ако се опитаме да скрием това от тях, ще ги раздразним още повече.

— Особено теларитите — отбеляза Маккой. — Те се раждат раздразнени.

— В ефир сте, мистър Сулу — каза Ухура след миг.

— Тук е Сулу, командващ на „Ентърпрайс“ — каза той.

Екранът примигна и на него се появи един калигарианец. Сулу се учуди, че той изглеждаше потиснат, и си помисли, че съобщението със сигурност ще го ободри.

— Тук е Станзия от Калигар — каза калигарианецът.

— Вашият Майстор-строител заяви — Сулу хвърли бърз поглед към Екма и тя кимна, — че не желае по-нататъшни затруднения в контакта между нашите народи. Заяви, че желае да се върне на Калигар, а в замяна ние да получим нашите командири Спок и Скот, Шондар Доркин, доктор Дейстрьом и Так. Моля, предайте тази информация на вашите лидери и на капитан Кърк и комодор Тайлър. Чакаме отговора.

— Може да има проблем — каза Станзия.

— Какъв проблем? — попита Сулу.

— Проблемът е този, че не е възможно да изпълним вашата молба.

— Не разбирам — отвърна Сулу малко напрегнато. — След като се съгласяваме да изпълним вашата молба за нейното връщане, тогава не виж...

— Проблемът е — прекъсна го Станзия, — че Шондар Доркин е мъртъв, а капитан Кърк, доктор Дейстрьом и командир Спок са в процес на комуникиране и по всяка вероятност ще умрат. Ще преговаряте ли за останалите?

— О, боже! — прошепна Маккой. Екма стоеше с отворена уста, а Сулу се проклрнаше, че не се беше съгласил с Ухура да внесат смущения във връзката.

— Мистър Сулу! — извика внезапно Чеков. — „Билиджърнт“ се отправя към прохода.

— Червена тревога. Излезте от командната зала! — извика Сулу към Маккой и Екма.

— Аз не исках... аз не... — опитваше се да каже нещо Екма, но не намираще точната дума. Маккой приятелски я прегърна и се отправи с нея към турболифта.

— Свързах се с „Билиджърънт“ — каза Ухура, — а посланик Фокс иска да знае дали може да помогне с нещо.

— Да, да си седи тихо и мирно. „Ентърпрайс“ до „Билиджърънт“.

Екранът отново примигна и на него се показва разяреното лице на Кунд.

— „Ентърпрайс“, ще ви кажа само едно нещо, без да повтарям: не се опитвайте да ни попречите!

— Не можем да ви позволим да влезете в прохода. Двигателите ви ще разрушат...

— Защо ми е да ви слушам? — изрева Кунд. — Казахте, че владеее положението. Че всичко, е под контрол. Е, това не е вярно. Шондар е мъртъв и всички теларити на борда на моя кораб жадуват за отмъщение.

— Отмъщение! — чуха се викове зад Кунд. — Отмъщение!

— Можете да викате по същия начин и за сладолед. Не ме е грижа — отвърна остро Сулу. — Ако приближите прохода, ще открием огън по вас.

Ухура се обърна и каза:

— Мистър Сулу, по другия канал имам връзка със „Стелт“. Предлагат помощ.

— Андорианците също ще открият огън по вас — отвърна бързо Сулу.

— Подкрепата им е морална, сър — каза Ухура. — Те също твърдят, че вярват в успеха на „Ентърпрайс“. Излизат извън обхвата ни.

— Благодарете им за доверието към нас — каза Сулу.

— Командващ, „Билиджърънт“ се отправя към прохода. Ще влязат след тринадесет секунди.

— Изстреляйте предупредителен сигнал — заповяда Сулу.

Фазерите на „Ентърпрайс“ стреляха точно пред кораба на теларитите и това като че ли малко ги забави. В отговор теларитите внезапно промениха курса си. Корабът им беше много по-маневрен, отколкото големият „Ентърпрайс“. „Билиджърънт“ — бързо заобиколи

„Ентърпрайс“, като непрекъснато го обстрелваше. „Ентърпрайс“ се разлюля.

Сулу здрава стисна облегалките за ръце на командното кресло, за да се задържи, и извика:

— Целете се в кабината! Фотонни торпеда. Огън!

— Торпеда, огън — потвърди Чеков.

„Билиджърънт“ бързо обикаляше, но фотонните торпеда обстреляха щитовете му точно под кабината. Корабът на теларитите се забави малко, но после като че ли насъбра сили и с опасен остър обратен завой отново стреля по „Ентърпрайс“ с фазерите си, после бързо се насочи към прохода.

— Улавящ лъч! — извика Сулу. — Хванете ги!

Лъчите бързо пронизаха космическото пространство и моментално уловиха кораба на теларитите. Но лъчите бяха проектирани за вземане на буксир на кораби, а не за задържане като в капан на кораби, които се съпротивляват. Те щяха да задържат кораба само за миг, но достатъчно за да се прицели Чеков отново с фазерите. Но ако се стреляше веднага с мощните оръжия на „Ентърпрайс“, „Билиджърънт“ щеше да излезе невредим от улавящия лъч.

— Пълно разпръскване на фазерните лъчи! — извика Сулу. — Огън!

Огънят от стрелбата обхвана „Билиджърънт“, но теларитите бяха непреклонни. Корабът им се олюля, но все пак бяха успели да заредят оръжието си и стреляха еднократно по „Ентърпрайс“, след което с голяма скорост, може би пет светлинни, се отправиха към прохода и изчезнаха.

В командната зала на „Ентърпрайс“ се възцари пълна тишина. Но тя беше нарушена от две неща. Първо, лейтенант Нюман, от научния сектор, докладва, че сензорите засичат нарушаване на времевата структура на прохода и вътрешността му става нестабилна. Изчисли, че след деветдесет минути, ако не и по-рано, той ще се затвори.

И второ, Ухура докладва, че андорианците са се свързали, за да заявят, че са разочаровани от представянето на „Ентърпрайс“. Отговорът на Сулу не беше записан.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Кърк виждаше нищото. Изобилие от нищо.

И после всичко започна да се троши и стоварва върху него.

Отвсякъде и навсякъде чуваше звуци и виждаше образи, милиони бита информация. Това не беше някаква атака. Това беше жестока атака. Не знаеше накъде първо да погледне, за какво първо да помисли.

Логика. Трябваше да подреди всичко. Трябваше да подреди информацията, да я сортира, да извлече това, от което се нуждаеше, и да отстрани останалото. Но не можеше да го направи. Информацията беше прекалено много. Изглеждаше му така, сякаш се опитваше да улови определена снежинка по време на снежна буря.

Всичко около него се въртеше. Той беше философ, лечител, изследовател, архитект, скулптор, певец, писател, учен. Претърпяваше успехи и неуспехи. Всичко, всичко и нищо. И, о, боже! О, боже! О, боже! Спри го! Спри го! Спригоспригосприго...

По лицето му се стичаха сълзи, но всъщност той нямаше лице, чувстваше, че то се разтопява и изчезва. Левият му крак сякаш също отлиташе надалеч. Чувстваше, че се разпада. Ето я дясната му ръка. Тя му махаше за сбогом...

И полетата му махаха. Вкъщи, вкъщи, вкъщи в Йова...

Вкъщи. Трябваше да се върне вкъщи, след като се беше крил на Вулкан с месеци. Там го чакаше Керъл Маркус. Тя сега идваше към него. Крещеше, но никога в действителност не го беше правила.

— Остави го да умре, остави го да умре, а си спасил толкова много, спасил си Спок и Маккой, и всички много, много пъти, а остави своя син да умре, остави го, остави го, ти, кучи сине, ти, копеле, ти си жив, ти не заслужаваш да живееш, ти не заслужаваш, не, не, не, не...

Чуваше виковете на Керъл и на всички, които умряха под неговото командване, на всички от охраната, на всички от екипажа, които му вярваха. Гледаше към купчина от тела в командната зала на „Ентърпрайс“, тела, нахвърляни като дърва за горене, обгорени от фазери или изпържени, или изсъхнали, оплескани със собствената си

кръв или червените им кръвни клетки, които... Всички бяха умрели по толкова различни начини, а всички бяха така еднакво мъртви. Сега горяха. Това беше огънят на ада. Да, това беше адът. После видя ръката на Дейвид да се подава от купчината мъртви тела, видя лицето му, което се взираше с мъртвешки очи в него. Но той успя да види в тях болката. Затича се към Дейвид. Извика без глас. Хвърли се към ръката на Дейвид, но ръката изчезна. Това сякаш подразни купчината мъртви тела и тя се метна към Кърк, към Кърк, като го затрупа, погребва го. Той усети смъртта, усети смъртта навсякъде. Смъртта беше върху него, върху него, както винаги е било, както винаги е било и винаги ще бъде. И тя още не си е свършила работата. Не е ли постигнал вече всичко? Какво целеше? Каква беше проклетата цел? Всичко беше просто едно приключение. А сега това беше смъртта, просто смъртта и тя беше навсякъде — в очите му, в ноздрите му — можеше да усети мириса ѝ в устата си, можеше да я вкуси. Смъртта беше сладка, по-сладка, отколкото си беше мислил. Двигателите на звездния кораб ревяха все по-силно и по-силно, захранвани от смъртта — неговата любовница, ненаситната му любовница, която е убила толкова много — екипажа му, сина му, него самия, но тя се връщаше отново за някого, а също и той. Те си приличаха. Боже мой, моля те, спри го. Господи, моля те! Краят щеше да бъде много хубав. Една лопата задълба по-надълбоко и повдигна Кърк и трупове нагоре, нагоре над двигателите, над пламъците, които се опитваха да ги близнат. Сега той е част от кораба с тялото си, както беше част от кораба с разума си и...

И една ръка докосна неговата. Ръката го освободи и сякаш всичко свърши...

Изведнъж беше заобиколен от звезди.

Ръцете и краката му се бяха върнали към тялото. Също и лицето му. Беше цял-целеничък. Обърна се и видя Дейстриъм, Ричард Дейстриъм, който го гледаше загрижено.

— Почти ви изгубих — измърмори Дейстриъм.

Кърк още беше потиснат от всичко, което го заобикаляше, но сега вече можеше да го контролира. Погледна учудено към Дейстриъм.

— Какво... — опита се да попита.

— Намираме се във вътрешността на Световния Разум — каза Дейстриъм. — В неговата база данни. Това е цялата информация, съхранена в него. Милиони бита информация. И ако не сте в състояние

да подредите данните, опасявам се, че, както го наричаме, не сте „приятелски настроен потребител“.

— Как... успявате? — Кърк сложи ръка на главата си, като се опитваше да намали жестокото главоболие.

— Това е компютър — отговори Дейстрьом. — Аз съм при моите елементи. Видял съм... различни неща... но нищо не беше по-ужасно от моята нервна атака.

— Аз бях... аз бях почти демобилизиран — каза Кърк. — Аз...

— Колкото повече се стараете да погребете нещастieto си, толкова повече ви боли — каза Дейстрьом. — Сега аз... моето нещастие се намира върху ръкава ми. Това не ме смущава.

— Аргумент за умствен баланс, за който чувам за първи път.

— Нещо повече — каза Дейстрьом. — Ако просто се концентрираме, можем да извлечем сила един от друг. Когато си сам, е по-трудно, но като знаеш, че другият е тук, можем да издигнем собствени защитни полета.

Кърк се огледа, като се бореше да задържи рационалността си.

— Преди да се защитаваме от каквото и да било, трябва да намерим Спок.

Стояха върху нищото и изведнъж Спок се показва отдясно или може би това беше тяхното ляво. Трудно бе да се определи.

Един ужасен нож беше забит в гърба му. Той напразно се опитваше да го махне.

Кърк извика:

— Спок!

После се затича към него. Отне му тридесет секунди, за да осъзнае, че нямаше значение колко бързо тича, въобще не се приближаваше към приятеля си. Дейстрьом тичаше зад него и когато осъзнаха този факт, спряха и се опитаха да размислят.

— Като всяка друга база данни е — каза Дейстрьом. — Просто трябва да я обработите. И всичко зависи от това, което ви заобикаля, и от това, което е вътре във вас. Отговаря на мислите ви.

После отвсякъде се чу тих смях. Ставаше все по-силен и по-силен. Изпълваше главата на Кърк. Той запуши ушите си с ръце, за да се опита да го спре. Но беше невъзможно, защото явно шумът влизаше чрез съзнанието му.

— Викам Световния Разум! — извика Кърк. — Тук съм, за да защитя Екма! Тук съм и заради Спок. Ако вие сте така щедър, защо правите това? Защо искате да ни разрушите? Защо се опитвате да разрушите собствените си хора?

Смехът стана по-силен и изведнъж се появи калигарианец на няколко крачки от Кърк.

— Световният Разум е щедър — извика високо той. — Всъщност, за останалите калигарианци нищо не се е променило. Просто се е появил един малък джоб. Калигарианците не знаят. Световният Разум също не знае. Аз съм скрил съществуването на тази малка субсистема много добре. И вие се намирате в нея. И аз се намирам в нея. И вие няма да напуснете това място. Сами сте си виновни.

— Кой сте вие?

— Аз съм Регер, идиот от Федерацията! — изръмжа Регер. Погледът му беше яростен. — Аз съм синът на Екма! Аз съм следващият Майстор-строител. А вие ускорихте нещата и всичко е толкова забавно. Бях планирал това от много време, а вие, със своето вмешателство, щяхте да разрушите всичко. Ще ви кажа само, че никога не съм мислил, че ще оцелеете до този миг. Но тук е краят. Не може да продължите по-нататък.

— Какво направихте със Спок?

— Той не очакваше атака — отвърна Регер. — Очакваше разговор на интелектуална основа. Така беше предразположен, когато пристигна. Но не можах да му позволя да проникне прекалено дълбоко в същността на заповедта за отслабването на майка ми.

— Разбира се! — каза Кърк. — Не сте искали, защото заповедта не е била законна. Часът ѝ още не е настъпил. Но вие сте се докопали до Световния Разум и сте издали заповедта.

— Отне ми години, за да го постигна — каза гордо Регер. — Прокарвах свои вътрешни пътища, криех напредването си, бит след бит.

— Отлично — призна Кърк. — Организирането издаването на заповедта за отслабването на майка си точно когато ѝ предстои среща с нас. Тя чувства, че моментът още не е настъпил, но уважава много Световния Разум и въобще не мисли, че това може да е причинено от външно вмешателство. Никога не се е съмнявала в това. Знаели сте, че

едно от двете неща ще се случат. Или тя ще се опита да избяга от съдбата си и ще поиска убежище и вие ще станете Майстор-строител, или ще се примири с нареждането и ще посрещне смъртта и пак ще станете Майстор-строител.

— Дадох ѝ шанс да бъде щастлива — каза Регер. — Колко почетен от това може да бъде един син? — и изведнъж в ръката му се появи фазер. — Познавате ли това? То е от вашето съзнание. Ще умрете тук и никой няма дори да заподозре какво се е случило. Вие бяхте искрен, капитане. Моите уважения за това. Но не може всеки път да бъдете герой.

Повдигна фазера, прицели се и стреля.

Кърк по навик светкавично помисли:

— Вдигнете щитовете!

И щитът се вдигна.

Беше кръгъл и голям и имаше шип в средата. По периметъра му имаше нещо, написано на латински, а в средата беше изобразен голям орел. Щитът беше в ръката на Кърк и изстрелът от фазерния лъч се отрази от него.

Капитанът учудено погледна към Дейстриъм.

— Всичко това е субективно — каза Дейстриъм. — Всичко. Това не е борба на телата. Това е борба на разума. Разум срещу разум. С вас съм, капитане. Дръжте се!

Кърк въобще не се замисли върху думите на доктора. Изведнъж усети, че е яхнал бял кон. Очите на коня бяха огненочервени, беше се изправил на задните си крака и силно цвилеше. Гърдите му бяха покрити с предпазен щит, който покриваше и главата, а също и гривата. Една метална планка беше прикрепена към щита и на нея бяха гравирани, както можеше да се очаква, букви и цифри: NCC-1701A. После Кърк осъзна, че той също е въоръжен.

— Яхааа! — извика той и конят се втурна напред.

Стрелнаха се през нищото в Световния Разум, а Регер стреля отново с фазера си. Кърк наклони щита си и той отново отрази лъча. После със силен рев Регер се промени.

Ставаше все по-голям и по-голям, търбухът му ставаше огромен като Космоса, очите му — горещи като Слънцето. Загуби всякаква прилика с хуманоидите.

Конят отново се изправи на задните си крака и изцвили от страх. Кърк се опитваше да го успокои. Чудовището направи крачка напред. Нищото потрепера от стъпката му. Последва друга крачка. И Кърк изведнъж се съвзе, защото, по дяволите, той беше командир. Не трябваше да губи контрол. Той щеше да спаси деня, щеше да спаси всичко и всички. После се сети за киселия коментар на Маккой, че е рицар. Докторът беше изрекъл всичко с пренебрежение, но то беше истина. Да, истина.

Устреми се напред с развятото знаме на UFP^[1], което беше прикрепено към копието му. Чудовището посегна към него с ужасните си лапи, а Кърк се гмурна отдолу, като рискува да загуби главата си, и пришпори коня напред, но успя да забие копието в гърдите на чудовището.

То изрева, олюля се и задраска с нокти гърдите си. Кърк обърна коня, извади меч си и го хвърли към чудовището. Не уцели главата му, тъй като чудовището се наведе и отново се хвърли към коня. Животното изцвили и падна. Беше изкормено. Вътрешностите му се разляха. Кърк падна и се търкулна към меч си. Не искаше да последва участта, сполетяла коня му.

Претърколи се достатъчно далеч и после скочи на крака. Видя Дейвид Маркус, който го приближаваше. Кърк замръзна на място, когато Дейвид извика:

— Татко, нека ти помогна!

— Ти не си истински! — извика Кърк. Мечът беше на две крачки отдясно. Ако се протегнеше, щеше да го вземе.

— Не, татко. Аз съм. Не виждаш ли? Бях извикан от съзнанието ти. От твоето подсъзнание. Искам да ти помогна. Искам да ти простя. Позволи ми. Моля те! Не ме отпращай. Не ме карай отново да умирам. Моля те! Толкова много искам да ти помогна.

Всичко в него изглеждаше толкова истинско и за момент Кърк се поколеба. Дейвид го приближи, протегна се...

Кърк бързо се наведе, сграбчи меч и с бързо движение го стовари върху Дейвид в момента, в който той щеше да го хване. Мечът разсече Дейвид на две до кръста.

Чу се силен и продължителен рев, лицето му бавно се превърна в лицето на Регер.

(И някъде, в дома на Регер, в много потайния комуникационен център, който той беше конструирал само за свой достъп до Световния Разум, Регер падна, а разумът му излетя, преди главата му да е ударила о пода.)

И после всичко започна да се топи и да изчезва. Несъществуващата земя под краката на Кърк — също. Той чу вика на Дейстриъм и после започна да пада, да пада, като протягаше ръце и се опитваше да се захване в нещо, но нямаше нищо, нищо...

Нищо. И той падаше и падаше и падаше и... спря.

Седна. Намираще се в стаята си. Дейстриъм също беше там. Спок — също. И двамата бяха много объркани.

Кърк погледна нагоре. Таванът на стаята му беше изчезнал. Виждаше се бляскавото синьо небе и земното слънце.

Преди Кърк да проговори, вратите си плъзнаха със свистене и влезе майка му, за да им предложи шоколадови сладки с орехи. Кърк учтиво отказа, тя се усмихна, каза, че приятелите му, изглежда, са много добри и че трябва винаги да бъдат заедно, и после излезе.

Спок я изгледа, докато излизаше, после се обърна към Кърк и каза:

— Майка ви е доста приятна, капитане.

— Харесахте я, нали? — отвърна Кърк все още объркан.

— Съгласен съм. Капитане... това е Зио. Той взе решението да започнат контактите между Федерацията и Калигар, които...

— Бяха причина за всички неприятности — продължи усмихнато Зио. — Аз съм и баща на Екма. Приятно ми е да се срещна с вас. Усилията ви да я защитите заслужават поздравления.

Той протегна ръка и Кърк я пое.

— Знаете ли какво се случи току-що? — попита капитанът.

— О, да — потвърди Зио. — Намирам го за отвратително и в същото време малко се възхищавам на внука си. Представете си промяна в основните ни схващания, без дори да го осъзнаваме. Той заслужаваше да бъде следващият Майстор-строител. Наистина заслужаваше. Интелектът му беше забележителен. Жалко, че разрушихте разума му, капитане.

— Искате да кажете, че той... той е мъртъв?

— О, да. Мъртъв е. И най-лошото е, че нищо не е останало от неговия разум. Забранено му е завинаги да се присъедини към нас.

— Привилегия, която той се опита да даде на Екма.

— Щеше да е хубаво, ако можех да я видя — каза Зио.

— Но сега разбирам, че това е малко егоистично от моя страна. Все някога обаче часът ѝ ще настъпи.

— Какво искате да кажете с това? — попита Дейстриъм. — След всичко, което се случи, все още искате тя да се върне?

— Да, разбира се — каза Зио, който беше учуден от въпроса. — Тя все още е една от нас. Тя все още е калигарианка. Не може да ѝ се позволи да напусне.

— Не сте искрен. Защо не може да ви напусне?

— Защото никога няма да бъде част от Честта, от Красотата, от Хармонията на Световния Разум — каза Зио. — Не разбирате ли? Честно ли е да бъде лишена от всичко това? Ако тя заживее нормален живот и просто умре, това ще бъде краят ѝ. Завинаги ще бъде забравена. Ще живее самотно и ще умре в самота. Не можем да позволим да се случи това на който и да е от нас. Ние се обичаме прекалено много, за да го позволим.

— Ако наистина я обичате — каза Кърк тихо, — тогава ще ѝ позволите да ви напусне.

Зио се усмихна.

— Това е стара човешка истина. Типично за хората — да позволят една връзка да се разпадне, вместо да се борят да я запазят.

— Има време за битки — каза Кърк — и време за отдих. Време за осъзнаване на разликата между истинската любов и егоистичната любов. Това, че сте вярвали в нещо векове наред, не означава, че то е правилно.

— Или просто защото хората вярват, че другото е неправилно.

— Вярно — отвърна Кърк. — Но Екма не заслужава ли да бъде оставена сама да реши?

— Но тя не е способна на това — отвърна Зио. — Ако ѝ позволим да си отиде и тя наистина го направи... повече никога няма да се върне при нас. Когато проходът се отвори отново, тя вероятно ще е умряла.

— Възможно е — каза Кърк. — Но решението е нейно.

— Имаме планове за нея.

— Но тя има други планове.

Зио се поколеба.

— Трябва да кажа, че не съм напълно убеден. Нашият път е...

— Той няма бъдеще.

— Ние имаме достъп до всяка форма на живот — протестира
Зио.

— До всяка форма, с изключение на една — каза Кърк: — шанса да продължиш да живееш. Да опиташ нещо ново. Вече сте забравили какво е да си жив. Да дишаш въздух, да почувстваш женските устни до своите. Да държиш новородено в ръцете си или дори... дори — боже, помогни ни — да погребеш дете, което е умряло. Да стоиш в командната зала на звезден кораб и да се чудиш какво има в далечното пространство, какво те очаква? Какво ще намериш? Цената на това никога няма да падне и блясъкът на приключението не може, никога няма да бъде забравен. Да се чувстваш щастлив и нещастен, весел и тъжен и да имаш правото да чувстваш тези неща. Това е, което иска тя. Това е, което трябва да й дадете.

Зио мълчеше и сега заговори Спок:

— Вие започнахте това, Зио. Но всичко се обърка, а вие не сте го очаквали. Но сега трябва да позволите на събитията да се случат. Вашите идеи са добри. А сега позволете на други да заемат своето място.

— Разрешете й да ви напусне — каза Кърк. — Моля ви.

Зио погледна Кърк.

— Трябва да се консултирам с останалата част от Световния Разум. Това ще бъде една много дълга и изтощителна дискусия. Сигурен съм. Моля, почакайте тук — и той изчезна.

— Почакайте! — каза Кърк. — Нямаме време за дълги и изтощителни...

Зио се появи отново. Въздъхна дълбоко.

— Бях прав. Това е изтощително.

Кърк погледна към Спок и Дейстрьом и после отново към Зио.

— Свършихте ли?

— Да.

— Казахте, че ще ви отнеме много време.

— Капитане — каза Зио, като се усмихваше, — когато вие сте част от разум, който е способен да взема решения за периоди от време, толкова кратки, че дори няма мерни единици за тях, дискусия, продължила малко повече от секунда, се счита за цяла вечност.

— И решението?

Той се усмихна, но в усмивката му като че ли имаше и болка.

— Вземете я, капитане. Кажете на комодор Тайлър да бъде добър с нея. А на нея предайте, че баща ѝ я обича.

— Няма да съжалявате за това, сър — каза Спок.

Зио го погледна тъжно.

— Аз вече съжалявам. Когато напуснете, моля, кажете на Алт, че веднага трябва да влезе в контакт, така че ще мога да му предам решението на Световния Разум.

— Добре — каза Кърк. — Може ли да попитам как да си тръгнем?

И изведнъж почувства твърдия под краката си.

Светлината изчезна.

Изведнъж дишането му се затрудни, но почти веднага разбра защо. Спок и Дейстриъм лежаха върху него.

— Няма ли кой да ми помогне? — извика той.

Веднага беше изправен на крака и се намери лице срещу лице с Монтогомъри Скот. Инженерът го отупваше, докато той попита:

— Колко време бяхме в комуникация?

— Около четиридесет и пет секунди, сър.

— Изглеждаше цяла вечност — после се огледа и видя Дейстриъм и Спок също изправени на крака. Спок се протягаше, сякаш искаше да излекува болка в гръбнака си, а Дейстриъм леко размахваше крака и ръце.

После чу гласа на Алт.

— Е, капитане?

— Световният Разум би желал да говори с вас — и след това допълни: — Зио ви поздравява.

Очите на Алт се разшириха от учудване, после той кимна и отстъпи назад. Светлината веднага го обгърна. Лицето на Алт замръзна.

— Сега предават нареждания на Алт. Свободни сме да си тръгнем.

— Има два проблема, сър.

— Какво?

— Току-що бяхме уведомени от калигарианците, че кораб на теларитите идва през прохода и атакува. Проходът ще се затвори по-

рано. Ако до един час не напуснем, ще станем постоянни гости.

[1] Знамето на Федерацията на обединените планети — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Докато Маккой и Екма минаваха покрай транспортната зала, Екма спря, обърна се към доктора и каза:

— Много съжалявам, докторе.

— Съжалявате за какво?

Маккой не успя да види ъперкътъ, който го стовари на пода в безсъзнание.

Екма го остави да лежи там неподвижно и влезе в транспортната зала. Там Туч току-що потвърждаваше, че червената тревога е преустановена и щитовете са свалени. Погледна учудено Екма:

— Мога ли да ви помогна?

— Много съжалявам, девойко! — каза Екма.

— Съжалявате за какво! — попита Туч.

„Билиджърънт“ летеше из Световната мрежа, като стреляше яростно по градовете и не уцелваше нищо. От каквото и да бяха направени куполите над градовете, очевидно бяха доста устойчиви срещу оръжието на теларитите.

Кунд яростно размахваше ръце от командното си кресло.

— Трябва да ги разбием! — викаше той. — Трябва да отмъстим за Шондар. И ако не можем да ги разбием от Космоса, ще се телепортираме през куполите и ще ги унищожим един по един.

— Сър! — извика комуникационният офицер. — Има повикване от Калиг... Не, почакайте! Това е честота от комуникатор на „Старфлийт“.

— Дайте аудиосигнал! — изрева теларитът.

— Тук е капитан Джеймз Кърк от „Ентърпрайс“ — чу се гласът по комуникатора. — Викам кораба на теларитите, който непрекъснато обстрелва градовете на Калигар.

— Тук е Кунд от „Билиджърънт“! Искаме отмъщение за Шондар Доркин.

— Отмъщение! — извика екипажът. — Отмъщение!

— Няма да го намерите тук — каза Кърк. — Можете да стреляте, докато се изтощят зарядите ви. И Калигар ще си стои все така невредим.

— Готови сме и за война в градовете, град след град.

— А готови ли сте да останете да живеете тук? Сканирайте прохода. Той се затваря.

— Лъжете! — изръмжа Кунд. — Още една лъжа и...

— Сър, той е прав — каза научният офицер тревожно.

— Времеви изменения стават по-интензивни. След час проходът ще се затвори, а може би и по-скоро.

Като кипеше от гняв, Кунд извика:

— Това е твоя грешка, Кърк. Шондар Доркин е мъртъв и ти си отгово...

— Той не е отговорен — чу се нов глас, гласът на андорианеца. — Аз бях свидетел как умря Доркин. Той умря смело. Умря, след като беше убил две дузини врагове. Преди да издъхне, държеше по още един във всяка от ръцете си. Умря, за да ни спаси, и ние нямаше да бъдем живи, ако не беше неговата смелост и жертвоготовност.

Кунд огледа офицерите си. Те явно бяха впечатлени от казаното. Андорианци и теларити исторически погледнато никога не се бяха разбирали. Един андорианец да оценява така високо загубата на Шондар...

— Възможно е да лъже — каза бавно Кунд.

Първият му офицер го погледна.

— Той казва, че един от нашите е умрял като герой в битка, а вие казвате, че е лъжец?

— Разбира се, че не е — призна Кунд.

Сега отново се чу гласът на Кърк.

— Не позволявайте смъртта му да бъде напразна — каза той. — Тялото му е тук, при тези координати. Телепортирайте ни всички и нека вървим, преди да се е затворил проходът.

Кунд кимна.

— Имаме координатите ви. Стойте там — после натисна бутона на комуникатора и каза с голямо задоволство: — Транспортна зала...

Кърк и останалите постояха на повърхността на планетата още малко. Алт също беше там.

— Ще ни качат на кораба — каза капитанът. — По-сигурно е от совалката. Мисията ни беше по-трудна, отколкото предполагах, и ако отново трябва да зависи от свръхбързата шейничка...

— Да — прекъсна го Скоти. — Преди да започне всичко това, щях да ви уведомя. Но сега ние ще...

После чува шума от транспортния лъч. Кърк се приготви да бъде телепортиран на борда на кораба.

Но само след няколко мига осъзна, че остана само с намерението си. Само тялото на Шондар Доркин се дематериализира. Останалите си стояха по местата.

— Кунд! — извика Кърк. — Казахте, че...

— Не — чу се гласът на Кунд. — Вие казахте. Аз не съм казвал. Нещо повече, сега разбирам, че красивите думи за Шондар са били само за да ви качим на кораба. Е, страхувам се, че няма да го направя, приятели. Порадвайте се на калигарианците. Ще останете с тях дълго време.

Връзката се прекъсна, Кърк веднага се обърна и каза:

— Да влизаме в совалката и да се измъкваме оттук, по дяволите. Като минат още веднъж през прохода, той ще се затвори само след минути.

— Това — каза Спок — е доста вероятно.

Затичаха се.

— Мистър Сулу! — извика Чеков. — Някой току-що използва транспортъора.

— Какво? — извика Сулу. — Къде отиват?

Чеков погледна координатите.

— Към кораба на Екма — отвърна той.

— Изпратете охрана към транспортната зала и осъществете връзка с този кораб. „Ентърпрайс“ до Екма. Качихте ли се на кораба си?

— Да — чу се отговорът. — Извинете за начина, по който го направих. Вашите сензори сигурно показват същото, каквото и моите. Проходът се затваря. Аз съм единствената им надежда. И освен това не

съм сигурна, че съм готова да напусна народа си. Мислех, че съм готова, но сега аз... не знам. Не съм сигурна и докато се уверя напълно, не мога да им обърна гръб. Просто не мога.

Всички в командната зала се обърнаха към Сулу. Той мълчеше, а после тихо каза:

— Правете каквото искате. „Ентърпрайс“ изключва.

В този момент корабът на теларитите се показа от прохода и премина на нормална скорост. Без да отговаря на повикванията, промени скоростта си на шест светлинни и изчезна.

Добрият кораб „Билиджърнт“ остави след себе си аномалията, позната като „Проход на Пайк“, който следствие на преминаването на големия кораб, щеше да се затвори след по-малко от пет минути.

Совалката се втурна в прохода със скорост три светлинни. На всички им се струваше, че са попаднали в самия ад. В последните минути проходът сякаш се канеше да задържи в себе си последните бегълци. Времето се побърка и Кърк, който седеше точно зад Спок и Скоти, видя неща, които трескаво се въртяха и които сякаш нямаха смисъл.

— Капитане, губим мощност! — извика Скоти. — Имане още две минути при скорост три светлинни.

— Пълен напред, мистър Скот. Изстискайте всичко от малката совалка.

Космосът около тях гореше. От пламъците се появяваха образи, които танцуваха около тях.

— Излизане след една минута и десет секунди — каза Спок.

— Ще издържим само една минута с тази скорост — извика Так. — Няма да успеем. Ще бъдем смачкани от импулсната мощност.

— Дори когато хипердвигателите спрат — каза Спок спокойно, — ще изминат приблизително петнадесет секунди, след което полето, създадено от тях около нас, ще бъде нарушено.

— Искате да кажете, че при евентуална грешка, разполагаме с още пет секунди — каза Так.

— „Грешка“ е прекалено силна дума — отбеляза Спок.

Времето намаляваше, намаляваше и мощността на двигателите също намаляваше и намаляваше... и двигателите спряха.

Проходът около тях зарева с цялата си ярост.
Спок извика:
— Полето се разпада. Десет, девет, осем, седем...
Совалката излезе в нормалното космическо пространство.
Пред тях, величествен и реален, ги приветстваше „Ентърпрайс“.
Так забеляза и андорианския кораб.
— Пет — продължаваше да брои Спок.
И тогава видяха кораба на Екма, който се стрелна към тях, обиколи ги и се насочи към прохода.
— Какво, по дяволите... — извика Тайлър.
— Внимание, калигариански кораб — опита да се свърже с нея Спок. Тайлър беше разкопчал колана си и стоеше прав. После извика:
— Екма!
Учуденият ѝ глас се чу по комуникатора:
— Джо?
— Екма, ние сме тук. Добре сме.
— Те... те ви освободиха? Но какво стана с моето отслабване?
— Това е било измама от страна на вашия син — каза Спок. —
Не сте записана за...
— СПОК! — извика ужасен Тайлър.
— Аз... аз не трябва да умирам? — чу се гласът на Екма.
Тайлър погледна свирепо Вулкан и каза:
— Не... не трябва. Но... можеш да останеш с мен.
— Но тогава аз мога да живея с народа си. Не трябва да бягам от него.
— Ти не бягаш от Калигар — каза отчаяно Тайлър. — Ти тичаш към мен. Екма, чуй ме...
— Двадесет секунди до затварянето на прохода — каза Спок, като погледна към уредите.
— Екма, остани с мен! — извика Тайлър. — Моля те! След всичко това, моля те, не...
И корабът на Екма изчезна в прохода.
После всички в совалката дълго мълчаха, но Тайлър наруши тишината.
— Кучка.
— Джо — каза меко Кърк. — Хайде...

— Тя ме използва, Джеймз. Не виждаш ли? Всички разбрахте, нали? Използва ме до момента, когато се оказа, че вече няма нужда от мен, докато разчистихме пътя за нейното завръщане. И тя се върна. Тя не ме обича. Никога не ме е обичала. За нея всичко е било една игра — докато проhodят се смаляваше, гневът му ставаше още по-яростен. — Тя е била винаги такава. Някаква връзка с младостта ми. Това е всичко. Спомен за един момент, когато изглеждаше, че ще се слеем, но не го направихме. Никога всъщност не сме го правили. Е, тя никога не е значела нещо за мен. Мислех за нея през целия си живот, а тя ме е използвала така хитро.

Проходът се затвори.

В секундата преди да изчезне напълно, нещо се появи от него.

Чу се глас по комуникатора:

— Джо?

Той се втурна към комуникатора, като изтика с лакти Спок.

— Екма?

Гласът ѝ беше плътен, изпълнен с чувство.

— Какво направи за мен! Какво направихте всички за мен! Мислех, че ще бъда самотна. И бях уплашена, но аз... няма да съм сама. Ще бъдем заедно.

— Ще бъде чудесно — каза Тайлър, като се усмихваше. — Ти и аз. Не съм се съмнявал дори за миг. Знаех, че ще бъдем заедно. Това е съдба. Обичам те, Екма.

— Обичам те, Джо.

Спок погледна Кърк.

— Никога не се е съмнявал дори за миг.

— Да се съмнява в какво, мистър Спок? — попита Кърк. — Не знам комодорът да се е съмнявал в нещо. А вие?

Спок погледна Тайлър, а после отново Кърк и каза:

— Като съзнавам огромните емоционални скокове, които правят хората през живота си, забавно е, че не сте екипирани по рождение с мрежа за акробатични номера.

ЕПИЛОГ

Женитбата на комодор Хосе Тайлър и предишния Майстор-строител на Калигар Екма беше узаконена от капитан Джеймз Т. Кърк, докато „Ентърпрайс“ пътуваше към Вега.

След битката, която води за оцеляването си на Калигар, Джеймз Кърк имаше съмнения относно стабилността на собствената си психика и състоянието на разума си. Намираше го за ирония, но не го сподели никога с никого.

Правителството на Теларит подаде официална жалба във Федерацията и обяви война на Калигар. Тази декларация продължи десет години. През това време не се случи нищо и Теларит обяви служебна победа, тъй като калигарианците не бяха достатъчно смели да се покажат и да се бият. Шондар Доркин беше поставен в гробницата на героите на Теларит и в негова чест един ден беше обявен за официален празник.

Съветът за междугалактически проучвания към Федерацията старателно изслуша всички членове от контактната група и направи препоръки за осъществяване на друг контакт с Калигар при следващото отваряне на прохода. Но когато това време дойде, голяма част от силите на Федерацията бяха ангажирани във войната с клингъните и ромуланите и тя не изпрати изследователска група. Проходът се отвори и затвори, без никой да премине през него.

Андорианецът Так написа музика за Калигар и спечели наградата „Занкар-Боулс“.

Доктор Ричард Дейстрьом, като използва елементи, отговарящи на мислите, и ги включи в предишния си проект М-5, от който се беше отказал, разработи програма, с която можеха да се създават образи със способността да мислят по подобие на човека. Проектът беше наречен „Завръщането на Дейстрьом“ и той стана основа за развитието на холотехнологията.

Макро, който беше зашеметен от ръчния фазер на Тайлър, се съвзе и веднага беше уведомен, че е новият Майстор-строител. Беше

му казано, че причината да носи тази високо уважавана титла е, че сестра му е заминала завинаги, а синът му е мъртъв.

Като научи това, Макро започна да плаче.

И не спря до последния си ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.